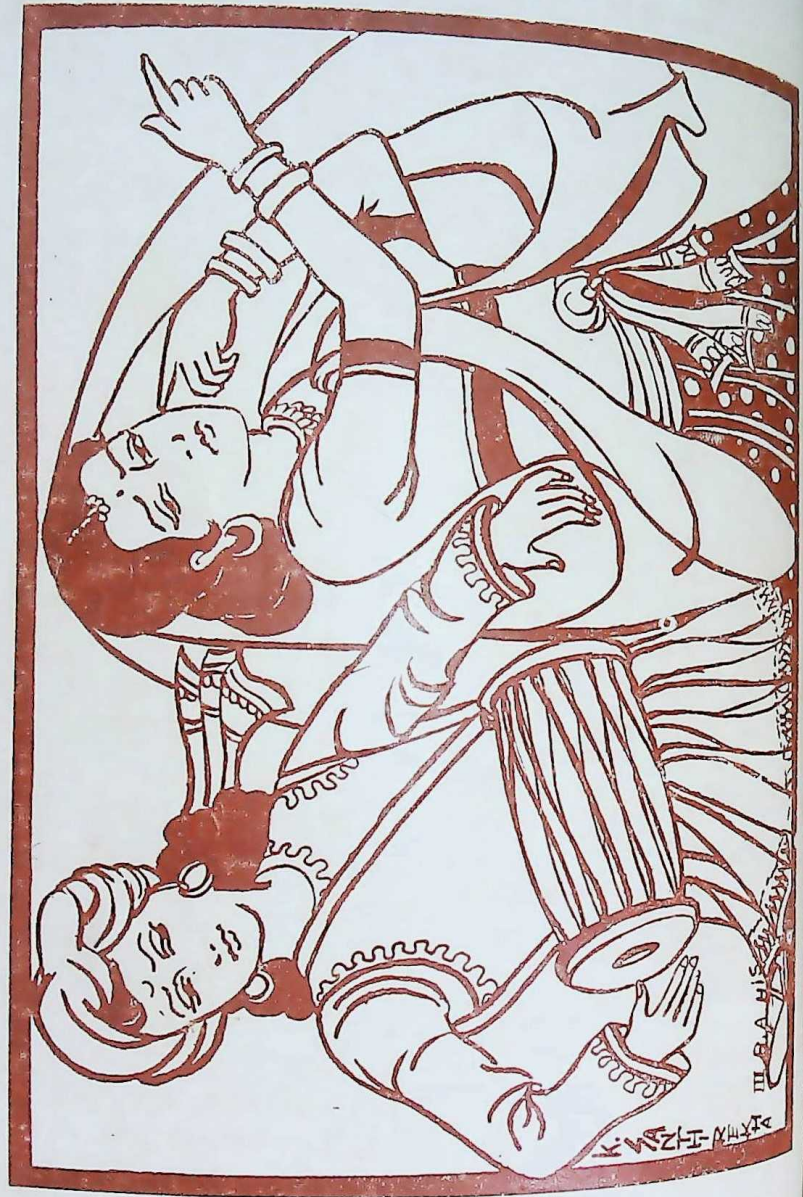

K. Santhi
Rekha

MAATHI DEV KUNWAR NANALAL BHATT
VAISHNAV COLLEGE FOR WOMEN

VIDYARTHI

Magazine 1972-'73

The College Crest

—:0:—

The College crest is enshrined within a lotus in full bloom, to represent the cult of devotion preached by Maha Prabhu Shri Vallabhacharya. At the centre of the Crest is a sacrificial fire, which symbolises the Lord Himself. ("Yagno Vai Vishnu") The Lord is reached by the three steps of the altar signifying KSHARA, AKSHARA and POORNA PURUSHOTHAMA. The volume at the foot of the altar stands for the Book of Knowledge (the Vedas) and the three flowers on it show the factors that conduce to the accumulation and propagation of Knowledge, Intelligence, Action and Material Resources. The aim of all knowledge is the realisation of the Supreme Truth and this is embodied in the College Motto taken from Srimad Bhagavatam.

" Satyam Param Dharmam "

कलाशाला प्रार्थना

- (१) सत्यव्रतं सत्यपरं त्रिसत्यं सत्यस्य योनिं निहितं च सत्ये ।
सत्यस्य सत्यं ऋतसत्यनेत्रं सत्यात्मकं त्वां शरणं प्रपन्नाः ॥

—श्रीभागवतम् (१०-२-२६)

- (२) वाणी गुणानुकथने श्रवणौ कथायां हस्तौ च कर्मसु मनस्तव पादयोर्ना ।
स्मृत्यां शिरस्तव निवासजगत्प्रणामे दृष्टिः सतां दर्शनेऽस्तु भवत्तनूनाम् ॥

—श्रीभागवतम् (१०-१०-३५)

- (३) नमो भगवते तस्मै कृष्णायद्भुतकर्मणे ।
रूपनामविभेदेन जगत्क्रीडति यो यतः ॥

—तत्त्वार्थदीपनिबन्ध शास्त्रार्थ प्रकरण-१-

OUR FOUNDER CHAIRMAN WITH HIS WIFE

Shrimathi Dev Kunvar Nanalal Bhatt

Shri Nanalal Bhatt

"May they enjoy long and healthy life" is our prayer to the Almighty.

S. N. BHATT
Chairman

Madras-17
11-6-1973

"Work is worship"

As is said, work, is the prime moulder of one's character. It evokes and disciplines obedience, self-control, attention, application and perseverance; giving deftness and skill, aptitude and dexterity.

Therefore, hard selfless work with sustained and sincere efforts put in, with devotion by one and all concerned, in absolute harmony and co-ordination, shall never go unrewarded.

In the same way towards the success of the institution what is *sine qua non* is a parental and careful nursing by the society around, besides hard work.

Let us pray to the Almighty to give us the lead for this Goal to success and the strength to work.

(sd.) S. N. BHATT.

Sitting L to R:—Srimathies Kala, Radhamma, Parvathi, Kumaries Uma, T. V. Jayalakshmi, Srimathi R. Sitalakshmi,
 Kumari Saroja Swaminathan (*Principal*) Srimathies Thangam, Jayalakshmi, R. Sankari, Bagyam, Nirmala.
 Standing 1st Row L to R:—Kumaries Lalitha, Jayalakshmi, Srimathies Pramila, A. K. Janaki, Kumaries R. Kothai, S. Mythili,
 Srimathies Lakshmi Rao, Shania, Kumaries Muthulakshmi, K. Jayarathana, Anandakumari, T. S. Lalitha,
 Srimathi Indira, Kumaries K. Rajalakshmi, Srimathi Chandra, Kumaries P. Retuka Devi, R. Santhakumari,
 Standing 3rd Row L to R:—Kumaries D. Padmawathi, R. Bhuvanewari, R. Kalyani, T. Rukmani, N. Visudam, K. S. Kalyani.

Editorial Committee

President:

Miss SAROJA SWAMINATHAN, M.A., M. Litt.,
Principal.

Editor:

Mrs LAKSHMI RAO, M.A., M. Ed.
Lecturer in English.

Editors: (Languages)

Tamil:

Mrs KALA K. TAWKER, M.A., B. Ed.,
Prof. Dept. of Tamil.

Hindi:

Mrs JAYALAKSHMI SUBFAMANIAM, M.A.,
Lecturer in Hindi.

Student Editor:

Miss K. R. PUSHPAVALLI,
IIIrd year Eng. Litt.

CONTENTS

	Page. No.
Editorial	...
College Report.	... 1
Education-The Instrument of Social change.	... 3
The Rains come	... 4
I am locked in one of them	... 5
Nature	... 6
The English Assosiation at work	... 7
An Earnest Prayer	... 8
Village Administration in India	... 10
Report of Sanskrit Department	... 11
A Trip to Integral Couch Factory	... 12
Melancholy	... 13
Keats	... 14
Comedy-A Remedy	... 15
Do you know?	... 17
Ticking to ?	... 19
Such is the Plight of English to-day !	... 21
The Service Co-operative and Village Panchayats-in India	... 22
If memories can.	... 23
Women's Life.	... 24
Planning Forum Report '72-73	... 26
Hastings, Patron of Sanskrit Learning	... 29
Ha! Ha!	... 30
If There is no Love	... "
Election Thought.	... 31
Report of the science Association	... "
The Peace has come back.	... 32
Artificial Satellite and escaping Velocity.	... 33
When A Madras Governer put an end to a Cruel Custom.	... 36
Know All The Answers.	... 37
The Impact of East on West.	

EDITORIAL

★

SINCE Independence, our country has witnessed phenomenal developments in various spheres of activity—industrial, agricultural, scientific; and most important of all, in the field of education. The Governments, both at the centre and the states have, during the last two decades, set up a number of high power committees and commissions to suggest educational reforms suited to the needs of a developing country; even today the debate continues on the merits of the P.U.C. as against the two year intermediate course in our Universities. Indeed, our education system as the Kothari Commission observes “needs a drastic reconstruction, almost a revolution”.

Closely related to this need for qualitative improvement in the present system is the pressing problem of providing greater, and more easily accessible, educational facilities to the common man—in other words, the problem is one of taking education to the doorstep as it were, of those who need it. At present it is the larger towns and cities where colleges and higher educational institutions are concentrated, ignoring the crying needs of areas where such facilities do not exist.

Addressing the gathering on the occasion of our College Day on March 14, the Hon'ble Minister for Education of Tamil Nadu, Shri V.R. Nedunchezian emphasised that it was Government's Policy to make education more easily available to boys and girls and said that to achieve this objective, it was imperative that more and more colleges should be opened in areas where such institutions do not exist. This was the only way, he added to eliminate the present imbalance. In this connection the Hon'ble Minister commended the noble example of our College Management in setting up the College in Chromepet and thus providing opportunities for higher education, particularly to girls in this area which so far had been denied this privilege. How correct and sound has been the policy of the College Management will be proved by a glance at the latest annual report on our College by the Principal.

Starting with a little over 300 students in 1968-'69 the college has to-day, on its rolls, over 1,000. Not only has there been a great increase in student enrolment but also the College has expanded in other directions—new sections have been opened and new courses of study introduced; the college is sending up the first batch of students to take the B.A. (Eng. Litt.) exams. of 1972-'73 of the Madras University.

The academic year that has just ended has been an outstanding one for our college. In that we have had the privilege and pleasure of having amidst us the eminent sarvodaya leader Shri Jayaprakash Narayan and Shri V.R. Nedunchezian, the State Education Minister. We are indeed proud to have received these distinguished leaders to bless our efforts and wish our institution all success.

In retrospect we are happy to present the fifth volume of our College Magazine which outlines in brief, the various events of the academic year just concluded and carries a number of interesting contributions from our Staff and students some of whom have displayed rare poetical and artistic talent. We are deeply grateful to them and are confident that the coming years will see greater participation particularly by the students in the production of the magazine. The year 1972-'73 has been one of achievement and success all round for our College and we re-dedicate ourselves to further strengthen and build up this great Temple of Knowledge.

Rangoli — The sign of traditional
welcome and celebration
of joyful events.

Shrimathi Dev Kunvar Nanalal Bhatt Vaishnav College for Women,
Chromepet, Madras-44.

COLLEGE REPORT (1972-73)

We were keen on having the fifth anniversary of our College celebrated under the presidency of an educationist of the calibre of "Navalar"—an erudite scholar in Tamil language and literature whose speeches are as much noted for their rich sense of humour as for their clarity, elegance and force. I recall to my mind the occasion when the Rt. Hon'ble V. S. Srinivasa Sastri, the "silver-tongued" orator of the British Empire addressed the Parliamentarians in England. In the twenties the occasion was presided over by the Rt. Hon'ble Lloyd George, the then Prime Minister of England who observed after Mr. Sastri's speech was over, that he had never realised that the Anglo-Saxon tongue could be so sweet until he heard Mr. Sastri speak that evening. I could also express that until I heard our Minister for Education speak our mother-tongue I did not realise that the Tamil language could be so sweet if spoken in the manner of a giant of the type of our "Navalar" who is very well-known for handling apt phrases and idioms with profuse quotations from Tamil literature and with words well-articulated so as to sound musical in our ears. I welcome

you, Sir, to this evening's function, over which you have consented to preside, despite the gruelling schedule you work to.

We have another distinguished guest amidst us, namely Srimathi Saroj Goenka, who hails from an illustrious family of benefactors and philanthropists who have canalised their God-given riches to humanitarian purposes. While her brother's humanitarian feeling is focussed on the God's creation, the feathered bi-peds in the shape of a birds' Zoo at Dharanedarra near Ahmedabad where vegetarian birds are housed and looked after as well as any mother will look after her own baby, our distinguished lady is interested in the less-fortunate class of humanity, namely, the poor and the ever backward members of our society who are housed in an institution and well cared for and looked after. Srimathi Goenka is a widely travelled lady and has assimilated the cultures and civilizations of various peoples she had come into contact with and therefore I can emphatically say that she is the most fitting person to take part in today's function, because she radiates culture. It is

extremely kind of you, Madam, to have graciously responded to our invitation to distribute the prizes and awards to our students and I welcome you most warmly to this evening's function.

I am also grateful to the parents and other members of the audience who have so heartily responded to our invitation for to-day's function.

Before I proceed to read out my report recounting briefly our past achievements with a word of encouragement to spur our students to mighty activity, I deem it my most pleasant duty to say this. There is a great inscription in St. Paul's Cathedral in London which owes its existence to the immortal architect Sir Christopher Wren. The inscription in Latin runs "Si monumentum requiris, circumspice" which, translated in English would mean "If you seek (his) monument, look round you". By making a stretch of the point, if I may say, this inscription fits like a glove to our Founder Chairman who is seated amidst us on this platform, despite his far from satisfactory state of health. For all the benefactions that this College has received from his hands, this institution stands like a monument. I use the word monument literally and metaphorically because, if you wish to know what our Founder Chairman has done for this institution, "look round".

College Activities :

The Srimathi Dev Kunvar Nanalal Bhatt Vaishnav College for Women named after the revered wife of our Founder Chairman and owned and managed by the Cork Industries Charities Trust, caters to the needs of students from Madras to as far away a place as Chingleput. Its establishment became possible by the offer of a munificent donation of Rs.

five lakhs in cash and ten acres of land by the Cork Industries Charities Trust, established by Shri. Nanalal Bhatt during the year 1968. Till now the College has received from this charity Rs. twelve lakhs. Within the short span of a quinquennium (1968-73), the College has forged ahead into a fully-blossomed first-grade Women's College. I record with legitimate pride that the College has made prodigious strides and has now on its roll 1075 scholars and 45 members on the staff, teaching from P.U.C. to the final B.A., and B.Sc.

It is with great feelings of joy and pride that I highlight the fact that ever since its inception, our results in the University examinations have been most encouraging as they have been outstanding. The first batch of students in the B.A. Economics which appeared for the examination in March 1972 secured 75.43 percentage of pass, while in the P.U.C. out of the 554 students 381 emerged out successful, with 94 first, 129 second and 158 third classes, bringing the percentage of pass to 68.

This year, we shall be sending also our first batch of students in Mathematics and Literature and I take this opportunity to wish all our examination going students success.

Extra-curricular activities: Games

Our Indian system of Physical education which emphasises the philosophy of a sound mind in sound body has room for women practitioners as well. Having in our College abundant provision for recreational activities, we do our best to give our scholars a sound and balanced training in sports so that they could also grow "muscles of iron and nerves of steel". In the inter-collegiate tournaments, our Badminton team has had four wins and Tennikoit one, during this academic year. At

"Single is each being born, single it dies, single it enjoys the reward of its virtue"
—Manusmirits.

the day Sports Day, held on 23rd January, 1973, with the entertaining speaker Prof. Shaboor Hussain, the Joint Director of Collegiate Education as the Chief Guest, Vidura of P.U.C. was crowned the champion athlete for this year.

Debate:—Bat and ball apart, our students also use their mind, their tongue and their personality. I feel exhilarated to say that our College can boast of a few students who are highly proficient in the art of debating. Our College debating is in the tradition of Demosthenes who never bothered about the justice of his argument; and our girls are capable of making out persuasive case for either side and can "make the worse appear the better cause"—which truly is the real art of debating. Mention must here be made of the versatile K. R. Pushnavalli of III B.A. (Litt), also the College Union President, who has brought laurels to the College by bagging innumerable first prizes in numerous inter-collegiate debates both in English and in Tamil. The College won two Rolling trophies viz. "The Pennathur Seshiah Rolling up" from the Madras Christian College and another one also for Tamil oratory from the Madras Medical College hostel.

Our College has never yielded the first place to any one else in Sanskrit-be it examination or extra-curricular activities. As Sanskrit is more a part of Indian culture and a repository of Indian thought and wisdom since the vedic times than a mere language of India, the students here take advantage of the opportunities available in this College for equipping themselves as well as they can with the benefit that this language can confer. In the Inter-collegiate Bhagavad-Gita recitation conducted by the Mylapore Academy, our students effortlessly seized the "Edaya-

thamangalam Vaidyanathier Silver rolling cup" for our College as well as the first individual prize. Our College is also the proud recipient of the "Pennathur Visalakshi Ammal Rolling cup" in the contest held at the Madras Christian College.

Fine Arts:—Our College is equally interested in fostering the triple arts of dancing, music and drama. We have a small band of mellifluous voiced students as well as a few who would excel in the art of Bharata Natyam, who were given opportunities to display their talents in the intra-mural contests held under the auspices of the Fine Arts Association. As for drama, the histrionic talents of our pupils will be displayed this evening and I would request both our distinguished guests to kindly remain here for a couple of hours more and witness the variety entertainment also. It is in the fitness of things to make here a mention of S. Padmini, a talented alumna of our College who has most willingly and whole-heartedly extended to us her unstinted co-operation in training our students in fine arts.

Planning Forum:—The Planning Forum of our College has been as active this year as ever before. The Forum conducted most successfully, two surveys in the neighbouring village of Nimmichery; a seminar, an internal project visit to the I.C.F., and a visit to Gandhi Kudinagar to distribute toilets and washing-soaps as part of social service activities. The Forum also had an essay contest and a debate in the College.

Distinguished visitors and speakers:—The College has had the unique good fortune of being visited by a good number of eminent men and women from various walks of life during this academic year.

"Unreasonable haste is the direct road to error"
—Molier.

On 7th September 1972, the University Commission headed by our Vice-Chancellor Padma Sri N. D. Sundaravivelu, addressed the staff and students. The Vice-Chancellor was felicitated by the Management on his re-election to Vice-Chancellorship for a second time.

The other outstanding personalities who visited the College and addressed the students were Sri Jayaprakash Narayan, Sri Mahalay, Sri Malcolm Adiseshiah, the Kunrakudi Adigalar and Sri A. L. Krishnan.

I am glad to announce that in the elections for the College Union which were held yesterday, Geetha Srinivasan of II B.A. and V. Shantha of I B.Sc. have been elected President and Secretary respectively, for the year 1973-'74.

Acknowledgement - In every field of activity, I receive the maximum help from my learned and efficient members of the staff. Whenever they brief me with their sound and sane counselling, I feel I am amply supported by their co-operation. Each member who heads the respective department is so happily associated with fully equipped colleagues that the entire team is giving all its best to this institution. The maximum co-operation is forthcoming also from the Non-Teaching staff in carrying out the day to day administrative work. All of us, including myself, are grateful to the management for providing such an excellent personnel whose only ambition is to raise the tone of the institution.

"Fire and sword are but slow engines of destruction in comparison with the blabber" — Steelo.

I cannot adequately thank the Government of Tamil Nadu for their financial assistance to the College. It may not be deemed irrelevant if I should request our Hon'ble Minister for Education to extend to us more financial help than before in view of the fact that the College has plans to erect an auditorium and a hostel. An auditorium with a seating capacity of 2000 with adequate acoustic facilities is a *sine qua non* since the entire student population and the staff are meeting daily for prayers, for assemblage of debating societies under the respective languages, literary meetings and cultural programmes. A hostel is also a vital necessity as students and staff coming from Sriperumbudur and Chingleput will certainly prefer to stay in the hostel rather than waste their precious time travelling to and fro by public transport. I am sanguine, Sir, that our large-hearted Government will not hesitate to come forward making munificent grants to us to achieve these two aims.

I take this opportunity to thank the University of Madras for the graceful gesture in the shape of sanctioning seats and affiliation and the University Grants Commission for their monetary aid to poor deserving students.

My thanks are also due to the Special Officer and staff of the Municipal Offices, Pallavapuram for their invaluable assistance in order to make this function a grand success.

I conclude this report with the full expectation and hope that we will all be here next year to participate in the next year's function.

EDUCATION THE INSTRUMENT OF SOCIAL CHANGE

Education is the function of a society at a particular time and place in history. It is rooted in culture and expresses the philosophy and needs of that culture. It is a common place truth that every educational system intimately reflects the society in which it functions. Whenever an educational system has provided satisfaction for one society, it is taken as a standard of excellence for another without regard to the needs and problems, characteristic of the latter. Good education can be defined as one which plays a certain integrative role within its culture, and in this sense a good education will be the same in every culture. But it is not necessary that any course of study will be the same at anytime in any place under any political, social or economic condition.

In a broad sense education may be defined as the assimilation of culture of any society and its transmission from one generation to another. Culture includes a complex of institutions—schools, techniques, traditions and values. Therefore, no society can exist or perpetuate itself without education.

Education performs two functions:—

1. It imparts techniques, skills and knowledge.
2. It inculcates attitudes and habits.

The skills, techniques and knowledge selected for instruction depend upon what those who control the educational activity in any society regard as being most worth. In all societies, education serves a social purpose. The goal and purpose which an educational institution exercises varies with the kind of society in which it is found and with different stages of social development. Lenin, the founder of the Russian Soviet State turned the school into nothing but an instrument of the class rule of the bourgeois. Its purpose was to supply capitalists with intelligent workers. Stalin and Krushev

have been faithful to these sentiments as the startling changes in the Russian educational system eloquently show.

In America, both in its failures and positive achievements, the history of American education reflects the history of American society. In the early centuries of the American experience the new world imposed a manner of life upon the settlers which was far different from anything they had known in Europe. Gradually at an accelerated pace, the pattern of economy changed. A largely agricultural country became industrialised. Only education could produce this enlightenment and vigilance.

Educators cannot preach any solution they hold. Their duty is to teach students to become aware of the central issues of their culture, habituated in scientific enquiry, sensitive to the values involved in these solutions and courageous in accepting the conclusions. In a democratic society the educational process is shaped to a considerable extent by teachers. The tenets of democracy are reflected in the following way:

1. Intrinsic Worth of Individual

In the modern class-room the teacher tries to provide opportunities wherein every pupil, irrespective of his talents, can achieve some measure of success and recognition. He helps him develop his potentiality.

2. Equality of Opportunity

Closely allied to the democratic belief in the dignity of all men is the idea that all men are equal. They are entitled to equality of opportunity. Universal compulsory education is the most important way in which India and U. S. A. try to provide equality of opportunity.

— Pope.

"To err is human, to forgive is divine"

"I'm locked in one of them"

The Casket Scene in "The Merchant of Venice" provides us the best interpretation of the concept of hazard. The Prince of Morocco and the Prince of Arragon come to Belmont as Portia's suitors to try their chances. There are three caskets in Portia's room. The first is of gold, the second, of silver, and the third, of 'dull' lead. The golden casket bears the inscription, "Who chooseth me shall gain what many men desire," and the silver casket bears the inscription, "Who chooseth me shall get as much as he deserves", and the leaden casket bears the inscription, "Who chooseth me must give and hazard all he hath". The Prince of Morocco opens the golden casket and finds a skeleton there and the Prince of Arragon opens the silver casket and finds there the picture of a 'blinking idiot'. But Bassanio opens the leaden casket which is the most unimpressive of all because he is willing to 'hazard all'. He marries Portia who saves Antonio from the fatal knife of Shylock. (The meaning of Portia's role can be understood by associating with her the candle light which shines through darkness from Portia's room when she returns to Belmont from Venice.)

To open the leaden casket is to "hazard all", but the idea of its association with love is not made dramatically significant by the Casket Scene. It is Antonio's willingness to hazard all for the sake of his friend that completes the meaning. However, as a metaphor it drives home the important truth which will be found to be implicit in 'the gash-gold vermilion' of 'The Windhover'.

Prospero is rewarded with the sea-ordeal, and the 'sea-sorrow' that follows it is the reward for his hazardous rejection of the golden casket for the sake of the leaden one. To him his library is more valuable than his worldly power because he believes it

"Truth is always strange, stranger than fiction"

to be true. There is no evidence to confirm his belief. On the contrary, he is driven, in the course of the sea-ordeal, to the verge of suicidal thought, but having been able to draw courage from heaven through his 'cherubim' he overcomes it. The reward is, of course, the life on the island, where everything is 'advantageous to life'. (Gonzalo's comment is to imply not only that the island is the place where Prospero learns to keep evil under his control, but to affirm its positive virtue of being the right place for the growth of the human soul towards its perfection. In some sense the journey undertaken by the Magi in Eliot's poem is a parallel of Prospero's sea-ordeal. But what did the Magi gain: Life, or Death?)

It must be made clear, how far the willingness to hazard presupposes faith, which, in turn, stands firm on the truth discovered and confirmed by personal experience. One must, after having made the discovery, be able to say with the protagonist of 'The Last Ride Together,' that 'my riding is better' than all the achievements of the statesman, the soldier, the poet and the sculptor. Browning's hero affirms the validity of his experience in his private world of spiritual struggle. This illuminates another aspect of what is gained through a hazardous rejection of all that is universally golden and the acceptance of that which is barren and unattractive ('dull lead'). The 'foolish children in O' Henry's' 'The Gift of the Magi,' enable us to see that love is not associated with the idea of gaining or possession, but with giving and even losing all. 'Thus the test of real love is the willingness to hazard all. This may provide a full explanation of the significance of the casket scene.

— Lord Byron.

Lear's attainment of the vision of 'the bliss' prepares him for the hazardous act of asking his daughter to give him even the crown, which he would drink willingly. The point is that when the person you have discovered to be the embodiment of forgiveness and love even 'bursts a sour grape against your soft palate' (as it happened to Hopkins), you accept it willingly because it is given to you by the person whose 'love', in Dante's phrase, 'moves the stars'.

There lies the way to martyrdom. One need not be a Becket in order that one should have the chances of martyrdom. If we survey the world with Forster's eyes we could see that even those people who live in obscurity have not been denied the chances of being heroic in life. In Ruskin's words "the market may have its martyrdoms as well as the pulpit; and the trade its heroisms, as well as war".

But the universal tendency will be to turn even gestures of love, of friendship and of kindness 'to economical purpose'. In other words, to make love a commodity. Like the Prince of Morocco or Arragon they choose, in their ignorance, death or damnation; but, alas, they will know the truth not before the casket has been opened; not before the grinders have ceased, the windows have been closed, and the daughters of music have been 'brought low, that they would know that 'whosoever will save his life shall lose it, whoso loses it shall find it'.

In the absence and the acceptance of this most essential aspect of the English literary tradition, the major writers in English will face the danger of being misinterpreted and misunderstood.

Miss S. Mythili
Deptt. of English

—:o:—

Nature

*The stars are twinkling in the sky;
The moon is peeping with delight,
The sea is still and warm at night;
The hills are high touching the sky.*

*The birds are singing from the tree tops;
The trees are full of leaves and flowers,
The paddy fields are green and fresh;
And the heaven is always waiting for us.*

Elizabeth A. K.
1 yr. Lit.

"Repose is necessary in conversation as in picture"

— Hazlitt.

THE ENGLISH ASSOCIATION AT WORK

Four months after the commencement of the academic year 1972-73, it was realised that it was time the English Association was inaugurated. Well, that was only the beginning. Just the inception of the idea. It was almost a long goose chase after that. Yes; finding some one to preside over the inauguration. Eventually we succeeded — almost after a month. Mr. Vishnu Bhatt agreed to inaugurate the Association.

Mr. Bhatt is one the staff of the English Department of the Madras Christian College. It was a pleasant surprise to meet him. No, he definitely did not have that inaccessible air about him. So complaisant, so agreeable. No displeasure, whatever, expressed at that late notice of a postponement. On November 14th, the inaugural function was held. His speech on the importance of the study of language was enlightening, especially so to the II year Branch XII students. The speech was followed by the vote of thanks—proposed by K. R. Pushpavalli - and the customary tea, the latter not unattended by the usual short spells of embarrassing silence. Well, the inauguration had taken place.

The English Association cannot boast of any activity till another two months when it suddenly plunged into a series of engage-

ments. On February 1st, the Branch XII students were most delighted at the prospect of listening to an enlightening lecture on Shakespearean Tragedy by that illustrious scholar Mr. A. L. Krishnan. We are highly indebted to him for accepting our invitation in spite of personal inconveniences. In his speech, he pointed out the Shakespearean tragic heroes, each of them placed in precisely that situation which he is incapable of handling. Truly, he "holds up a mirror" to "sweetest Shakespeare, Fancy's child," as K. R. Pushpavalli, President of the student Union, most penetratingly, put it in her beautiful vote of thanks. It is worth mentioning that it was not the usual rounding up of the meeting with that vague and ridiculous 'Thanking one and all for making the function a grand success'.

The introduction, made by our Principal, Miss Saroja Swaminathan, was a highlight of the meeting. The introduction was a remarkable departure from that hum-drum "As you all know he is..... we are glad to have him amidst us....." The introductory speech—it can hardly be called one if it implies a formal address - was original in style and made interesting by the inclusion of some hilarious anecdotes, revealing the Principal's keen sense of humour and versatile learning.

On February 19th, an elocution competition was held for the Pre-University classes. It was diverting to watch the competitors reading out that enchanting poem 'Lochinvar' in various styles. R. JAYASHREE, P.U.C. 'B' was the winner of the first prize; the second prize went to S. MALTI, P. U. C. 'A'.

There was an essay competition on the 24th of the same month. The competitors eagerly awaited the announcement of the topic

What should it be but 'The Impact of the East on the West'. Indeed a very interesting one and the competitors dealt with different aspects of the topic—some, the philosophical and religious aspect of it, others the historical or social aspects. The first prize winner was Miss N. Vijaiashree of B.A. III Year (Literature). The second prize was shared by Y. R. Meera, P. U. C. 'B' and Chandani Manian, B.A. III year (Literature).

The last of the activities of the Association was a debate, held on the 26th February. A controversial topic like 'should the study of English language be literary or functional' brought forth a great variety of ideas and the highlight of the debate was that even the weakest idea was made plausible and acceptable by the ingenious debaters, which indeed the art of debating. The most interesting feature came to the fore when the results were announced. A buzz of astonishment and wonder ran

through the audience as two sisters were announced as sharing the first prize - they were Miss N. Vijashree and Miss N. Shakuntala B.A. III Year (Economics). Their plausible arguments, pithiness of content and diction, equipoise, and facile delivery all went into making them the winners of the first - prize. Incidentally, both spoke in support of the study of language being literary. The second prize went to K. R. Pushpavalli.

The concluding speech of the Principal was as interesting as that of the competitors. While expressing her unbiased views on the topic, how imperceptibly the train of thoughts was diverted—without any sign of irrelevance—into that subtle reproach of some of the students for their lack of enthusiasm in the activities. Perhaps the subtle sarcasm was lost on some of those to whom it was addressed. Indeed she is the greatest non-student speaker of this College!

AN EARNEST PRAYER

Bitter is the air I breathe in
Vain is my life, which anima eo none,
Much like a kite in Thy hand.
Insignificant, I am like the sand.

But do I, revive my spirits oft.
In endless hope, with a heart soft.
Like a flower shall I not wither,
Blessed be I as the choicest feather.

Rightly thou turn me for noble aims
Ambitious I am to shine among the gems
More privileged as an unfortunate child
Send me your light, let me be not bequeiled.

K. R. PUSHPAVALLI,
III B. A. English.

—Channing—

"Every man is a volume if you know how to read him"

Village Administration in India

In the life of our day, the town has begun to replace the village as the characteristic unit. In a physical sense Indian life is still largely led in the villages, but ideas generated in the town and propagated through the town made newspaper and an urban system of education, are rapidly changing the rural outlook. In India the one political institution that has survived revolutions, changes of empires, ravages of time and the influence of alien domination is local Government. The village institutions retained their vitality till almost the commencement of the British rule in India. Until very recently however village life engrossed the attention of the richest as well as the most cultured Indians in their daily concerns. The bulk of such persons had their residence in the villages and exercised a dominant influence in the conduct of their affairs. Till the commencement of the British rule the "Village Continued to be the real centre of the social life and the principal nursery of social virtues". Sir George Bird-wood has truly remarked: "India has undergone more religious and political revolutions than any other country in the world but the village communities remain in full municipal vigour all over the peninsula". Many foreigners have set up their successive dominations in the land; but the villages have remained as little affected by their coming and going as a rock by the rising and falling of the tide. Also it is impossible to administer properly the manifold interests of civilised life

Everyone has genius; most only for a few minutes.

in the comparatively larger states of the modern world from one Central Government. According to Sidney Webb, if we consider the most progressive countries of the west such as U. K., U. S. A., Germany or France we shall find that by far the largest part of their Government is now that which is not carried on in the capital cities by the dignified departments of State under the control of the National Assembly or Parliament, 'but that which is being administered locally in villages, or Parish, or Commune, in municipality or country or district', under the control and in the interests of the local people in these limited areas.

Local Government is itself the best school of political training for the masses living in the villages who cannot take part in the provincial or the central Government except through their few representatives. Viewed in this light, the study of the ancient Indian local institutions will be interesting, both to the Government and to the people. The Government will find from such study materials and the lines on which the reconstruction should proceed. To the people it will bring a new inspiration, 'a fresh stimulus to national self-respect that will look back with pride upon the record of institutions which gave them at once the blessings of self-rule and a means of self-preservation amidst adverse political conditions'. The sphere of local government also exhibits a noteworthy democratic development in ancient India. A study of these

institutions reflecting that development will throw considerable light not only on our economic history, now shrouded in obscurity, but also on some of the basic factors of ancient Hindu culture and civilisation. Thus these institutions have a place of their own in the life of a people which the process of political integration can never affect.

An important feature about the administration of local areas in ancient India was the active functioning of what we may call local assemblies which carried on the administration of the local areas. The material that we have for a study of these local institutions is principally institutions. The sources of this study are two fold viz. Literary and Epigraphic. Also it is to be understood that these institutions which the inscriptions refer will be found to have exercised three classes of functions, viz. industrial and commercial; administrative and social or customary and so on.

According to orthodox Hindu tradition and opinion, the origins of Hindu culture and civilisation in all respects etc are to be found foreshadowed and imbedded in the Vedas. The industrial and commercial functions of the villages were done by guilds in vedic period. In our early literature the local bodies appear as developed institutions, possessed of a distinct organisation of their own. One of the most important functions of these assemblies was of course, the administration of justice. In ancient India they had also their 'public works departments'. They were termed 'Samahas' in some of the smritis.

About the structure of the local bodies of North India there was no adequate evidence.

*Men will wrangle for religion, write for it
fight for it, die for it, anything but live for it.*

But it was clear that in ancient India a fairly complex and elaborate administrative machinery was developed to deal with the manifold types of local conditions and requirements. But changing times and conflicts, as well as the increasing centralisation of Government, slowly but progressively lessened the respect given to these assemblies. The village self-governing community, however, continued its break-up began only under British rule.

This whole organisation, whether it applied to the North or south, was one essentially of peace. A very high degree of the genuine spirit of co-operation prevailed between the rulers and the ruled. In every department of the administration that touched the people intimately, the people were allowed to carry on the administration in the best way that appealed to them to achieve the end. During the British period the village assemblies did not come to the forefront at all. But now in Modern India villages once again have begun to play a prominent part and the village Panchayats are quite popular now a days.

It is for statesmanship to consider how it should utilize these traditional and historic advances towards a democratic polity as materials for the political experiments and constructions of the future. But now a days Politics has entered into village assemblies and to some extent this affects the working of the village Panchayats. Though this could not be avoided, the Politicians should try to keep away from these matters and thus render the working of the machinery affective.

Miss UMA NATESAN,
Department of History.

Report of Sanskrit Department

Sanskrit association of the College for this year was inaugurated along with other associations by thiru N. Mahalingam, the noted industrialist and educationalist. Miss. Satyabhama of II B. Sc. was elected as the Secretary.

Mrs. Suryakumari Dwarakadas presided over the association and gave an impressive talk about the importance of the Sanskrit language in the present day world.

In the year 1971-'72 our girls came out with flying colours in the university examination. Padmini of Pre University and Suguna of I B.Sc. Classes received gold Medals and Rajeswari of II B.A. Literature got the silver Medal in Amara Bharat Examination, V. Satyabhama I B.Sc. and M. S. Nalini of I B.A. Literature were the recipients of the portrait of 'His Holiness' of Kanchi Kamakoti.

The Students of Degree Classes, 39 in number took the Gita Prarambh examination conducted by Bharatiya Vidya Bhavan, Bombay. G. Rajeswari got the distinction in Gita examination and there were as many as 14 I Classes. All the students creditably passed this examination.

The new year 1973 started with our college girls improving on the previous year's performance winning more laurels. The students of II B. Sc. Mathematics V. Satyabhama and L. Mythili won the Edayatha mangalam Vaidyanatha Iyer Silver Rolling cup and R. Jamuna of I B.A. Economics bagged the First Prize for the individual in the Inter Collegiate Gita competition in connection with the Satyamurthi Day Celebration Conducted by the Mylapore Academy. In February K. Bhanumathy I B.A. History was awarded the Second Prize in the Soundaryalahari Competition for all the City Colleges held by Vivakananda College.

K. Bhanumathy again won the Second prize in Soundaryalahari conducted by Madras Christian College, and M. S. Nalini won the Second prize in the Debate. R. Vijayakousalya II B.A. Economics and R. Jamuna I B.A. Economics won the team prize in the same competitions.

Like the previous years the Gita competition was conducted in our College. N. R. Padmavathi I B.Sc. and G. Rajeswari III B.A. Literature came I and II respectively.

We hope the girls will improve this year on the previous record.

On Earth is known to none

The Smile that is not sister to a tear

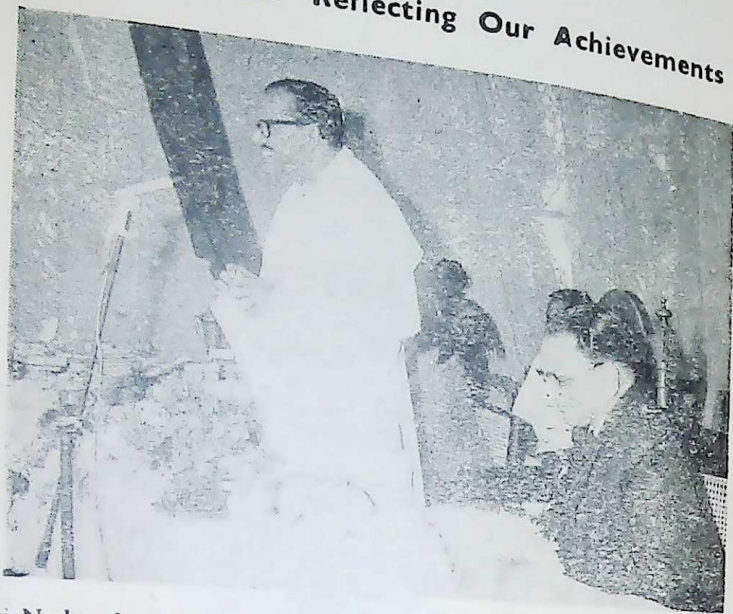
— ELIST

COLLEGE DAY CELEBRATIONS

The Beacon of Enlightenment - Shri Nanalal Bhatt - Our revered founder Chairman witnessing the College Day Celebrations. Sitting next to him is Mrs. Stella Soundara Raj, Dy Director of Education.

Happy Beams! Reflecting Our Achievements

Shri Nedunchezian, Minister for Education, addressing the gathering
To his left is our Chairman who has inspired the achievements.

Congrats Pushpavalli!

Smt. Saroj Goenka giving away the best outgoing student award.

Probably debating
"HOSTELA - VEEDA?"

A Scene from the hilarious Tamil Skit

A Scene from the Dance Drama
"Jayadeva and Padmavathi"

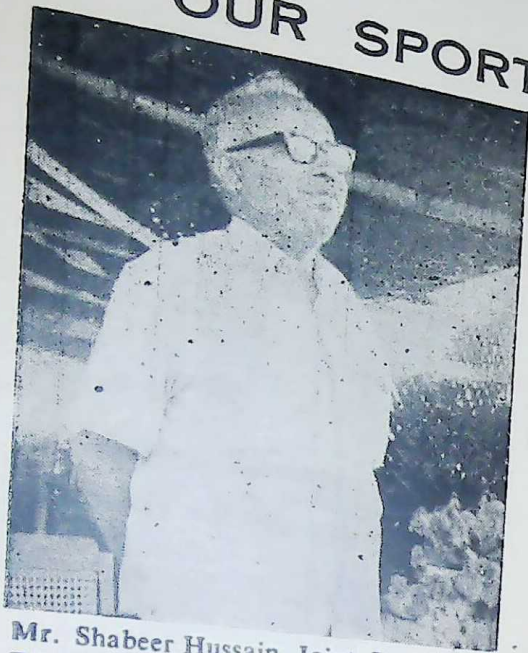

The traditional gujarathi
Garba Dance.

Sweet Melodies! A musical
delight for the guests

OUR SPORTS DAY

Mr. Shabeer Hussain, Joint Director of Education - A distinguished guest of our Sports Day.

Keep it up Nadira!

Mrs. Shabeer Hussain, wife of the Joint Director of Education, giving away the prize for the best sports woman of the College.

A TRIP TO INTEGRAL COACH FACTORY

Blam! Blam! sounded the horn and a train rattled past. Our institution being situated right, beside the railway track we are often startled by the rumbling noise of the speeding trains. As we saw the shining coaches and heard the grinding noise of the wheels rolling over the rails; it made us wonder as to how they were manufactured. Luckily for us our Planning Forum conceived the idea of taking us on a tour round the Integral Coach Factory, where the multiple unit integral construction is carried on.

On the bright and cheery morning of 30th January '73, we, the third year students, set out for the factory. A transport undertaking bus had been reserved for us. Soon the bus was filled with a bevy of colourfully clad girls, gay and chattering, unaware of the attraction they caused.

We reached the ICF, on the dot, at 12 o'clock, we walked into a small garden for a short while, till the gates opened for the visitors. While we were impatiently waiting for it, we feasted on icecreams and the vendor was all smiles due to the bulk sale he had made. The forum bore the expenses graciously. At the appointed time we split into three groups and were escorted by a technical guide, to explain the working of the various machines.

The shop that we entered first was where they made the springs to be fixed under the coaches. We saw how the raw iron rods were ground to size and tempered. Later, these

rods were heated red hot and wound with the help of machines. With the help of a standard hammer, the pitch of the screw was adjusted and the spring as made perfectly straight. The wound spring was once again heated red hot and then dropped into the tempering oil maintained at the required temperature. When the two came into contact, large tongues of flames leapt out and the girls 'ohed' with mingled joy and fear.

Next, we were taken to the welding shop. We were shown four types of welding in process-auto welding, arc welding, seam welding and spot welding. As we were eager to hear the explanations, often we had to race and run to keep pace with the guide and cluster closely round him; poor man he had to speak at the top of his voice to make himself audible above the hammering noise of the machines. I wonder how his throat felt that night!

Then on we passed to the shop where the side panels of the coaches were manufactured. Sheets of pressed iron were made to shape and joined by seam welding. Then the doors and windows were sliced out by a giant machine of 1000 tons, it being the largest in Asia. We were quite amused to see the machines cutting and joining the metal sheets as easily as we cut and stitch our garments. Well, the sides are ready and now we need a floor to stand on, and so we next saw the construction of coach floor. They were corrugated frame works covered with mats

No man can be happy without a friend, nor be sure of his friends till he is unhappy

— THONRAS FULLER

later on. To protect us from rain and heat we need a roof. Naturally that was what we saw next. The arched roof was mounted on a circular frame to enable rotation, so that the workers could work freely on it. By now we started feeling a little tired and our legs were begging for rest, but no, our enthusiasm was still strong so on we continued our tour.

In the next unit we saw men working on big machines which hammered and drilled iron to required shapes. When they ground the metal on the grinding stone, there was a shower of sparks and they stood unmindful of them, while we tucked away our saris to safety.

Now that all parts of a coach were ready, the next operation was their assembly. To see this we walked into the 'skeleton' shop (do not be afraid, I did not mean human skeletons) where the parts manufactured in the various units were delivered and assembled. There were also painted. Here we had a jolly trip on a moving platform used for delivering the coaches from one shop to another.

As, unfortunately, the time was already up for us to leave we couldn't see the furnishing unit. We were trifle disappointed at that but were quite satisfied with what we had seen and it was certainly educative.

As soon as we came out, all of a sudden we became aware of our hunger, thirst and fatigue which were overwhelming us. The tiffin was no doubt hunger appeasing, but there was neither salt nor spice in it and one was left wondering whether the people who had made it, worked for the prevention of Blood Pressure.

After a short test we returned to the bus stop, a tired bunch, nevertheless a happy one, ready to drop into bed for a contented sleep, instantly after reaching home. Thanks to the planning Forum for the Trip, it was both entertaining and educative. They gave us an opportunity to learn about the manufacture of the integral railway passenger coaches and to see how the workers who sweated amongst the shower of fire sparks, as though they were flowers. I am sure that now everyone of us will be reminded of the trip whenever the horns sound 'Blam! blam!'

ANURADHA VENKATARAMAY,

III B Sc (Maths).

MELANCHOLY (LIFE)

Every thing seems very sad and gloomy to me;
The mountains, the fields and the rivers wear a grave and dull countenance
I feel the wind crying for some unknown reason;
I feel the birds chanting some sad notes upon the new season
Oh! What is this life of o man, like a bubble in the water
Which is of brief and transient nature.
Oh! How I feel to see a flower withered today;
Which was so blcoming and lively yesterday
So also the life of a man, who is so active and alive today
Would be a handful of mud someday.....!

S. ASHA,
I Literature.

Keep not ill-company lest you increases the number — GEORGE HUBERT

Keats : A Passionate Lover of Beauty

A thing of beauty is a joy for ever.
When we read this memorable line we are immediately under the magic spell of the romantic poet, Keats - the great apostle and lover of beauty.

Keats, the greatest poet in English literature regarded as a passionate lover of beauty. In his poetry is the incarnation of beauty. In one of his letters he says, "I have loved the principle of beauty in all things" He is the greatest poet after Shakespeare. Like Keats, Shelley was also an apostle of beauty, but the distinction between them was vital. Beauty for Shelley was metaphysical, it was an intellectual idea while Keats approached beauty from the other side. To him it was an exaltation of the senses, but of the senses made creative by that exaltation. Keats travelled from earth to heaven, while Shelley from heavens to earth.

In the presence of beauty of any kind he was like a man in the presence of a woman whom he loves. And on this exaltion of sense he builds his philosophy of beauty. He finds beauty in truth: "What the imagination seizes as Beauty must be true". He enunciates his creed of beauty in Endymion:—

"A thing of beauty is a joy for ever
Its loveliness even increases; it will never
Pass into nothingness".

He had a simple, direct passion for natural beauty just for its own sake—the beauty of forest and field of flowers and sky and sea. Heydon speaks of him, "He was in his glory in the fields". He says that each object of

Nature is beautiful for its own sake and for its magic of colour, sound, odour and touch. It is this intense, whole hearted sensuous love of all forms of natural beauty that inspired Keats.

Keats was not merely an aesthete. His conception of Beauty later on widened and deepened. To him beauty is the subjective reaction to a glimpse beyond the veil. He thinks that beauty is eternal and indestructible. Beauty and truth are the highest characteristics of the transcendental being whom we all call God. His concept of beauty has also the underlying elements of pain and of human anguish.

Beauty is the supreme truth. It is imagination that discovers it. Keats was not a utopian dreamer. Sensuousness is a paramount feature of Keats' genius.

Keats cry was "O for a life of sensations rather than of thoughts—"The beauty which he revealed in his poetry was sensuous though imaginative". His poetry, therefore, has scarcely been equalled in description of the beauties perceptible to the senses, such as, form, colour, perfume, music. His poems are all saturated with sensuousness.

But we feel that Keats - this Passionate lover of beauty has realized the truth about life through his poetic mind and we are charmed to experience it ourselves through his immortal utterance:—

"Beauty is Truth and Truth is Beauty".
And that's all you need to know in this world.

Lalita, D. SAVANT,
P. U. C., 'F' Batch.

"Friendship is the Shaddow of the Evening which Strengthens with the Setting seen of life" —La Fentane.

COMEDY - A REMEDY

Here is John perched on the chair disabled by weariness. He is unfit to participate in the activities of his school caused by his general weakness. What if? He can take the advice of a doctor who may probably ask him to take tablets of 'B' complex or a bottle of phosfomin. There the matter ends with a full stop. But how about Jeen who is in her gloomy days? She is faced with failures in life. What would change her plight in life? Here is the tonic 'Comedy'. Comedy paves way for a drastic change in one's life. The worries are forgotten and the individual for a moment is placed in the seventh heaven.

In days of yore, people travelled through the journey of life with all possible seriousness devoid of any sense of humour. On the contrary the present day men and women exhibit their liking for comedy through hearty laughs. "A good laugh is sunshine in a house". Good laughs transform even a dispirited soul.

There is comedy attached to every field of activity. The magazines are not without jokes. Lecturers go out of their way in cracking jokes. Even a staid-looking lecturer relishes the jests of amischevous student though it is followed by a warning look. The taste of the modern youth, besides romance includes comedy. Such is the trend of the present day. Therefore the 20th century movies give utmost importance to comedy. Even children in the growing stage seem to like comics such as 'Dennis the Menace'.

So, the fact that comedy has been efficacious in every walk of life is an undeniable one. It brightens up the gloomy and the sad. It reaches to console the dejected and reveals them the better patterns of life.

"Laugh and the world laughs with you weep—and you weep alone"

is a saying that brings out the influence of a comedian in a society. When he speaks humourously everyone joins to laugh; but when a melancholic person broods, he is left to himself and people avoid an encounter with him.

In the Romantic Comedy of Shakespeare 'The Merchant of Venice' Launcelot the clown of the play serves under the cruel Jew, Shylock. But the mistress of the house is gay spinster, She compliments the servants by saying:

"Our house is a hell; and though a merry devil

Didst rob it of some taste of tediousness"

It is evident from the above that comedy plays a vital role in life and that it acts as a tonic and remedy to the crestfallen.

When the heaven sings and the earth dances.

Why not laugh in gay and gaiety poses.

JAYANTHY RAMASWAMY,

'F' Batch.

"Adversity is the trial of principle—With out it a man hardly known whether he is honest or not" —Fielding.

DO YOU KNOW ?

Can you name the famous people described in the following questions :

- The son of a Lichfield book seller, he rode to London at the age of 28 to make his fortune. He wrote for THE RAMBLER and in 1755 completed his Dictionary of the English language. The seat which he favoured in a famous London inn now bears a brass plaque with his name.
- When his father was imprisoned for debt, he was taken from school at Portsmouth and set to work in a blacking factory. But he taught himself better skills which took him to the House of Commons. At the age of 21 he wrote a series of fictitious articles about the jovial members of a London club, which set him on the literary career which made him famous.
- He had a reputation for generosity and a hatred of pompous official dom. With his band of followres he used the cover of a thickly wooded area of Central England to hide from his pursuers. A master archer. he was credited with being able to split a willow wand from 400 paces.
- Born at Blenheim palace, he went to School at Harrow and once had a £ 25 dead or alive reward on his head. He found relaxation in painting, brick laying and cigars he smoked about 3,000 a year. President Roosevelt once said of him.—" He has at least 400 ideas a day-of which four are good."

ANSWERS:—

1. Dr. Samuel Johnson
2. Charles Dickens
3. Robin Hood
4. Sir Winston Churchill

TEST YOUR JUDGEMENT

- II. Decide which three series below contain the most Letters and put a tick by them' Guess as Shrewdly as you can.
Time — 30 seconds.

1. B B B B B B B B B B
B B B B B B

3. B W B W B W B
B W B W B W B

4. W W W W W W
W W W W W W

7. IIIII IIII IIIII
IIII IIIII

2. V O V O V O V O V O V O
V O V O V O V O V O

5. O O O O O O O O O O O O O O

6. VIII VIII VIII VIII

8. IIIII IIIII IIIII IIIII
IIII

- ANSWERS:— 6, 7, 8

III. What's in a Nickname?
Some Nicknames are highly personal. Others have been in use for generations long after the people or events which gave rise to them have been forgotten. Test your knowledge of nicknames with the following questions.

"A fool always finds some greater fool to admire him —Boiler.

1. What character in a famous radio programme became the nickname for charladies?
2. Workmen on road and railway building were once known as navigators. What nickname resulted?
3. What is the nickname given to people whose local dish is a stew of meat and vegetables with ship's biscuits, known as lobsouse?
4. What country do people with the following nicknames come from?
Pommy, Macaroni, Taffy, Kiwi, Paddy.

ANSWERS:

1. Mrs. Mopp, the Charlady from the Tommy Handley wartime Radio Programme.
2. Navy.
3. Scouse—Lobsouse is a local dish in Liverpool.
4. **Pommy**—A person from England (the Nickname is used by Australians and Newzealanders).
Macaroni—An Italian (Soldier's II world war Slang).
Taffy—A person from Wales (from the supposed Pronunciation of the Welsh Version of the name David-Dafydd).
Kiwi—A Newzealander (from the Newzealand bird).
Paddy—A person from Ireland.

- IV, Underline which of these is not a poet.
1. STEAK 2. YORNB 3. CREHUCA 4. RANIBAS 5. THROWDOWRS

- V. Underline the word which completes the sentence:
Appetite is to food as concupiscence is to — 1. eating 2. sex 3. force
4. Gluttony.

- VI. Underline the name which completes the fourth line.
1. Hero loves Leander 2. Darby loves Joan
3. Juliet loves Romeo 4. Whom does Joan love—Tom, Dick or Harry

- VII. Underline the odd man out:
(a) Byron, Shelley, Keats, Chamberlain.
(b) Rembrandt, Shakespeare, Tintoret to Raphael, Monet.
(c) Alexander, Napoleon, Wellington Nelson, Hannibal.
(d) Mozart, Bach, Socrates. Handel Beethoven.

ANSWERS:

- IV 1. KEATS 2. BYRON 3. CHAUCER 4. SABRINA 5. WORDSWORTH.

V Appetite is to food as concupiscence is to sex.

VI Joan Loves Tom.

- VII (a) CHAMBERLAIN
(b) SHAKESPEARE—others are painters.
(c) NELSON—He is the only admiral among the generals.
(d) SOCRATES—others are composers.

Collected by
G. P. RAGINI,
II B.A. Litt.

"Fortune knocks at everyman's door once in a life", but in good many cases the man is in a neighbouring saloon and does not hear her" —MARK TWAIN

TICKING TO.....?

tick, tick, tick, tick.....

It went on, fast and pretty loud, till I could bear it no longer. I shook my head, turned and twisted about in my bed. But so, it just would not stop. Well, should the clock go ticking so fast? Can't some one stop it? Can't I stop it?

I turned, to see my mother winding the clock. That means the clock had stopped some time back. Wonder, if the clock had not been going, what was ticking so furiously, as if a life depended on it?

Then I realized. (Silly of me. I ought to have realized long back) Yes, a life did depend on it—mine. You see, it was my heart, doing its duty. It was necessary that it kept going, though its speed and noise were quite unnecessary.

My heart felt heavy. Don't get me wrong — I was Not sad or pining away for anything.

I was tired of lying down so I got up. I had always thought that legs bore the weight when a person stood but may be with me it was specially different or had I suddenly increased my weight?

I walked back to my room to measure my weight. No, my weight had not increased. The same 75 Lbs. Any one would say I weighed less for my age, but heart said No, it said I weighed a lot more than it could bear, I could feel it getting more weary day by day.

The loud ticking was my heart's protest that it would not allow itself to be troubled for much longer. Or may be it was its desperate effort to serve me, the borrower, before its Master could snatch it away from me and along with it, my life. He had bent torn loyalty between two masters — One, the fountain of Power and the other herself, a tool of the former? Any way I knew, it would not last long.

—Sternc.
"Reading is to the mind what exercise is to the body"

I could take it well enough. I ate well, slept well, read books, listened to the radio and of course to the fast, noisy tick, tick of my heart. The last mentioned was it the listener's choice - it was compulsory, it was there all the time. But I was not impatient to stop it. As every day was torn from the calendar, I grew calmer and calmer mentally. Physically of course, I was getting weaker day by day.

God! Won't the world stop all kinds of noises? It was too much for me to bear and even my own heart beat I could feel was getting faster and louder till I could bear it no longer.

I could see my mother re-winding the clock and setting it going again. The tick,

tick of the clock and the tick, tick of my heart - both measuring time, one for all, and the other particularly for me. Once wound our clock could go on for a week. I wondered for how many years God had set my heart to beat when He first made it. Was it going to stop shortly? Was the ticking to end in a few days? And more important than all was my maker going to get it wound up again to give it another term of life, as my religion would have me believe?

Even thinking was a strain to my ever-strained system and I fell asleep.

— T. S. LALITA,
Deptt. of Eng.

— : 0 : —

SUCH IS THE PLIGHT OF ENGLISH TO-DAY!

Oh what a fall English has been subject to in the hands of its Indian practitioners! The news which hit the headlines of a leading Newspaper sometime back was that of a Tutor in English in a College who lost his job for his ludicrous lack of knowledge in English. On hearing him say "Yesterday I come to see you Sir" his professor became perplexed and made him answer a model P. U. C. English paper under the pretext that it was required for circulation among the students for guidance to improve their English. The tutor fared worse and the sequel was his removal from service summarily:

Utter disregard for the correct usage of words exhibited by the tutor is not a stray instance. To-day the plight of English is at its nadir in our educational curriculum. Incredible as it may sound but nevertheless true, that there are teachers in colleges who speak and write English like the proverbial Travancoream who sent greetings to his Maharaja on the latter's birthday stating "May Your Highness live long long ago!"

An amusing incident is reported of a University Professor in English who took a

visiting Professor around the University Campus. When they came to the English department the Professor stopped and said with great gusto "Sir, this is my block and I am the blockhead!" Not less amusing is another instance where a lecturer in English seeing a certain gentleman standing outside the lecture room asked one of his students "Will you please find out who that outstanding gentleman is?" Yet another Professor outshone the former two in displaying his hollowness. Being irritated by some mischievous students the irate Professor shouted at the top of his voice "Both of you three get out the class!"

Renascent India feels delighted in witnessing the English language fleeing from its country of domicile. If only the language is endowed with articulation, it would certainly tell our Indian practitioners of English that it is in a perilous state and considers no longer safe in staying in a country which in its ugly lineuistic chauvinism seeks to destroy it and would gladly seek new pastures where its growth shall not be impeded and existence guaranteed!!!

*

"Veracity is the heart of morality"

—Thomas Henry Huxley.

"More things are wrought by prayer than this world dreams of" —Tennyson.

O! Bird of Heaven

Oh! How I long to be thee
O bird of Heaven, of joy
Thou art blessed with love
To fly away from the world,
To be lost in the milky sky of eternity,
Away from despairs and shattered hopes;
O! How I long to sail away like thee
From the earthly bonds, bereft of peace.

Your place is among the boughs
You sail in the sea of heaven,
Blessed with peace and tranquillity
You fly, far, far away from us
Far, far from the tantrums of the world;
Thy world has no wars, no agitations
Your world a paradise of Melody
Of love, joy, peace and tranquillity.

But we men fight to the last
Ours is no life like yours
Bereft of shattered hopes and tranquillity
Ours is a never ending fight
We struggle with eternal hope in our breast
The greatest of men have won the fight
O Bird of Heaven can you say
Whose life is best, yours or ours?

Our life is a glorious fight,
Th'o we may have lost many a fight,
Yet we have stood the fight
It is this the greatness of man.
But you simply glide along
In a never ending stream of joy
O Bird of Heaven can you now say
Whose life is best, yours or ours?

by
D. SANKARI
II B.A. (Litt)

"Music is the universal language of mankind"

—H. W. Long fellow.

The Service Co-operative AND Village Panchayats in India

Things are not yet ideal in this land of ours. Widespread dissatisfaction and frustration still the order of the day in spite of the best efforts of the Government to develop the country socially, politically and economically. Existing inequalities still exist and democracy has been successful here more in spirit than in actual execution. We cannot deny that there are cracks in our democracy, but there is no imminent danger of a total collapse. The socialistic pattern of society sought to be established will soon become a reality and illiteracy, ignorance, want and hunger will have no place in such a set up.

The idea of Panchayati Raj introduced by Mahatma Gandhi, acts as a cradle of democracy providing strong economic base for individual uplift and community corporate benefit. Through its functional committees and the co-operative societies, the village Panchayat is gradually emerging as a vigorous democratic institution promoting all aspects of community development.

India retains the rural character even to-day. Rural - construction assumes over-riding importance and urgency. Hence the Panchayati Raj has to start from the villages and move upwards. It starts with the gram Panchayats which are responsible for economic reconstruction at the lowest rung. It is because of these village Panchayats that backward peasantry

is receiving practical attention in the art of self-Government. Besides providing training in the art of the democratic form of Government, gram Panchayats are also essential for a healthy decentralisation of over-centralised administration coming from the British days.

After the gram Panchayats there is the Zila Parishad. They supervise and guide the activities of the gram panchayats and also implement the decisions of the gram panchayats. They act as a liaison between the state Government and the gram panchayats.

The Five Year Plans have elaborated four important functions of the Village Panchayats. They are civil or municipal, developmental, those relating to management and those relating to land reforms. The civic function of a village panchayat includes such activities as organising village fairs, registration of births, sanitation medical aid, relief and rescue operations in calamities and maintenance of cattle pounds.

Village Panchayats also play a role in Community development by tackling local resources and voluntary agencies. The primary sanction behind the actions of gram panchayats is not simply the power vested in it by law but the willing consent and active co-operation it evokes among the youth. Thus the village panchayats represent the best form of democracy in the world or many welfare states in action at the

On Earth is Known to None
The Smile that is not sister to a tear —Eliot.

village level. It strives to evoke the largest participation of the largest number of people in the art of self-Government.

The part played by the service co-operatives for the welfare of the State cannot be denied even by the worst critics. To consider some of the benefits which the co-operatives have brought to the people—firstly, they have provided credit to the farmers at a cheap rate. The Co-operative credit society attempts to promote habits of thrift and self-help among members. The Co-operative Society has led to the use of better farming methods such as the use of improved seeds, manures etc. The Co-operative Societies have also helped in improving life in rural areas. In other words, they have been attempting to improve the farmers socially and morally. Societies meant to help artisans like handloom weavers have helped their members with finance and marketing facilities.

Thus the Co-operatives have been a source of great benefit to the farmers and others both

“ If Memories can

“ If memorial can sustain
The freshman of the past
There'll be no word 'pain' !
And Heart not down-ward cast.

If memories are not dry-leaves,
There'll be no griefs,
For the greenness that once was
Will be for ever 'is' ”.

No man can be happy without a friend, nor be sure of his friends till he is unhappy
—Thomas Fuller

WOMEN'S LIFE

economically and otherwise. It is good to remember that in the past the villagers had to depend upon the money lenders for all their requirements and they had fallen victims to the machinations of the latter. The only way the farmers could be saved were through these societies.

Thus we see that India has made considerable progress since independence. With the establishment of agencies like the village Panchayats India can surely look forward to a bright future. Hence, however bleak the picture might be painted by interested parties and vested interest to tarnish India's image, we have faith in the efforts that are being made for all-round development. Let us hope for a country where people have a strong moral fibre, where in the words of Tagore, 'peace prosperity and plenty' are the order of the day. 'Into such a blissful state, O God ; let my country awake! '.

MARY OOMMEN
III B.A. (Eco)

This strikes me as one of the craziest ideas that can strike any woman. By this I do not mean to say that the women must be slaves. I do support women's Life but only to a certain extent, namely equal status with men. The rights demanded by our counterparts in England and elsewhere including unquestioned sexual indulgence seems to me an idea which is born only in the brains of utter idiots. Some of our Indian women are attempting to ape the western women in this aspect but that I would call carrying it too far.

Women in India are not the same as they were before. We are advancing in the matter of our privileges and priorities. Our elders were not allowed to mingle with outsiders, but now these days we no longer adhere to our old customs. I, for one, feel that we should not divorce our lives completely from the old way but ours should be a mixture of both ancient and modern ways of society. At this juncture, I would like to remind our menfolk, that unlike the women of yester years, we have shown that we can equal if not beat men in whatever field it may be. We, Indian women, are modest enough not to overthrow our men. Things are getting better these days; at least for the working woman. She works alongside men, some times doing the same job and she finds she has the right to relieve her harassed feelings in the same sort of language. The muttered curse when a dish crashes to the floor in the privacy of the kitchen is becoming amplified into bolder expressions of annoyance. In orthodox Indian life, there can be little doubt that women are still expected to be delicate and squeamish, like Chaucer's Proress way back in the 14th century, whose "Greatest oath was but by sainte hay".

Women throughout the world have shown that they too have a knack for administration and can deal with tougher problems. Take for example, the leading role played by the three Women Prime Ministers in the world, Indira Gandhi, Golda Meir and Mrs. Bandaranaike. Mrs. Gandhi, our Prime Minister, has made our race even more respected. She has a commanding position and influence over her ministers and leaders elsewhere, functioning like a magician getting results with a wave of her wand. Women have left no stone unturned in any field. Valentina Tereshkova (U.S.S.R.) was the first woman to go into space. Besides, women have shown valour dating back to Joan of Arc and Florence Nightingale and many others. Thus when women are given the liberty and the opportunity, they start their activities in full swing and achieve greatness in life.

To conclude, I would very much appreciate if everyone of us resolves to be a model wife who is a mixture of both the ancient and modern woman. We will certainly not allow our men to rule over us nor shall we permit ourselves to be the omnipotent rulers at home.

The relation between a woman and a man should be that of partners in a firm in whom are vested equal powers of managing the firm. Our counterparts in the west are united merely by a ring, and marriage is more or less like a casual friendship which can wither out every now and then. Ours is a Sacrament and we are united with a vow to God and bound above all by the holy ceremonies which we should hold in high esteem.

Life of course is not a bed of roses nor full of thorns, but one should be prepared for any obstacle in the way. Adjusting ourselves to the circumstances we are in, rather than trying to create a new environment, is the best way to live together in this world.

G. P. Ragini
II B. A. Litt

Keep not ill-company lest you increase the number —George Hubert.

PLANNING FORUM REPORT 1972-73.

"The destiny of a nation is moulded within its nuivesity building as is the flower within the close embrace of the petals. That what our youth thinks today, the nation will think tomorrow." Economic growth has to be planned if it is not to be haphazard, unbalanced and unrelated to social purpose. In order that the youth may also play an effective role in the formation of the five year plans, educational institutions have been given an opportunity towards this end through their Planning Forums. I would therefore like to present a report of the splendred efforts made by the Planning Forum of our college in this regard. The internal and external activities of the Planning Forum lend a charm and attractiveness to collegiate life making it a chronick of intellectual and cultural achievements.

To herald another year of activities we had the inaugural function on 12th August 1972 when Mr. N. Mahalingam, Chairman of Ethiraj College, presided over the function. The inaugural being over the activities started in full swing.

SOCIO-ECONOMIC SURVEY:—Generalisations of life are almost misleading and the fact that one's surroundings mould one's life seems to be true. A Socio-economic survey was conducted on the 2nd and 4th of September 1972, by which the students wereable to understand the real living conditions of their fellowcitizens in the villages. Following were the results of the survey:—

Total number of homes surveyed	— 712
Total population	— 4,172
Males	— 1,183
Females	— 1,122
Children	— 1,867
Earning members	— 775
Total income	— Rs. 1,47,956
Per Capita income	— Rs. 203-81
Total Expenditure	— Rs. 1,84,261-50
Deficit	— Rs. 36,305-50

It is within the power of man to create a healthy environment for the human race. What is needed is readjustment of social and moral values. These villages can be developed if efforts in certain directions are made. As for this village, it has not been fully developed. It still lacks transport and communication facilities. Roads linking it with the town and roads within the village itself have to be developed. Road building can be encouraged by voluntary labour. Expansion and improvements can be made possible only by educating the adults and the children. Adult education should be encouraged and free and compulsory education to children upto the age of 14 should be provided. Recreation clubs and libraries may also help in this regard.

The village also suffers from the problem of water supply often due to scarcity and health risks. Health facilities available are not adequate. Establishment of cottage Industries will lead to subsidiary income to the villagers. To promote the concept of small families,

Men will wrangle for religion, write for it, fight for it, die for it, anything but live for it —Cotton

Community planning programmes have to be integrated with health and nutrition facilities. We think eloquently of the great freedoms and rights but far more fundamental is the right to enjoy civilised life is out of the question.

COMPETITIONS:—Various competitions were held by the Planning Forum to arouse the intellectual curiosity, satisfy the appetite for more and more knowledge and develop the critical spirit which alone brings wisdom. An essay competition was conducted during the Plan week on 13th November 1972 on the subject, "The Progress of community Development Projects during the Plan period" in which M. Vijaykumari (iii B.A.) and N. Kousalya (iii B.A.) were awarded the first and second prizes respectively. The second essay competition was held on the 17th November 1972 on the subject, 'Twenty-five years of Democratic Planning in India', in which S. Vijayalakshmi (iii B.A.) and K. Usha (iii B.A.) were awarded the first and second prizes respectively.

An oratorical contest was held on 18th November 1972. The topic was, "Village Panchayats and Service Cooperatives are a success in India". Mary Oommen (iii B.A.) and N. Shakunthala (iii B.A.) were awarded the first and second prizes respectively. A seminar was conducted on 29th January 1973, the topic being, 'Nationalisation is not the penacea to remove the ills of India'. A spirited exchange of views took place between members of a team of participants. In addition to these, many of our students took an active part in intercollegiate debates also. The students are thus given every encouragement to participate in debates, oratorical contest and other competitions. Our congratulations to all the prize winners.

PROJECT VISIT:—On 30th January 1973, the third year students were given the opportunity to visit the Integral Coach Factory where the construction of integral railway coaches is carried on. They were taken to different shops where the various parts of the Coaches are manufactured. At the welding shops they gave four types of welding in process. The students found this trip not only educative but entertaining. It also gave them an opportunity to learn about the mode of manufacture of the passenger coaches and the hard work behind it.

SOCIAL SERVICE:—Life can be made more meaningful if men are encouraged to develop social interest and fellow feelings. A man who is educated in the real sense of the word will always have the courage to give his primary loyalty to the human race as a whole. The Planning Forum gave encouragement to the students in this field by conducting a social service programme. They distributed food and toilet articles to many of the slum dwellers in the Chromepet area. The pace of social change has to be very swift. Social reforms might have been a success if the efforts of the administration had been effectively backed by voluntary social welfare bodies.

We have several plans for undertaking trips to various places and also conducting a quiz exclusively on Economics but because of unforeseen hindrances and since time at our disposal was limited that did not materialise. This is where we wish the Planning Forums of the coming years all success in their undertaking. As we look back upon the year's activities it has been an enriching year. The members of the Planning Forum thank the governing body, Principal and members of the staff of the College for their able guidance and help. We wish the Forum all success in the years to come.

MARY OOMMEN.
III B.A.
(Eco)

—Roy Smith

Hastings, Patron of Sanskrit Learning

THERE is a familiar adage that "sometimes truth is stranger than fiction". This is exemplified in the tribute paid to Warren Hastings by Lord Curzon eulogising the former's versatility as an Englishman and no stranger to Indian culture and philosophy.

But coming as the praise does from an exalted person whose regard for strict veracity remain unchallenged, we cannot help giving credence to it. When Lord Curzon declared that Warren Hastings was almost the only one in the long history of British rulers of India who took real interest in oriental literature, scholarship and arts, he only spoke the naked truth.

Few are aware of the fact that the world owes its knowledge of eastern scripture to his zeal and ardour for the dissemination of the wisdom of the East and for the intellectual emancipation of the people.

Having been attracted by the enrichment of the Sanskrit literature, himself a profound scholar and a man of culture to the core, Warren Hastings deeply cherished the spiritual and cultural values that had sustained India through the centuries. He was of the firm conviction that India was the chosen land to give a message to the world and that message must essentially be in terms of the spiritual intimations of India's sages.

Warren Hastings was endowed with the temperament of a philosopher (and this was one of nature's bounteous gifts.) Even his letters are redolent of a philosophic spirit which permeated his whole attitude towards life. During his stay of thirteen years in India he had opportunities to glean more wisdom from the accumulated store of oriental philosophy, proclaiming the transience of all sub-lunary possessions.

The high tributes paid to him by the scholars who worked with him are eloquent testimony to his constant encouragement to the company's servants to learn the languages of India and to study the laws, customs and literature enshrined in them.

A new era in human thought and conduct may be said to have dawned when Warren Hastings drove home to his countrymen the truth that underlay India's greatness not merely as a source of profit but as a land possessing higher values calculated to elevate the world to higher ideals in life.

She was not only the cradle of a hoary civilization but a land where greatmen had lived and thought and grown wise for thousands of years and hence she was worthy of study from a human, and not only an economical and political standpoint.

Sanskrit was the pivot of this new movement which Hastings initiated. He felt much distressed to note that the door to a priceless treasure impregated with the accumulated wisdom

Science is organised knowledge, wisdom is organised life. —Immanuel Kant.

of Indian learning—its great epics, poems, fables, lyrics, plays, literature, philosophy, medicine and a host of other objects that constituted India's unmatched civilization—remained concealed to the world for several centuries.

He understood that Sanskrit provided the key to unlock that door and that some well-known scholars from the western world should take pains to learn that language and translate the contents to the masses.

He set to work resolutely towards this end and the sequel was the laying of the foundation in 1784 of the great Asiatic Society of Bengal.

Hastings was singularly lucky in securing the invaluable services of great Indologists Nathaniel Halhed, Sir Charles Wilkins, Sir William Jones and Henry Thomas Colebrooke.

To the delight of these four men and Warren Hastings goes the credit of unlocking the treasures of India to the world—Halhed and Wilkins as pioneers, Jones and Colebrooke as the latter scholars and, Hastings as the enthusiastic patron.

The first great achievement of Hastings in this field was the removal of the apathy of Europeans for foreign study of their sacred books.

He assembled the Pandits at Calcutta and persuaded them to unravel the great truths contained in Sanskrit to European scholars. He also engaged some of them in the task of compiling a digest of the gentoo law.

Since no European had then known Sanskrit, the work was written in Persian and Hastings employed Halhed to translate it into English. His translation which was the first of a great series was published in England in 1776 and attained great fame.

The next Indologist to receive Hastings's patronage was Wilkins. He was the first European Westerner to study and master Sanskrit sufficiently well to complete a translation of the "most illustrious philosophical poem of the world's literature", the Bhagavad Gita.

Wilkins may also be called the caxton of Bengal for the first of setting up a printing press in India especially for the printing of oriental languages.

It was with ineffable delight that Hastings received from Wilkins a present the immortal work of antiquity—the first translation of the Bhagavad Gita. The work gripped his mind and he felt great joy from the fact that the very rule of conduct which he employed to guide his own life had been recommended by the ancient sages of India who wrote it.

Duly among the many precepts of fine morality which this treatise on human psychology preached Hastings was particularly riveted to verse 47 of the Sankhya yoga. He reduced it to the form of a maxim in writing, which is,—“Let the motive be in the deed, and not in the event. Be not one whose motive for action is the hope of reward. Let not thy life be spent in inaction. Depend on application perform thy duty, abandon all thought of the consequence, and make the event equal whether it terminates in good or evil; for such an equality is called application”.

“To this rule” he wrote in one of his letters to his wife “I will adhere careless of every event but one and that shall console me though the voices of mankind shall cry out against me”.

We often forget that people we have to live with have to live with us as well. —Huch.

"And what is that one? — O God! Grant me blessing of a satisfied conscience, and my Marian to reward it"! The was immeasurably delighted when his wife put the maxim into her own words and applied it to him. "Besides, you have that satisfaction, and it has always been your characteristic, that you on all occasions have acted as a man of virtue and honour ought to do so, whatever consequences may ensue".

In reply Hastings quoted again from verse 51 of the same Yoga—"Wisemen imbued with evenness of actions, freed from the fetters of birth, verily go to regions of eternal happiness". That was a happy thought indeed for him.

Laying the Gita publicly at his feet in token of profound gratitude, Wilkins requested Hastings to write an introduction to it which the latter did. It appears in the published work under date "Benares, October, 1784", he being then on his way down from Lucknow.

This introduction speaks of the elevated cast of his mind and of his liberal and enlightened spirit. He declared that the Gita contained passages "elevated to a tract of sublimity into which our hearts of judgement will find it difficult to pursue them".

At the close of his administration orrivel Colebrooke and Jones to crown with success the work so ably begun. The arrival of the latter the greatest linguist who ever lived, in Calcutta, in 1783 was a day of great rejoicing for the Governor General and his small band of enthusiastic orientalist.

Halhed and Wilkins the trio founded In January, 1784 the Asiatic Society of Bengal. Hastings was pressed to be its President. But recognizing that one greater than he had come, he yielded it to Jones.

Even after his departure to England, in the evening of his days, Hasting never ceased believing that some provision should be made in England for the study of oriental languages: When Lord Wellesley produced his scheme for the education of Indian Civil servants, he showed his keen interest by writing a detailed criticism, in which he developed his own views stressing in particular the value of Sanskrit.

Miss Saroja Swaminathan,
Republished, with curtecy, from
The Sunday Standard, dt. 8-2-'70.

There is only one law in love, and that is to make these you love happy. —Stendhal.

HA! HA!

"Each morning", sighed one man, "my wife and the coffee begin to boil at the same time".

When a foreign girl, whose English was barely adequate, joined our firm, I explained the exact meaning of the signs Push and Pull on doors. Later I saw her struggling under a door—above her was the sign Lift.

A women dining recently in an Oxford restaurant asked her husband, "What are the snails like here?" An American at the next table gave a sad smile and said, "They're disguised as waiters".

Doctor, examining a patient's throat:

"open wide, please".

"Ah".

"Wider".

"Aah".

"Wider Still".

"Look, Doc, if you're gettin' in, I'm getting out".

Woman, looking at her newly finished portrait: "you must admit that's a pretty bad work of art".

Artist: "You must admit You're a pretty bad work of nature".

"Why does granny read the Bible so much?"
"I think she's cramming for her finals".

Chaplain (to condemned man in electric chair):
"Can I do anything for you?"

Prisoner: "Yeah. Hold my hand".

"A Thing of hearty is a joy faieuer" —Keats.

"If there is no Love"

"If there is no love
If there is no attachment
There will be no grief,
No tears, No Sorrow.

If there is no love
If there is no attachment
There will be no joy,
No Smiles, no hope for the morrow".

—:o:—

Election thought (with apologies to Shakespeare)

To contest, or not to contest — that is the question :
Whether 'tis nobler to suffer
The bitter remarks, biting invectives, severe criticisms and
snarling rage of the opposition
Or to take arms against the sea of troubles,
And by retiring end them? To withdraw,
Perchance to save deposit; And by retirement to say I end
The brick bats and bottles — those missiles or grenades
Of the vandals and hooligans,
For who would bear the whips and scorns of critics?
But that the thought of something after resounding success —
That life of luxury, of power, pelf, position and prominence —
Thronged by army of sycophants cringing for favour —
Makes me jump into politics, and bear the ills of the fray,
Than to sacrifice fruits of victory.

N. VISALAM,
Dept. of English.

"Experience is not what happens to a man. It is what a man does with what happens to him."
—Aldous Huxley.

Our "Sporting Talent" for the Inter Collegiate.

Throw Ball Team.

Tennikoit Team.

Badminton Team.

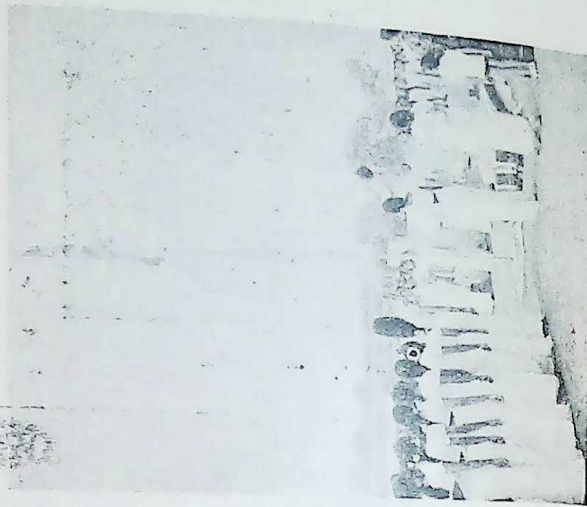
Net Ball Team.

THIS LITTLE GUIDING LIGHT OF MINE
I'AM GONNA LET IT SHINE
ALL THE TIME LET IT SHINE!

Lighting the lamp of knowledge is Mr. Singaratnam, Director of Tamil Nadu Archives, at the valedictory function of the Students Union.

THE PATRIOTIC SPIRIT OF OUR
COLLEGE.

Hoisting the National Flag on Republic Day is our young dynamic chairman - Mr. S. N. Bhatt.

Report of the Science Association MEETING.

After the Inaugural of the Union, the Science Association conducted the most memorable event of the year on 27th November 1972. The Chief guest of the day was Dr. Augustine Mitra of the Biology Department of Madras Christian College. The meeting had a special significance in that it was the first of the many meetings to be conducted under our new Principal's regime. It was delightful to hear our Principal's welcome address, a very sensational speech to the audience of the Vaishnav College for women. The chief guest, in reply to the Principal's welcome address, had welcomed her in turn, she was new to the surroundings.

The chief guest spoke on Science and its application in life. He stressed on cleanliness

and nutrition as we Indians suffer from malnutrition and poor sanitary conditions. He stated that the only remedy for this was the proper application of the knowledge we gain from science and using this in life. We should break from the shackles of custom and convention to progress on Scientific lines, for Science is not a subject to be read only in the class rooms; its utility is immense when properly applied. He concluded the speech by advising the students of Science to put into practice what they learn in class rooms. The speech was simple in style, instructive and interesting. Anuradha V of III B.Sc. Maths, the secretary of the Association thanked the chief guest for his revealing speech.

THE PEACE HAS COME BACK

The bells of peace are ringing,
The bells of joy are sounding,
It's the nation's triumphant blowing,
Loud as Mighty thunders roaring -

It's finished all is finished,
Cried more than ten thousand -
'We broke the walls made of sorrowful stones
Now we are happy at home'.

We shall not remember the past moments and days
Above all the battle strife,
But we shall flow in ceaseless, praise,
All the days of our life.

Fading is the world's pleasure,
All its boasting pomp and show,
Solid joys and lasting treasure,
None but Vietnam's children know.

VIJAYA KUMARI ABRAHAM

"Every one has genius, most only for a few minutes.

- J. S. Eliot.

Artificial satellite and escaping velocity.

If standing on the top of a mountain we shoot a bullet in a horizontal direction its motion will consist of two components: a) horizontal motion with the original muzzle velocity; b) an accelerated free fall under the action of gravity force. As a result of super imposition of these two motions, the bullet will describe a parabolic trajectory and hit the ground some distance away. If the earth were flat the bullet would always hit the earth even though the impact might be very far from the gun. But since the earth is round, its surface continuously curves under the bullet's path, and at a certain limiting velocity, the bullet's curving trajectory will follow the curvature of the globe. Thus if there were no air resistance the bullet would never fall to the ground but would continue circling the earth at a constant angle. This was the first theory of an artificial satellite, and Newton illustrated it with a drawing very similar to those we see today in popular articles of rockets and satellites. Of course, the satellites are not shot from the tops of mountains but are first lifted almost vertically beyond the limit of the terrestrial atmosphere and then given the necessary horizontal velocity for circular motion.

"What goes up must come down" is a classical saying which is not true any longer. Some of the rockets shot in recent years from the surface of the earth have become artificial satellites of the earth with indefinitely long life times, while others have been forever lost in the vast expanse of interplanetary space. We can easily calculate the velocity with which an object must be hurled up from the surface of the earth if it is never to come back.

We know that if m_1 & m_2 are the masses of two interacting bodies and R be the distance between them the force of gravitational interaction will be given by the formula $F = \frac{Gm_1 m_2}{R^2}$ where G (for gravity)

"History is the transformation of tumultuous conquerors into silent footnotes". — Paul Eldridge.

is a universal constant and work done $F \cdot dr$ where dr is the small displacement in dr secs.

The work to be done in lifting a mass m from the surface of the earth to the distance R from its centre is $\int_{R_0}^R \frac{G \cdot M \cdot m}{R^2} dr =$

$$GMm \left\{ \frac{1}{R_0} - \frac{1}{R} \right\}$$

Where G is the gravitational constant, M the mass of the earth, m the mass of the object, and R_0 the radius of the earth. If the object is to go beyond the point of return we must put $R = \infty$ (infinity) i.e. $1/R = 0$. Thus the work done in this case becomes $= \frac{GMm}{R_0}$.

On the other hand kinetic energy of an object with the mass m moving with the velocity v is $\frac{1}{2} mv^2$. Thus in order to communicate to it a sufficient amount of energy to overcome the forces of terrestrial gravity one must satisfy the condition: $\frac{1}{2} mv^2 = \frac{GMm}{R_0}$

Since m cancels from both the sides we conclude that it takes the same velocity to throw an object out of reach of the earth's gravity no matter whether it is a light or a heavy object.

from the above condition we obtain.

$$v = \sqrt{\frac{2GM}{R_0}} \text{ and putting } R_0 = 6.37 \times 10^8 \text{ cm, } M = 6.97 \cdot 10^{27} \text{ gm and } G = 6.66 \cdot 10^{-8} \text{ we find for the velocity } 11.2 \frac{\text{km}}{\text{sec}} = 25,000 \frac{\text{miles}}{\text{hour}}.$$

This is the so called escape-velocity, the minimum velocity at which the object will not fall back.

B. VIJAYALAKSHMI
III B. Sc.

When a Madras Governor put an end to a Cruel Custom

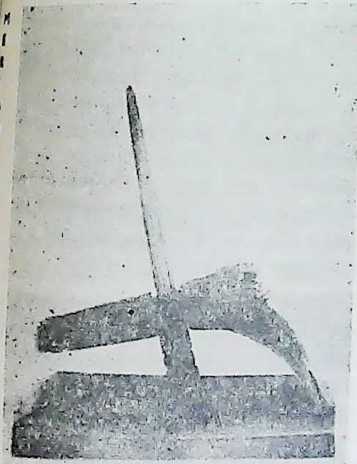
Of the numerous reforms effected by the British in India aiming at the betterment of the Meriah sacrifice, the suppression of human sacrifice, which bears no comparison in the act of cruelty and savours of Thuggism in a worse form, should be assigned the pride of place. This nefarious practice of immolating humans to propitiate gods, to ward off sickness, murrain or other

custom with a resoluteness tinged with calmness seldom found in administrators, when they are confronted with a situation that would make even stout hearts quail.

The choice of the "meriah"—the human victim was very wide. Generally only grown-up men were sought to be victimised, but there was no rigidity about age, sex or caste. Nevertheless, the Khonds inhabiting the hill tracts of Ganjam appear to have been immuned from this sacrifice. Children were purchased and brought-up for years with the family of the person, who ultimately put them to a cruel death when circumstances were supposed to demand a sacrifice at his hands. Like the butcher's lamb, the children were treated with kindness and were fattened and were never kept under constraint. When they became old enough to sense the cruel fate that awaited them, they were put in chains and closely guarded. An instance was quoted of a particular girl having made her way to the camp of a British official, in Patilingia with iron on her legs. Victims were easily procured.

During insurrection in Gumsur in 1836-37 many parents were killed leaving their children orphans. Such of them as survived fled the place leaving their children to fend themselves. Some children were sold by their own parents or nearest relatives, due to penury, which was a common practice in those days while persons of ripe age who could not defend themselves were abducted by wretches, who traded in

evils was widely prevalent till the middle of the last century in Ganjam and its surroundings. The Statesmanship of Lord Elphinstone, the then Governor of Madras rose to the occasion and he put an end to this cruel

"Poetry is the language in which man explores his own amazement" — Christopher Fry.

human flesh. It must be noted that the victims were always purchased and, therefore, condemned criminals or prisoners of war were not considered worthy to be sacrificed. The price was paid indifferently in brass utensils, cattle or corn

The process of annihilation of human life varied from place to place, the very narration of which would make one's flesh creep. In the Maliahs of Gumsur, the sacrifice was offered annually to "Thadha Penno" the earth, which was symbolised by a peacock, to bestow on the people, rich harvest with seasonal rains. In one of his minutes recorded in 1841, the Governor Lord Elphinstone, has very graphically described the process of the sacrifice. "On the day prior to the performance of this barbarous rite people would dance before the mariah and invoke the earth, "O" God! we offer the sacrifice to you to give us good crops and seasons and health" and then address the mariah, "we brought you with a price and did not seize you. Now we sacrifice you according to custom and no sin rests on us"

On the following day, the day of the sacrifice, the victim being intoxicated and consequently made senseless would be seized and thrown with face down into a pit filled with the blood of a hog, killed in sacrifice near the brass effigy of the village deity. His face would be pressed down until he was suffocated in the bloody mire amid the din of instruments. The "Zanee" or priest would then cut a piece of flesh from the dead body and bury it with ceremony near the effigy of the village deity.

After the completion of the horrid ceremony a buffalo calf was brought in and its front legs being cut-off was left there till

the following day to be eaten. The Zanee was then dismissed with a gift of rice and a hog or calf. It is thrilling to learn from the observation of the Governor, that of the many ways in which the unhappy victims were tortured to death in different parts, the one just described was the least cruel and most humane by comparison!

In Jayapore, Kalahandee and Bastar the victims were supplied by seizing the inhabitants of the neighbouring provinces. Captain Miller and certain other army officials of this period were able to rescue as many as forty victims, who were restored to their families and friends. In the above places the victim would be firmly fastened by the hair of his head to a wooden post called the "meriah sacrifice post" of generally about 6 feet high fixed in the ground. Later on, he was decapitated, the trunk being thrown into the grave dug at the foot of the pole while the head remained transfixed to the pole to be devoured by wild beasts. A relic of this post obtained from Beligudi in Ganjam has been preserved in the ethnological department of the Madras Museum.

Perhaps the one dominant motive underlying such a sacrifice was the desire to keep the divinity in question alive. Gods never die from lack of nourishment and so ruthless killing of innocent people to appease the gods could not but be considered an inhuman act repugnant to the moral instincts of man kind. Elphinstone was determined to stamp it out, by methods, which would not rouse the people to revolt. It was a reform of a delicate nature which had to be put through without injuring the religious susceptibilities of a vulnerable section of the people who were steeped in superstition.

Firmness, persuasion and indirect pressure finally succeeded in stopping this custom. Elphinstone approached this problem with an open mind. He knew the eradication of this custom would wish the appreciation and gratitude of all the Indians. Elphinstone was fully conscious that any attempt to abandon the ceremony by coercion would only embitter people's feelings by engendering fear and distrust, where it should be their endeavour to iaspished only by degrees through pure confidence tending to harmonious relationship.

He knew that the prudent course was free association, which was not difficult with those people, among whom there were no prejudices of caste or status. The Governor was confident that frequent and unreserved contact between the people and the enlightened officers of the Government, calculated to extend their knowledge would generally wean them from this barbarous superstition. The onerous task was assigned to Captain Campbell, the Assistant Collector of Gumsur.

These measures had the whole-hearted approval of the Supreme Government under Dalhousie. Campbell proceeded above the ghats for the purpose of bringing together the most influential among the Khonds. Having

done so, he slowly endeavoured to convince them of the barbarity of their inhuman act. The Khonds finally agreed to abjure the rite provided they would be permitted to substitute a buffalo, monkey or goat for a meriah.

Luckily for humanity, people were gradually weaned from this cruel custom tending to its final effacement in 1852, when the last sacrifice was witnessed. Macpherson, the Acting Principal Assistant to the Agent-in-Charge of Ganjam, who also acted with great zeal in the suppression of the sacrifice rescued as many as 172 victims. 100 victim children of these seemed to have been sent to the General Baptist Missionary Society in compliance with the request of two of its missionaries while a good number of the female Victims were given in marriage to the non-sacrificing Khonds. Some children victims were restored to their parents and relatives, who recognised and claimed. It would be thrilling as well as interesting to know that in the Madras Census of 1901 twenty five persons returned themselves as Meriahs and claimed to be descendants of person, who had been earmarked for the sacrifice but rescued by the English in the middle of the 19th century.

Saroja Swaminathan,
Reprinted by courtesy "The Hindu"

"Religion is the manifestation of the perfection already in man"

—Swami Vivekananda

"Religion is the manifestation of the divinity already in man"

—Swami Vivekananda.

Know All The Answers

When was the first Oxford and Cambridge boat race and what is the oldest of all races of this kind?

By "races of this kind" is probably meant two, four or eight oared races in craft known as "best boats" or racing "shells" as distinct from clinker-built boats in which the timbers on the side overlap each other. The earliest boat race between the two Universities which Oxford won, took place on June 10, 1829, at Henley-on-Thames. The annual regatta at Henley was inaugurated on March, 26, 1839, but there were events called regattas held on the Thames near Ranelagh Gardens, Putney, as far back as 1775. The earliest established sculling race is that for Doggett's Coat and Badge, which was first rowed on August 1, 1715, on a course from London Bridge to Chelsea and is still rowed every year under the administration of the Fishmongers' Company, one of the livery companies of the city of London.

2. What were the pyramids of Egypt built for?

All Egyptian pyramids were tombs, in every case the tomb of a single royal person. The evolution of the pyramid has been traced by Egyptologists as follows; the prehistoric Egyptians buried their dead in an underground chamber; later the chamber was made of wood standing in a pit; then a wall added round the pit. With steps down to the Chamber This developed into a huge mass of brickwork.

"There are two things to aim at in life: first to get what you want; and after that, to enjoy it. Only the wisest achieve the second." — Logan Pearsall Smith.

Who invented the zip-fastener?

It would appear that the basic idea of a string of hooks and eyes that can be quickly joined together was thought out and patented round about 1880 by an Alsatian named Aronson. His son-in-law, a Swede named Gideon Sundbäck, became his partner and developed the idea further. Eventually he took it to America where it was exhibited at the World's Fair in Chicago in 1893. Sundbäck patented a fastener like the modern one in 1915 and its use for ammunition carriers during the first world war prepared the way for its adaptation to the variety of jobs it does to-day.

Why is it that if one places a needle carefully on the surface of a bowl of water, it will float, though steel is heavier than water?

This is the result of the phenomenon known as "surface tension" which makes it appear as if the surface of the water were covered with a very fine plastic skin. This 'skin' is actually composed of the molecules of the water itself. All molecules of water attract neighbouring water-molecules. In the cases of those beneath the surface, the attractions come from all sides and cancel out. But molecules on the surface are attracted only from the side and from below, and not all from above. The consequence is that they cling together more tightly than do those within the liquid and the weight of a small needle is not great enough to force them apart. If the surface is rippled, however, by being blown on, or touched, or in some other way, the "skin" is broken and the needle sinks to the bottom.

How many Nobel Prizes are there, how much are they worth, and how did they start?

When the Swedish engineer and chemist, Dr. Alfred Bernhard Nobel, who invented dynamite, died in 1896, he left the bulk of his fortune of £ 1,750,000 for the award of five prizes annually. These prizes were to be for services to peace, medicine or physiology, physics, chemistry, and literature. His intention was to help dreamers for they and it hard to get on in life. The monetary value of the prize fluctuates with the worth of the Nobel Fund investments. In some years the trustees may decide that no one has qualified for one or more of the prizes, and in some cases a prize may be divided. Critics of the Nobel Prize plan say it rarely helps "dreamers", and that the awards usually go to elderly men who have already done well for themselves. The late George Bernard Shaw described the prizes as "lifelines thrown to a man after he has reached shore". For the last three years the average worth of a Nobel prize has been £ 13,000.

By Courtesy—"The Hindu".

The ink of a scholar is more sacred than the blood of a martyr. — Prophet Mohammed.

The Impact of East on West

WE are now living in the "Challenging seventies" as this decade may be rightly called. We find conflicting problems facing us in almost every walk of life. Living in one half of the world which is well known for its spiritualism, an Oriental is baffled by the spectacular success of science and technology on the other half of the Globe, namely the West, and the mind of every individual has become a battlefield in which there is a fierce war between spiritualism and materialism. While his mind is confused whether the Eastern attitude to life is at all worth while when a Westerner has gone to the extent of driving and even repairing a car on the moon itself. It is essential that he should for a moment consider the impact which Eastern philosophy has made on the Westerners and all his doubts and fears will vanish like a bubble.

The vedas attribute the cause to the difference in outlook between the East and West to the natural surroundings in which the people were placed centuries back. Although both the occidentals and orientals settled in their places only as conquerors, nature played a very vital role in shaping their character. The people in West, with very cold winters and very hot summers, and threat from savages and unreliable land for cultivation had to lead a life of war to save them from these misfortunes. The Easterners were lucky enough for Nature helped them a lot with her moderate climate and beautiful landscape, and obviously, the people had a better chance for peaceful and secure living, and thereby, they could cultivate their moral faculties to a great extent. We find that ultimately although the human temperament is the same, there is a "divinity above to shape our courses."

The people of today are very lucky because they no longer live in a savage state where importance was given only to the physical strength of the men and not to his moral strength. The flourishing civilization of today has completely replaced savages by human beings with heart and feeling. But again, there is another threat to the whole world, for the twentieth century people are too much advanced in science that they tend to forget man with feelings and pay attention to man the machine. The Eastern philosophy is like a tonic to such threatening diseases.

The Eastern philosophy teachers that men are not merely Mayflies that are born in the morning to die in the night. There is some hidden purpose behind God's creation of man and it is essential that we should do justice to our creation. Progress of science does not make a full man. A man who knows only to split an atom is a monster at heart. But one who has an adequate knowledge of himself is a full man. Tagore rightly points out that "mere information of facts, mere discovery of things belongs to the outside - and not to the inner soul of things." An ignorant man is he who does not know himself.

We must constantly build dikes of courage to hold back the flood of tear.

—Martin Luther King.

Nothing is more common these days than the enormously increasing charm and acceptance which the Eastern philosophy has for Westerners. It is particularly the Bhagavat Gita; which is widely known to them as the "Divine song" which has been a key to the spiritual treasury of the Eastern philosophy possesses. This book is written irrespective of class, age, or caste. The 'Bhagavat Gita' points out a very noble and sublime philosophy to the whole world. It says that if one does duty or karma without expecting a reward, he will become the best of men. This philosophy does not require any austere penances, and it will enable even the ignorant and working class people to attain 'Brahma Vihara' or 'union with Brahma'. This idea has particularly appealed to the Westerners very much, as is shown by the names like Max Muller and English men like E. M. Forster are all examples of this fact. The Indian owes his gratitude to the giants of literature like Valmiki and Vyasa, who, through their good literature have enabled the Eastern philosophy to be popular in the West. They are the authors of one of the beautiful lines of Longfellow.

"The lives of great men all remind
That we shall make our lives sublime
And while departing leave behind us
Footprints on the sand of time."

Life, to most of the people, is only a jumble of sensations. Sometimes we say 'life is bad' because we are trying to kill one another. Sometimes we say 'life is good' because we also see plenty of evidence of men trying to help one another. Because of this duality, people are divided. Gandhi and Hitler were both human beings. When we think of them the former reminds us of a comely body full of kindness and the latter an unpleasant body full of kindnesslessness. The spiritual and material aim of Gandhi and Hitler remains in the Minds of men contrasting the Eastern and Western attitudes to life.

Today, when we think of Socrates and Jesus and Buddha, we consider them as martyrs and reverse them. All three of them were staunch champions of pure religion and truth. But the difference comes when the aim of all three is considered. Buddha was actually more opposed to the traditional Vedic religion. One is missing. But both Jesus and Socrates were martyrs, killed by their own people. Whereas, Buddha was allowed to live a ripe age of eighty although he was against Vedic orthodoxy. The Indian and Western attitude is again contrasted here, for the former was definitely more patient and understanding than the latter.

The Eastern part of the Globe is very well known for its hidden treasures regarding spiritualism and occultism. The East is believed to have many secret teachings regarding spirit of the dead and the soul and occultism. Subjects which have always remained something of an enigma to the people of the West, and sometimes even beyond the comprehension of an average Easterner. These matters have been a source of attraction to the West. There are plenty of men like Howard Murphet, the popular writer, who have come to the East to know about these puzzling matters. The most popular book of Somerset Maugham 'The Razor's Edge' is based fully on the Indian view of life. He rightly chooses India as the place of settlement for his hero Larry Darrell who goes in search of spiritual knowledge. Foreigners come to settle in the East with a sincere hope that the East would not betray those who laid a complete trust on her mysteries and philosophy.

Love is the only thing which increases when we share it with others. —Ricarda Much.

Social History of Western countries show us that they have not been very happy and cheerful (as they appear apparently) with the progress of science. We find that though the twentieth century was far advanced in science than the previous ones the heart of a man was not at all happy. Although Darwin's origin of species was a turning point in the field of science, it had a very bad effect on the hearts of the man, for, scepticism had entered into the mind of the people and peace no longer prevailed. There is the cry of Tennyson who sincerely hopes 'Heaven' would change the course of tide

"Pray for my soul;
More things are wrought my prayer
Than the world dreams of"

At such inevitable moments of darkness and frustrations there is no doubt that the Eastern spiritualism would be a soothing balm to those suffering souls.

The Eastern philosophy teaches that a man should not consider his kith and kin as the end of the world. There is something more sublime than the affections of a man for his family. And that is the knowledge of his self. If he attains that, he will then achieve the purpose for which he is born. He will then realise that his kith and kin are duty obstacles in his way and that they are not eternal things of life. He will have the moral courage to brush aside all the cobwebs that hide his understanding of Brahma.

When material progress advances, there is also the pride of man that advances along with it. The Bible instructs that "Pride goeth before a fall" and the next step may be the ultimate destruction of man. The Eastern philosophy once again comes to the rescue of the Westerners, which teaches them that passions are meant to be suppressed and that a man should get over his anger, pride jealousy and all other passions.

It is very essential that in these days when the world is tending to be more and more material in the outlook men realise the deep spiritual significance that lies beneath the Eastern philosophy. Unfortunately, the lads and lasses of today are only trying to ape the West, saying that the age-long traditions are meant to be broken. They must realise that the Eastern philosophy is not really all that trivial to be brushed aside. Any person who believes thoroughly in the teachings of the Hindu scriptures will discover for himself an ideal world in which he is able to live a life of bliss and joy, in perfect harmony with Nature and self-reflecting human warmth and kindness at all times. If he thoroughly understands the Scriptures he will develop an attitude towards life which will make him light a candle rather than curse the darkness.

"From the unreal lead me to the real
From the darkness lead me to light
From death lead me to immortality"

VIJAYASREE
III Year, Eng. Lit.

(The above Essay was awarded the first prize in the essay writing contest conducted by the English Department)

I look upon religion as an innermost core of education. — Swami VIVEKANANDA.

அட்டவணை

	பக்கம்
அன்பின் நீர்மை	... 1
ஆசிரியர்.	... 4
நட்பு	... 5
வ உ சி கடமை வீரர்.	... 9
இலக்கியத்தில் காதல்.	... 11
குழந்தையின் சிரிப்பு.	... 14
நான் விரும்பும் இரு புலவர்கள்	... 16
அரங்கேற்றம்	... 18
வையகமே !	... 18
படைப்பின் வளத்தைக் காணீர் !	... 20
இயற்கை இன்பம்	... 21
தன்னேரில்லாத் தமிழ்	... 24
எங்குகிறேன் 24
புரட்சிக் கவியின் புலமை நயம்	... 28
வாழ்விலொரு இன்பம்	... 29
அஞ்சலி	... 30
தூது	... 33
இன்றைய நிலையில் மாணவர் கடமை	... 34
ஆசிரியர்	... 35
தெய்வம் வணங்கிடும் நாய்	... 36
கடற்கரையிலே	... 38
என்னென்றுரைப்பேன்	... 39
இன்னொருதல்வ இவ்வயலகம்	... 42
தமிழ்ப்போவை	... 42

அன்பின் நீர்மை

அன்புக்கில்லா உயிர் வாழ்க்கை வளப்பாற்றை வற்றல் மரம் தளிர்ந்தது வாழ்க்கையின் உயிர் நாடியாகத் தரும் இவ்வன்பு உயிருள்ள பொருள் எல்லாம் மீதன்றி, "வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன்" என உயிற்ற பொருள்களிடத்தும் கருணை செலுத்துவதற்குக் காரணமாகின்றது. அன்பின் பெருமையால் தான் இவ்வளகம் கட்டுண்டு கிடக்கின்றது. நற்றதால், இனத்தால், இடத்தால், மொழியால் வேறுபட்டு நிற்கும் பலரை ஒரு சமுதாயமாகச் சேர்ந்து வாழ வைப்பது எது? பண்பாய், பாசமாய், நட்பாய், காதலாய், பக்தியாய் விரிந்து நிறைந்து நிற்கும் அன்பினால் தான் இவ்வளகம் வாழுகின்றது. உலகிலே இன்பம் நிறைந்த பூஞ்சோலையாக ஆக்குவதும் பின் துன்பம் நிறைந்த இடுகாடாய் மாற்றுவதற்குரிய ஆற்றல் படைத்த இவ்வன்பே உயர் பெரும்பொருளாகிய இறைவனாக மாறி 'அன்பே சிவம்' எனக் கூற வைக்கின்றது.

"இத்தனி உலகில் எத்துயர் காணினும் அத்துணை துயரும் நம் அழுக்கெலாம் அரித்துச் சுத்தநற் சுவர்ணமாச் சோதித் தெடுக்க வைத்த அக்கினி எனமதித்தலே உயிரிகட்கு

உத்தம பத்தி" என்ற கூற்றிற்கேற்ப துன்பம் பலவற்றை உணரச்செய்து. உள்ளத்தினைத் துடிக்கச் செய்து உருக வைத்து உயர் பேரின்ப நிலையை அடைய வழி காட்டுவதே அன்பின் ஆற்றல். வாழ்க்கையின் எல்லா நிலைகளிலும் அன்பு கொடுக்கின்ற இன்பம்

பெரியதாக இருந்தாலும் இன்பத்திற்கு முன்னர் உயிர்கள் அடைகின்ற துன்பம் மிகுதியாக இருப்பதைக் காணலாம்.

அன்பால் அமையும் அக வாழ்க்கைக்கென வகுக்கப்பட்ட ஐந்திணைகளிலும் துன்பத்தையே யன்றே காண்கின்றோம். மூலையில் தலைவன் பிரிவிற்சாக வருந்துகின்ற தலைவி முல்லையில் ஆற்றியிருந்தாளாயினும் நெய்தலில் துன்பத்தினை ஆற்ற இயலா நிலையில் இரங்கி ஏங்குகின்றார். இன்பத்திற்கென அமைந்த மருதத்திலும் தலைவன் பரத்தையர்மாட்டுப் பிரிந்து விட்ட தலைவி வருந்துகின்ற நிலையினையும் பார்க்கின்றோம். காதலி புணர்ச்சிக்கென வகுக்கப்பட்ட குறிஞ்சியில் செம்புலப் பெயல் நீர் போல நெஞ்சம் ஒன்றுபட்டு அன்பு கொண்டு காணும் பொருள்களிலெல்லாம் இன்பத்தினைப் புதுமையாக நுகரும் அவர்தம் வாழ்வில் ஏற்படுவதென்ன? தலைவியின் இளநலம் துயக்கத் தலைவன் வருகின்ற நேரத்திலெல்லாம் எவ்வளவு இடர்ப்பாடுகள். காவலர் கடுகிலும் கதறாய் குரைப்பினும் நிலவு வெளிப்படினும் வேய்புரை மென் தோள் இன்துயில் பெருது வருந்துகின்றனர். தலைவன்தன் குழுமலை விரகம் உருமும் குரும் இரைதேர் அரவமும் "பழுவும் பாத்தனும் உள் ப்புறியும்" நிறைந்தது இத்தடைகளைக்காட்டு வருபவர் வரவு இன்பத்தைக் கொடுப்பினும் அத்தடை பற்றிய நிலைவு கொடுப்பது எல்லையற்ற துன்பமே அல்லவோ?

இத்துன்பம் அன்பு கொண்ட எல்லா உள்ளத்திற்கும் பொதுவானதே

பெற்று எடுத்துச் சீராட்டி வளர்க்கின்றனர் தாய். குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி இட்டும் தொட்டும் கவ்விடும் துழந்து நெய்யுடை அடிசில் மெய்ப்பட விதித்து வருகின்ற மழலைச் செல்வத்தினைக்கண்டு உச்சி முகர்ந்து கர்வம் ஓங்கி வளரும் நிலையில் தாய்கொள்ளும் அன்பே, வாழ்முத்தம் தாராமல், மழலையுரை யாடாமல், நிலவெறிக்கும் செல்வமுகம் நிறம் வாடி உயிர் நீங்கிக் கிடக்கும் நிலையில்

“பின்னி முடிச்சிடம்மா பிச்சிப்பூச் சூட்டிடம்மா என்றும் மொழிகள் இனிஎக்காலம் கேட்பன் ஐயா நெஞ்சில் கவலையெலாம் நிற்காமல் ஓட்டுமற்தப் புஞ்சிரிப்பைக் காணுது புத்திதடு மாறுதையா”

என அறிவு கலங்கித்துயர் கொள்வதற்குக்காரணமாகி விடுகின்றதல்லவா? காணியும் ஒளிர் தரு கமலமும் எனவே ஓவிய எழிலுடை ஒரு வனாகிய இராமனை அலாது ஓர் ஆவியும் உடலமும் இலதென வாழ்ந்து வந்த ஒப்பற்ற சக்கரவர்த்தியாகிய தசரதன், தன் மகன் மாபெரும் முனிவர் விசுவாமித்திரருடன் ஒரு சில நாட்களே பிரிய வேண்டும் எனும் சொல் கேட்ட அளவிலேயே அச்சொல்

“புண்ணிலாம் பெரும்புழையுட் கனல் நுழைந்தால் எனச்செவியில் புகுதலோடும் உள்நிலாவிய துயரம் பிடித்துந்த ஆருயிர் நின்று ஊசலாடக் கண்ணிலான் பெற்று இழந்தான் என உழந்தான்”

இத்தகைய தசரதன் பதினான்கு ஆண்டுகள் கண்ணின் மணியைப் பிரிய வேண்டுமெனில் என் செய்வான்

“வேயுயர் காணம் தானும் தம்பியும் மிதிசூப் பொன்னும் போயினர்” என்ற போழ்தே ஆவ் போக்கினார்

காதல் மைந்தனை உயிராகப்போற்றிய தந்தையின் நிலையில் தயரதன் அடைந்த துயர்தான் என்னே! “உலகே மாயம் வாழ்வே மாயம்” என உணர்ந்து பேரின்பம் துய்க்கப் பற்றற்ற நிலையில் வாழும் அடியவ் வாழ்க்கையிலும் அன்பு துன்பத்தை வினை விப்பதைப் பார்க்கின்றோம். துறவியர் வாழ்க்கையில் அன்பா? விந்தையில்லை உண்மைதான் எங்கும் பேரின்ப வெள்ளமாய் நிறைந்திருக்கும் இறைவனிடத்துக் கொண்ட அன்புதான் பக்தியாய் உருவெடுக்கின்றது ஆறாத செல்வத்து அரம்பையர்கள் தற்குழவான் ஆறும் செல்வமும் மண் அரசும் துறந்து தன்பயர் கடலுள் கண் துயிலும் மாயேன் பவளவாய் காணக்கசிந்து ருக்கின்ற குலசேகர ஆழ்வார். அடியவர் அன்பினைச் சோதிக்க இறைவன் தருவதெல்லாம் துன்பந்தானே? மாரூர் வரி வெஞ்சிலைக்கு ஆட செய்யுள் பாரி ரொடும் கூடாமல் எம்பிரானுக்கே பித்தனாய் பேயனாய் மாறியும் மாயவன் மாயத்தால் மீளாத் துயர் தரினும்

“எங்கும் போய்க்கரை காணுது ஏற்கடல்வாய் மீண்டு ஏயும் வங்கத்தின் கூம்பு ஏறும் மாப்பறவை”

போன்று சித்தம் இறைவன்பலே வைக்கின்றார் அடியார்.

இரவு பகல் என நினையாது நெஞ்சத்தை இறைவனுக்கு இடமாச் வைத்து, சலம், பூவோடு தூபம் ஏத்தி தமீழோடிசை பாடிப் பணிந்த திருநாவுக்கரசர் அடைந்ததென்ன? மனைவாழ்க்கையும் ஒண் பொருளும் ஒருவர் தலைகாவர் இலாமையினால்

வாய்ந்த இறைவனுக்காட்செய்து வாழ றுற்றுல் இறைவனளித்த சூலைநோய் வயிற்றின் அகம்படியே பறித்துப் புரட்டி அறுத்தீர்த்திட அயர்கின்றார் அடியார். இருப்பினும் இறைவனையே தீனையாகப் பற்றிப் பாடுகின்றார்.

“உற்றுர் ஆர் உளரோ-உயிர் கொண்டு போம்பொழுது சூற்றுலத்துறை கூத்தன் லால் நமக்கு உற்றாராளுரோ”

இவ்வாறு தலைவன் - தலைவி, பெற்றோர்-பிள்ளை, ஆண்டவன் - அடியார் என்று அன்பு கொள்கின்ற எந்நிலையிலும் துன்பத் தருவதுதான் அன்பின் தீமையோ? என்ற வினா எழும்பலாம் வேதாந்திகளும் அன்பாகிய பற்றினை நீக்கிப் பேரருள் பெறவேண்டும் என வற்புறுத்தியுள்ளதையும் காணலாம். இக்கருத்து பழமையானதன்று. தற்கால இலக்கியமாகிய மனோன்மனோய்த்திலும் ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை அன்பின் தன்மையைப் பாங்குற எடுத்துக்காட்டுகின்றார். போர் எனப் பொறுக்காத கருணாகரரைக் கண்டு நிஷ்டாபரர் போர் எனப்பொறுக்கலிற் மருவறு மாயா மகோததி யதனிற் புற்புதமணைய பற்பல அண்டம் வெடித்தடங்கிடுமிங்கு அடிக்கடி அதனைத் தடுப்பவர் யாவர்! தாங்குநர் யாவர்! வீடுத்திடும் விடுத்திடும் வீண் வீண் இவ்விசனம்” என அன்பு கொண்ட உள்ளத்தைக் கண்டு ஏளனம் செய்கின்றார். துன்பத்திற்குக் காரணம் உயிர்மேல் கொள்ளும் பற்று என்பது அவர் கண்ட வேதாந்த இன்பம். வேதாந்தம் வாழ்க்கையாவதில்லை. ஏனெனில் இன்பம் காண்பதுதான் அன்பு. வேதாந்தம் பேசிய சுந்தரம் பிள்ளை மற்ரோடத்தில்த

“ஒன்றோடொன்று யாப்புற்று உயர் அன்பில் நின்ற இவ்வுலகம் நிகழ்த்திய கருணை பயிற்றிடு பள்ளியே” எனப் பேசுகின்றார்.

மேலும், தனக்கென வாழும் தனி மிருகத்தின் மனக்கோள் நிமிர்த்து மற்றையர் இன்பமும் துன்பமும் தனதா அன்பு பாராட்ட மெள்ள மெள்ளத் தன் உள்ளம் விரித்துப் பொறையும் சாந்தியும் படிப்படி புகட்டிச் சிறிது சிறிது தன் சித்தம் தெளித்துத் தானேனும் நினைப்புந் தனக்கெனும் இச்சையும் ஒய்வுறச் செய்து மற்ரென்றாய் நின்ற எங்கும் நிறைந்த பேரின்ப வெள்ளம் பங்கி அதனுள் மூழ்கிட யாவரையும் பக்குவம் செய்து வாழ்க்கையில் நிறைந்திருக்கின்ற அன்பேயாகும்.

இவ்வன்பினுக்குத் துன்பத்தினையே இன்பமாகக் காணும் ஆற்றல் உண்டு துன்பத்தினாலே இன்பம் கண்டு துன்பத்தினையே அன்பாக மாற்றுகின்ற அன்பினுல்தான் இவ்வுலகம் நிலை பெற்று இருக்கிறது. மாட்பில் கால் களால் உலர்த்து இளங்கைகளால் அடித்து மகன் துன்பம் செய்யினும் தாய் துயரம் அடையாமல் மாருக மகிழ்ச்சியே பெறுகின்றார். அரிசினத் தால் ஈன்ற தாய் அகற்றிடிலும் மற்று அவள்தன் அருள் நினைந்தே அழுகின்றது குழவி. கண்டார் இகழ்வனவே காதலன்தான் செய்தினும் கொண்டாளை அல்லால் வேறு அறியாள் குலமகள். வண்ணச் சீரடி மண்மகள் அறியா நிலையில் அடி தாங்குமளவீன்றி அமுலன்ன வெம் மையால் கொடுமை செய்யும் காட்டி டையில் தன்னைவிட்டு நீங்கிச் செல்ல நிலையுள் தலைவன் எண்ணமறிந்து

“அன்பறச் சூறாதே யாற்றிடை துன்பத் துணையாக நாடினதுவல்ல தின்பமு முண்டோ வெமக்கு”

எனக் கூறும் தலைவி துன்பத்தினையே அன்பினைக் கலந்து இன்பமாக மாற்றுகின்றார் தொடர்ந்து இன்னல் பல கொடுத்திடிலும் மாருக் காதல் கொண்டு ஆண்டவனை அடிமைப்

உன் நண்பனைக் காட்டு; நீ எப்படிப் பட்டவன் என்பதை நான் கூறுகின்றேன். உன் நண்பனுள்ளார் மேனாட்டறிஞர் ஒருவர். இத்தகைய ஒருவனது குணத்திசியங்களையே நான் தன்மை கொண்ட சிறப்புப் பெற்றது நட்பு.

பூவுலகில் வாழும் மனிதன் தனித்து வாழும் தன்மையுடவன் அல்லன். தனிமை வாழும் மனிதனுக்கு இனிமையுடைத்தன்று. 'தமரையில்லார்க்கு நகரமும் காடு இல்லாது' அன்றே! அவனது உள்ளம் செயல் அனைத்தும் குறைபாடுடையன தான். குறைபாடுடையவன் தன்னுடைய குறைகளைப் போக்க அடுத்தவன் உதவியை நாடுதல் அதுபோலத் தனிமையை மீறுக்கும் மனிதன் உறவைத் தேடி அலைதலும் அதுபோல. இதன் காரணமாக ஒருவன் வீது மற்றவன் அன்பு செலுத்தத் தொடங்கி நட்பு பாசப்பிணைப்பினால் கூடி வாழலானார்கள். அதுவே நாளைடவில் நட்பு, கேண்மை என்ப பல பெயர்களில் கூறப்படலாயிற்று. சுருங்கக் கூறின, அன்பைக் கொடுத்து அன்புப் பெறுவதே நட்பு ஆகும்.

பலராலும் போற்றப்படுகின்ற நட்பின் தன்மை யாது எனப் பார்க்கின் நல்லவர் போலக் கொண்ட நட்பு மேலும் மேலும் நிறைமதி என வளரும். அதே சமயத்தில் அவர்களோடு கொண்ட நட்பு பிறைமதி என நாளைடவில் அழிந்து போகும். நட்பு உடையவன் தூய உள்ளமும் பரந்த மனப்பான்மையும் உடையவனாயிருத்தல் அவசியம். அவ்வாறு இருப்பவன் நட்பு, மாலை இள வெயிலைப் போன்றது; உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் உயர்ந்த தருவது. தூய உள்ளம் அற்ற ஒருவனுடைய நட்போவெனில் காலை வெயிலைப் போன்றது; அது முதலில் இனிமையுடையது போலத் தோன்றினாலும் செல்லச் செல்லத் தன் தரக்கூடியது இதே கருத்து நாலடியாரில், கற்றறிந்தவருடைய கேண்மை ஆரம்பினைக் குருத்திலே தொடங்கி, அடிநோக்கித் தின்பது போலிருக்கும்; ஆனால் என்றும் ஆரம் இலாளர் தொடர்போ வெனில் அடியிலிருந்து கரும்பை எதிர் நோக்கித் தின்பதைப் போலவதாகும் என்று கூறப்படுகின்றது.

நண்பன் ஒருவனுடைய இன்ப துன்பங்களில் தானும் இணைந்து நின்றும், அவனுக்கு உதவி செய்ய நேர்ந்த சமயத்து உதவியும் ஒருவன் வாழ்வானே ஆயின் அவனே உண்மை நண்பனாவான். அவர்கள் நட்பே உண்மை நட்பு ஆகும். உணர்ச்சியால் இணைந்த நட்பே நட்புத்து நிற்கும். உண்மை நட்புக்கு அடையாளம் ஆகும். உணர்ச்சியால் இணைந்து பழகுதலோ தேவையில்லை. சித்தற்கு ஒன்றுகூடிக் கலத்தலோ, நீண்ட நான் இணைந்து பழகுதலோ தேவையில்லை. போய்யா மொழியாரும்,

'புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான் நட்பாங் கிழமை தரும்'

என மொழிந்துள்ளார்.

ஒருவர் மற்றவரோடு மிக்க ஒற்றுமை உடையவராயிருத்தலே நட்பின் சிறப்பு ஆகும். அவ்வாறு கொண்ட நட்பு எனப் பார்க்கும் போது உயிர் மகிழ்ந்து ஆகம் மகிழ்ந்து, அந்த மகிழ்ச்சி முகத்தில் பிரதிபலித்தல் ஆகும்.

அவ்வாறு கொள்ளும் நட்பு படிப்படியாக உயர வேண்டும். ஏனெனில், எந்த அளவிற்கு அது வேகமாக வளருகின்றதோ அந்த அளவிற்கு சரிந்து வீழும் தன்மையுடையனவே நட்புக் கொள்ள ஆரம்பிக்கும் போது மெதுவாகவும், நிதானமாகவும் செல்ல

படுத்துகின்றார் அடியவர். இவ்வாறு இரு பாலருக்குமிடையே இருக்கின்ற ஈர்ப்புச்சக்திதான் அன்பு. இவ்வன் பிணையே அறிவியல் கருத்தோடு ஒப்பிட்டு உலகினை நிலை நிறுத்தும் 'ஆக ருஷண சக்தி' எனத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது மனோன்மனியம்.

'அண்ட கோடிகள் ஒன்றே

டொன்று விண்டிடா வண்ணம் வீச்சியபாசம் அறியில் அருளலாற் பிறிதெது ஆகருஷணம்''

எனவேதான் துன்பம் பலதரினும் அன்பின்நிலை பெரிதெனப் போற்றப் படுகின்றது. உலகில் உயிரோட்டமே

அன்புதான் இவ்வழகிய கருத்தினைப் புதுமைக் கவியான பாரதியார் எளிமையான சொற்களால் தெளிவாகக்

“காதல் காதல் காதல் காதல் போயின் காதல் போயின் சாதல் சாதல் சாதல்”

“காதலாகிய அன்பு இல்லையெனில் வாழ்க்கையிலும் சுவை இல்லை எனவேதான் நானும் கூறுகின்றேன். காதலை வேண்டிக் கரைக்கின்றேன். இல்லையெனில் சாதலை வேண்டித் தவிக்கின்றேன்”

செல்வி சாந்தகுமாரி, எம். எ.

ஆசிரியர்

“ஒன்றாய்க் கலந்து உயிரினைக் கொடுத்து உருவுடன் உலகில் உலகச் செய்த நம்தாய் தந்தை நம்முளக் கோயிலில் நற்பெருந் தெய்வமாய் நிற்பாயின், சென்ற திசையில் செழிப்புறப் புகழும் செல்வமும்சேர்க்கைச் சிறந்தகல்வியைத் தந்த ஆசான் தரணியில் விளங்கும் தெய்வத்தின் தெய்வமே! துணிந்து சொல்வீர்!”

அக்கண் பெற்ற அருமை மாந்தரே அவனியில் உயரிய கண்கள் பெற்றவா! இக்கண மீதில் எடுத்துச் சொல்வீர் அக்கண் அளித்த ஆசானே முக்கண் ணன்!”

“ஏறிய மனிதர் மேலே செல்ல ஏருது நிற்கும் ஏணிபோல் நிற்பான்; நெறியது கூறுவான்! நேர்மை உரைப்பான்! நித்தமும் வாடுவான் நீளுறும் வறுமையில்!”

வறியது உழுவினும் வாஞ்சமில் நெஞ்சால்! வாரி வழங்குவான் வேண்டிய கல்வியை! கூறிய துண்மை! தன்னலம் நீக்கி கல்வி புகட்டும் ஆசான், கடவுளே!

செ.ப. உமாதேவி இளங்கலை மூன்றாம் ஆண்டு (பொருளியல்)

“ஆறறிவு பெற்றோரும்! அனைத்து வாழ உயிரிலும் அரிய உயிரெனும் அருமை உடையோம்! பேரறிவு பெற்றவரே பெற்றி யாளர்! பெற்ற செல்வத்தின் பெரிய செல்வம் ஊரறிய உலகில் பெற்ற கல்வியே! உணர்ந்த கல்வியே உயர்வை அளிக்கும்! பாரறிய இக்கல்வி புகட்டும் ஆசான் பயமின் நிச்சொல்வீர் பூசைக்குரியவரே!”

“முக்கண் பெற்றவன் முடிவாய் உணர்த்தும் முக்கிய பொருளெது? முகத்தில்பெற்ற இக்கண் இரண்டும் இருப்பது எவர்க்குமே ஏற்ற கல்வி அளிக்கும் 'அறிவு'

வேண்டும்; ஆனால் ஆராய்ந்து நட்புக் கொண்டபின் அதில் உறுதி வேண்டும். ஒருவன் ஒருத்தி மீது கொள்ளும் அன்பு உலகில் அன்றாடம் நிகழக்கூடியது; மேலும் தன்மையது. ஆனால் நல்லவன் ஒருவன் மற்றவன்மீது செலுத்தும் அன்பு என்றும் மாறுதல் அபியாதது; நிரந்தரமானது. அத்தகைய உண்மை நட்பு நிலத்தினும் பெரிதாகவும், வானினும் உயர்ந்ததாகவும், நீரினும் ஆரளவின்றதாகவும் இருக்கும்; இருக்க வேண்டும்.

கேண்மையுடையார் நம்முடைய ஓவ்வொரு செயலிலும் தொடர்பு கொண்டிருப்பவர்கள். அத்தகையவர்களுடைய கடைமை என்னவெனில், முதலில் கொண்பதும் உள்ள வழியில் நண்பன் சென்றால் அவனுக்கு உறுதுணையாக இருந்து ஆராயாது பேதம் காத்தல்; பின்னர் இருளில் விளக்கானது வழிகாட்டியாக இருந்து அவனது நெறிமுறை நன்னெறியில் செல்ல வழிகாட்டியாக இருத்தல், அடுத்து ஊழ்வினையின் போல நண்பன் நண்பன் துன்பத்தில் உழலும் சமயம் தானும் உடனிருந்து அவன் காரணமாய் கொள்ளல் என்பவையே ஆகும். சுருங்கக் கூறின் நட்பு இன்பத்தைப் பெருக்கி, துன்பத்தைக் குறைக்கும்; மகிழ்ச்சியை இரட்டிப்பாக்கும்; அதே சமயத்தில் துன்பத்தை விழ்த்தி விடும்.

இன்பம் மனிதன் தோன்றும் போது தன் தலைமீது துன்ப முடியச் சூழ வருகின்றது. எனவே இன்பக் காலத்தில் உடனிருந்து அதை வரவேற்பவன் துன்ப காலத்திலும் உடன் இருந்து அத்துன்பத்தை வரவேற்றல் அவசியம். எனவே இருக்கண் வந்த சமயத்தில் நண்பனுக்கு எவ்வளவு துரிதமாக உதவவேண்டும் என்பதை

‘உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே இருக்கண் களைவதாம் நட்பு’

என உவமையோடு சுருங்கக்கூறி விளங்க வைக்கின்றார் வள்ளுவர். அரங்கத்தில் ஆடை நழுவும் போது, மானம் செல்லும் முன் கண்சிமிட்டும் நேரத்தில் கையானது எப்படி உதவிக்காக்கின்றதோ அதுபோல ஒருவனுக்குத் துன்பம் நேர்ந்தவிடத்துத்துன்பியார் உதவ வேண்டும்.

உடனிருந்து பழகியவர் துன்பத்தில் ‘துன்னாசி போம் வழி போகும் இழை’ எனத் தாமும் இவ்வழி பயன்றதாலானும், ஆபத்தானாலும், இதனால் இடர்கள் பல வந்து விட்டாலும் மனம் தளராது இணைந்து நின்றல் வேண்டும். மகனைக் கண்டதும், முன்னம் தாம் அடைந்திருந்த வயாவும் வருத்தமும் ஈன்றக்கால் நோவும், முன்னம் தாய் மறப்பதுபோலத் தளர்ச்சியிலிருக்கும் ஒருவனை அவன் நண்பர்கள் கண்டால் அத்தளர்ச்சியும் நீங்கிவிடும். எனவே முயற்சியாம் வழியில் தளர்ச்சி நேரிடில் ஊர் கோலாய் அவர் ஊக்கம் உயர்த்துதல் நட்பினால்ன்றோ!

இடுக்கண் வந்தவழி கனையாது துன்புறுகின்றவனை விட்டு ஒருவன் நீங்கினான் ஆயின் அவனது நட்பு ரெறந்தது என்று விளக்கின் ஒளியும் தீயோர் நட்பும் ஒன்று எனக் கூறி கின்றது சான்றோர் ஒருவரின் பாதல் ஒன்று. அதாவது நெய் உள்ளவரை லிங்கில் ஒளியும் நிலைத்து நிற்கும்; நெய் தீர்த்தவுடன் அந்தஒளி அகன்று விடும். அதுபோல் உண்மை அன்பில்லார் நட்பு இன்பக்காலத்தில் நிறைந்திருக்கும்; ஆனால் சையற்ற கண்ணை அவரது நட்பு அறும் என்பதாகும். எனவே உளக்கலப்பில்லாத நட்பு பயன்றித

“யானை அணையவர் நண்பொர்இ நாயணையார்
கேண்மை கெழுஇக் கொளல் வேண்டும் - யானை
அறிந்தறிந்தும் பாசனையே கொல்லும்; எறிந்தவேல்
மெய்யதா வால் குழைக்கும் நாய்.

வந்தது நாவடியார் வளர்த்த பாசனையே கொல்லும் தன்மை கொண்ட யானைபோல, பாசனையே உடனிருந்து அழிக்கும் தீயவர் உறவு தேவையற்றது; வேல் உடலில் உறவிருக்கும் சமயத்திலும் வால் குழைந்து, அன்புகாட்டி நிற்கும் நாய்போலத் துன்பம் இழைத்த காலத்திலும் நட்பினை மறவாது அன்புகாட்டும் கேண்மையே கொள்ளத் தகுந்த ஆகும்.

தீயோர் நட்பு காட்டில் எறிந்த நிலா ஆகும். பயன்றது; கொள்ளத்தக்கதன்று. கேண்மையினால் கேடுகள் பல விளைவது திண்ணம். கள்ள உள்ளம் கொண்ட நாயர்களால் விளையக் கூடியதைப் பழமொழி.

‘வேள்ளம் பகையெனினும் வேறிடத்தார் செய்வதென்?

கள்ளம் உடைத்தாகிச் சார்ந்த கழிநட்பு

புள்ளொலிப் பொய்கைப் புனலூர! அல்தன்றோ

அள்ளில்லத் துண்ட தனிசு’

என்று எவ்வளவு அழகாக எடுத்தியம்பியுள்ளது.

தெளிவிடார் நட்பின் பகைநன்று ஆகும். அது, மருந்தினாலும் தீர்க்கமுடியாத நோயில் வீழ்ந்து மனம் உழந்து துன்பப் படுவதைவிட சாதல் எவ்வளவு இனிமை செய்யதோ அது போன்று இனிமையுடையது ஆகும். அதனால்தான் சான்றோர்கள் மருந்து, ‘ஆயிரம் அறியாமை மிக்க நண்பர்களைக் கொண்டிருப்பதைவிட ஓர் அறிவுள்ள நண்பனைக் கொண்டிருப்பது சிறப்பு’ என்பர். தெய்வப்புவலர்.

‘பேதை பெருங்கெழிஇ நட்பின் அறிவுடையார் ஏதின்மை கோடி உறும்.’

‘நகைவகைய ராகிய நட்பின் பகைவரால் பத்தடுத்த கோடி உறும்.’

என்றெல்லாம் இயம்பியுள்ளார். பின்னிணை பேதையர் நட்பு’ அன்றோ!

உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுபவர் நட்பு நமக்கு என்றுமே நன்மை தரக்கூடியது அல்ல. இனிய சொற்களைக் கூறி மகிழ்விக்கும் அவர் இறுதியில் நமக்கே துன்பம் தருகின்றார். தன்மையுடையவராயிருப்பர். அத்தகையோருடைய நட்பு நாம் பெறாது. அது கனவினும் நமக்குத் துன்பம் தரக்கூடியது. எனவே அதை விட்டொழிக்க வேண்டும்.

குணம் குற்றம் இரண்டையும் ஆராய்ந்து அவற்றுள் மிகைநாடி - குணம் அதிகிருப்பின் அவர்கனையே நண்பர்களாகக் கொள்ளல் வேண்டும். மனிதன் உணர்ச்சி மிகுந்தவர்களுக்கு அடிமைப் பட்டவன் ஆதலால் அவ்வாறு கொண்டு நண்பர்களிலும் சிலர் தம்மை அறிந்தோ அறியாமலோ ஏதம் விளைவிப்பார். குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை அல்லவா? ஆதலால் அவன் இடர் செய்யினும் பொறுத்தல் வேண்டும் அவனது மனமாற்றத்தின் காரணம் இன்னதென ஆராய்ந்து அறிந்து அவனை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும். ஒருவர் பிழையினும் மற்றவர் அதைப் பொறுத்தலே சிறந்த நட்பின் பண்பாகும்.

‘நல்லார் எனத்தாம் நனி விரும்பிக் கொண்டாரை

அல்லார் எனினும் அடக்கிக் கொளல் வேண்டும்;

நெல்லுக்கும் உமியுண்டு, நீர்க்கு துரையுண்டு

புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு’

நல்லவர்கள் என நாம் எண்ணி விரும்பி ஒருவரை நண்பராக்கிக் கொண்டு பின் அவர் அல்லவராயிருந்தால் நெல்லுக்கு உமியிருப்பது போல் நீருக்கு துரையிருப்பது போல் பூவிற்குப் புல்லிதழ் இருப்பது போல் நல்லவர்க்கும் குறை இருக்கவே செய்யும் எனக்கருதி அதைப் பொருட் படுத்தாதிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு அன்றோ!

மேலும் நம்முடைய விரல் ஒன்று நம் கண்ணைக் குத்தினால், அது கண்ணைக் குத்தி விட்டதே என்ற காரணத்திற்காக அதை நாம் வெட்டி விடுவதில்லை. அதுபோல நண்பர் சிறு தீமை செய்யும் அதைப் பெரிதுபடுத்தாது விடுதலே நன்று. அதுபோல ஒருவனை நண்பனுக்கிக் கொள்ளும்முன் அவனது குற்றம் குணங்களை நன்று. ஆதலால் யன்றி நட்பு கொண்டபின் அவனது குற்றங்குறைகளை நோக்கவேண்டாம். இதலால் வாயிலே கொணர்ந்து நஞ்சை யூட்டும் போதிலும் அதைப் பொறுக்க வேண்டும்.

நண்பர்கள் அன்றில் பறவையை ஒத்தவர்கள் கடலையும் அலையையும் பிரித்தலோ அன்றிப் பரிதியையும் அதன் ஒளியையும் பிரித்தலோ இயலாததாகும். அதுபோல தூய உள்ளம் கொண்ட நண்பர்களையும் பிரித்தல் இயலாதது ஆகும். அதுபோல தூய எரியும் புகுவர் நட்பார் எனப்படுவர். மரக்கிளைகளில் பூத்திருக்கும் மலர்களைப் போல முன்மலர்ந்து பின்சுவியும் தன்மையில்லாது என்றும் மாறாத விருப்பமுடையதாயிருப்பதே நட்பின் சிறப்பு முதலில் மலர்ந்து பின் சுவியும் தன்மையுடையவர்களோடு நட்புச் செய்கின்றவர்கள் எவருமே இவ்வுலகில் இல்லை. இதனையே நாலடியார்.

'கோட்டுப்பூப் போல மலர்ந்துபிற கூம்பாது
வேட்டதே வேட்டதாம் நட்பாட்சி; தோட்ட
கயப்பூப்போல் முன்மலர்ந்து பிற்கும்பு வாரை
நயப்பாரும் நட்பாரும் இல்'

எனக் கூறுகின்றது.

வாழ்க்கை என்னும் கலையில் சிறப்புப்பெற புதிய இனிமை மிக்க உண்மையான நண்பர்களே உயிர்நாடியாவர். அவர்களேநமது சுருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணடி போன்றவர்கள் இப்பொழுது நாம் உலகெங்கும் காணும் நட்பு பகட்டானதாக உள்ளது; ஒருவரை மற்றவர் போற்றும் தன்மையினதாக உள்ளது. ஆயின் இவ்வாறு உள்ள அன்பு அழியக்கூடியது; மனவருத்தத்தையும் உண்டு பண்ணக் கூடியது. எனவே நண்பர்கள் நம்மைப் போற்றுபவர்களாக இருத்தல் கூடாது; நம்மைத் தவற்றிலிருந்து திருத்துபவர்களாகவே இருத்தல் வேண்டும். பழுமரத்தை நாடிச் செல்லும் புள்ளினம் போல் நாமும் அத்தகைய நல்ல நண்பர்களையே நாடுவோமாக.

செல்வி சு. நிம்மி

— X —

வ. உ. சி. கடமை வீரர்

செக்கிமுத்த சிதம்பரனார் கடமை வீரர்
தக்கொரு கவிபுனைஇத் தலைப்பி லென்றார்
மிக்கபுகழ் பெற்றொரு மறவ னுக்குத்
தக்ககவி சாத்துதற்குத் தகுதி யற்றேன்
எனினும்

யானைதனைக் கண்டுவந்த குருடர் சொல்போல்
நானுமொரு கவி இசைத்தேன் கேட்டு வைப்பீர்
இல்லையிலலை

நானும் ஒருகவி என்இசை தேன்கேட்டு உவப்பீர்
எல்லைதனைக் காத்திடுதல் மறவர் கடமை

நெல்வினைத்து உயிரோம்பல் உழவர் கடமை
தொல்லுலகின் நெறிகாத்தல் அறிஞர் கடமை
நல்லகுணம் காத்திடுதல் புலவர் கடமை

அவரவர்க்கும் தன்கடமை இருப்ப திங்கே
அவர்நாட்டில் சுயஆட்சி இருக்கும் போதே
சுவரின்றி சித்திரம்தான் வரைதல் ஆமோ ?

உடலின்றி உயிர்வாழ்க்கை நடப்ப துண்டோ ?

தமக்கென்று நாடில்லா மாந்தர் இங்கே
தம்கடமை ஆற்றல்தான் இயலு மாமோ
நாடுவார் நாடுதல்போல் வாழும் இடமே
'நாடு' என்று முன்னோர்கள் சொல்லி வைத்தார்
நாட்டம்போல் வாழ்தற்கு உரிமை யில்லா
நாடும் ஓர் நாடல்ல காடுபோல் தான்
உயிர்

நாடிஇல்லா உடலுக்கு மதிப்பு இல்லை
உரிமை

நாடிஇல்லா நாட்டுக்கு மாட்சி இல்லை

உரிமையிலலா மாந்தர்க்கு ஒன்றே கடமை.

உரிமைக்குப் போராடல் ஒன்றே கடமை.

மழைக்குவந்து ஒண்டியதோர் பிடாரிச் சாத்தான்
மண்ணுரிமை கொண்டகதை போலே இங்கு

இலக்கியத்தில் காதல்

பிழைக்கவந்த வெள்ளையர்கள் நாடு கொண்டார்.
பேச்சரிமை சொல்லுரிமை பறித்துக் கொண்டார்.
மாடாக இந்தியரை வதைத்துக் கொண்டு
மாடாக வாழ்ந்திடநாம் மாட்டோ மென்று
கோடிமக்கள் நடுவில்சிலர் குரல் கொடுத்தார்.
குரல்கொடுத்த சிலர்மட்டும் கடமை கண்டார்.
கும்பினியார் ஆட்சிக்குக் கச்சை கட்டி
குற்றேவல் செய்தவர்கள் மடமை கொண்டார்.
வ. உ. சி

உரிமைக் குரல்கொடுத்து கடமை யேற்றார்

அந்த

உத்தமரை வெள்ளையர்கள் கொடுமை செய்தார்
அவரோ

துரைத்தனத்துக் கஞ்சோம் நாம்துஞ்ச மாட்டோம்

துப்பாக்கி வேட்டுக்கும் மருள மாட்டோம்

பெறவேண்டும் விடுதலைநாம் பெற்ற பின்தான்

பிறகடமை என்றுதினம் முழக்க மிட்டார்.

சூரியனே அஸ்தமிக்கா பேரரசாம் பிரிட்டன்

சீரியதற் கஞ்சாமல் சிங்களத்துத் தீவினுக்கு

நாவாய்தனைச் செலுத்தி மேவாப்புகழ் படைத்தார்.

வங்கசிங்கம் விபின்சந்த்ரர் சிறைமீண்ட நாளில்

எங்கெங்கும் விழாவெடுத்து எதிர்த்தார் துரைத்தனத்தை

சிறைப்பட்டார் கல்லுடைத்தார் செக்கிழுத்தார் அல்லலுற்றார்

இறுதிவரை சுதந்திரமே மூச்சென்று வாழ்ந்திருந்தார்

சாகின்ற வேளையிலும் உரிமை வேட்கை

உந்துகின்ற பாடல்களைத் தாகித்துக் கேட்டிருந்தார்.

கோழைகள் நொடிக்கு — நொடி சாவைக் காண்பார்

வீரர்தம் வாழ்க்கையிலே ஒருமுறைதான் சாவுஎன்றே

ஓரறிஞன் உரைத்தற்கு ஒப்ப வாழ்ந்து

உயிர்துறந்த வ. உ. சி வீர ரானார்

தாயகத்தின் விடுதலையாம் கடமை யேற்று

தயங்காமல் போராடி வாழ்ந்த தாலே

வ. உ. சி பெருமகனார் கடமை வீரர்.

திருமதி இரா. இந்திரா.

இலக்கியம் என்பது இயற்கையை, - வாழ்க்கையை — காலத்தைக் காட்டும் ஒரு கண்ணாயுள். இயற்கை எனும் பேரொளி கவிஞன் இதயத்தினூடே புகுந்து உருப்பெற்று வெளியில் வீழும் பொழுது அங்குள்ள கலை கண்ணாடிகளாகிய பல்வேறு வண்ணக் கலவைகளில் அனைந்து சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மாறுபடுபுதுமையானதொரு வண்ணத்திற்குக் கோலத்தை அடைகின்றது. இலக்கியம் ஒர் அடையாய்த் தெள்ளிய மனித வாழ்வைக் காட்டி, காலப்போக்கின் ஒழுக்கைத் தன் அடையில் தோற்றுவித்து நிற்கிறது அவை கவிஞன் நெஞ்சில் புடம் போடப்பெற்று வண்ணக் கண்ணாடியுடே பாய்ந்துவரும் ஒளி வண்ணத்தால் மேலும் பொலிவுறுகின்றன.

இயற்கை அடிப்படையாகக் கொண்டு தானே பிரதிபலிக்கும் இலக்கியம், அகத்தையும் அகத்தையும் சிலவகை எழுத்தில் பலவகைப் பொருளைக் கூறுகின்றது. அறம் பொருள் நம்பம் வீடு எனும் நான்கு உறுதிப் பொருட்களுள் அறமும் பொருளும் அவை வழி வந்த பழத்தைச் சார்ந்தன என்றும் இன்பம் அகத்திற்கே உரியது என்றும் அறிஞர் கூறியுள்ளார். இயற்கையின் மடியிலே தலைவனும், தலைவியும் அன்பினால் பிணைந்து அடையும் பரிசுததைக் காட்டுவது அக இலக்கியம். அன்பால் காதலால் நிறைந்த உள்ளத்தின் பரிசுசிறிய இயற்கைப் பின்னணியும் காட்டும் அகநூல். உணர்ச்சி ஒன்றையே முழுமை யாகக் கொண்டு இவ்வுணர்வு காலம் தூரம், இனம், நிலம், மொழி ஆகியன கடந்து நின்ற சமுதாயம் முழுமைக்கும் பொதுவானதாய் அமைந்து கவிஞன் எனும் கவிஞன் தன் “நீவியக் கழியில் தீட்டுவான் புகுந்த சித்திரமாய்” இலக்கியமாய்ச் சிறந்து காங்குகிறது.

அக இலக்கியம் காட்டும் வாழ்வுக்கு உரிய பாட்டுடைத் தலைவனும் தலைவியும் கவிஞன் சென்றதும் ஒளி வந்ததா? ஒளிவந்ததும் இருள் விலகியதா என்று நக்கிரர் காட்டும் முடிமையால் கண்டதும் காதல் வயப்பட்டுனரா, காதல் வயப் பட்டவுடன் காதலனரா, என ஒர் விவரிக்க இயலா நிலையில்,

“அண்ணலும் நோக்கினான் அவனும் நோக்கினான்” என்று கம்பர் காட்டுவதுபோல் கவிஞன் தலைவியின் நயன உரையாடலுக்குப்பின்.

கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின்

வாய் சொற்கள் என்ன பயனுமில்.

என்று தலைவனும்

உளத்தொடு உளம் சென்று ஒன்றிற்

பின்னர் வியர்த்தமே செய்கையும் மொழியும்.

என்று தலைவியும்

பின்னமாய்ப் பிரிந்தாலும் அவர்கள் உள்ளங்கள் ததும்பும் உணர்வுகள் எங்கோ பிறந்த உள்ளம் வாய்க்கைத் துணையிடம் சொல்லாமலே உரைத்த கதைகள் என்னிலை காவியங்கள் ஆக்கும். ‘செம்புலப் பெயல் நீர் போல அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்து’ கறுவும் காதல் ஆணையிட்டறைந்து.

இம்மை மாறி மறுமையாயினும்

நீயாகியர் என் கணவனை

யானாகியர் நின் நெஞ்சு நேர்பவளே’

என்று முன்பு விட்ட குறை தொட்ட குறையாய்ப் பிறப்பிலெல்லாம் தொடர் விழையும் நெஞ்சின் அன்பு எழுத்தில் அடங்காது.

திருவின் செய்யோள் ஓத்த தலைவியும் அவள் தழைத்துப்படர் கொடியாய் நானும் உசிதமாம் தருவாம் தலைவனும் கூடி மகிழ்ந்ததாலும் பிரிவு எனும் இரும்புத்திரை விழுங்கால் "நிள்வரவு வாழ்வார்க்குரை" என்றுரைக்கும் தலைவி.

"சாதல் அஞ்சேன் அஞ்சுவல் சாவின்
பிறப்புப் பிரிவது ஆகியின்
மறக்குவன் கொல் என உரைக்கும் காதலன் உரை, வருந்தும்

தலைவியின் பிரிவுத்துயர் தேய்ப்புரி பழங்கயிறுபோல் வீவது கொல் என வருந்திய உடம்பே என்று வளையும் கழலுமாறு அவளை வருத்துகிறது.

கதுமெனத் தாம் நோக்கித்தாமே கலுழும்
இதுநகத் தக்கதுடைத்து" என்று பிரிவினால் அவலச் சிறிப்புடன்
அங்குயிரும் இங்குடவும் ஆன மழைக்காலம்

அவரொருவர் நாமொருவர் ஆன கொடுங்காலம் என்று தலைவனொடு வாழ்கையில் வசந்தத்தை வாழ்த்தும் மங்கை காலத்தையே பழிக்கும் சொல்லொணாத் துயருடன்.

யாம் எம் காதலர் கானேமாயின்
செறிதுகப் பெருகிய நெஞ்சமொடு
பெருநீர்க் கல் பொரு சிறு நிரைபோல
ஆற்றற்கரிய வருத்தத்தில் ஆழ்கிறாள்.
இத்தகு மாதர் தம் காதலுக்குப் பொருள் வழிபடும் எக்காரணமும் இல்.
ஒன்றும் கருதி அன்று அவருள்ளும்
சென்று பாய்ந்து சேருதல் திரியும்

காற்றும் பெட்டும் காரணம் இன்மையில் அவர்தம் காதல்

" தாமே துறக்கினும்
மறப்பனே என்னுளம் மன்னிய ஒருவரை.
ஆடவராக மற்றெவரையும்
நாடுமோ நானுள அளவும் என்உளமே "

என்று இறக்கினும் மாறியலாக் காதலொடு

இரும்பும் காந்தமும் பொருந்தும் தன்மைபோல் இருவர் சிந்தையும் இயல்பாய் உருகி ஒன்றும் தன்மைக்கு இலக்காய் அம்மங்கையரே இலக்கியமாய் அமைகின்றனர்.

மாதர்க்குரியது இக்காதல் என்று குழவிப் பருவம் நழுவும் காலே மங்கையர் நிறையழி காதல் நேரும் தன்மையொடு, நோற்றுப் பெற்ற இப்பிறவியின் பாரம் நீங்கு மாறு பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்த உதவும் பரம் பொருளுக்கே ஆட்பட்ட மங்கையர்க்கரசியரின் காதல் வியத்தற்குரியது. அவர்தம் அளப்பருகாதல் அன்பே தகனியா ஆர்வமே நெய்யாக, இன்புருகு சிந்தையிடுதிரியா ஞான விளக்கேற்றிப் பிறவி இருள் நீக்கும் மாண்புடைத்து.

முன்னே அவன் நாமம் கேட்டான் மூர்த்தி
அவ்விருக்கும் வண்ணம் கேட்டான்

பருக்கெல்லாம் தலைவரிடத்து மயங்கும் மானு.
தன்னை மறந்தாள் தன் நாமம் கேட்டாள் தலைப்பட்டாள்
நங்கை தலைவன் தாளே.
புறனுக்கே பிச்சையாகி

"அன்றும் திருவுருவம் காணாதே ஆட்பட்டேன்
இன்றும் திருவுருவம் காண்கிலேன்"

அனுமலே கொண்ட காதலிலும் மேலான விசித்திரம் உளதோ:
தன் நெஞ்சம் நிறைந்தவனைக் காணாதவள் ஆயினும் அவளை யாரென அறிந்து

"நஞ்சத்தால் இருண்ட மொய்யொளி சேர் கண்டத்தான்
என் நெஞ்சத்தான் என்பன்பான்"

அழைவில் பெருமிதம் அடைகிறாள். தன் காதலன் பெருமையைக்
"கருப்பூரம் நாறுமோ; கமலப்பூ நாறுமோ
திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்திருக்குமோ"

கனித்தவாறே

"கண் அவனை அல்லாது காணு செவி அவனது
எண்ணரும் சீர் அல்லது இசை கேளா"

ஆழ்ந்த காதல் பக்தியின் பாலாகித் தான் கணவனுக்காகக் கண்டு கேட்டு உண்டு
த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும் அவனிடம் மனமொடு புக

"மானிடர்க்கொன்று பேச்சுப்படி
வாழ்கிலேன் கண்டாய் மன்மதனே"

அவனுக்கே ஆட்பட்டே

"பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை
மறவாமை வேண்டும்"

பிறவியெலாம் தொடரும் காதலியாய் இறைஞ்சுகிறாள். அவள் பிறவியெல்லாம்
வினையும் உயிரினையும் உருக்கித் தன்னில் ஒன்றாய்க் கலந்துருகச் செய்யும் காதலிலிருந்து
முடியாமல் அமிழ்கிறாள். பெறுதற்கரியவனைப் பெறும் நோக்கொடு
ள் கொண்டு நிற்கும் காதல் காலம் என்பது கறங்கு போல் சுழன்று மேலது கீழா,
து மேலா மாற்றிடினும் மாறா அழியாக் காதல் அன்றே!

குழந்தையின் சிரிப்பு

மணியில் இருக்கும் நாதம் அதுதான்
குழந்தைச் சிரிப்பின் கிதம்;
பிணியது தீர்க்கும் மருந்து அதுதான்
மலர்வாய் நல்கும் விருந்து.

பனியில் இருக்கும் தன்மை - பேசும்
மழலை மொழியின் குளுமை
கனியில் இருக்கும் இனிமை கொவ்வைச்
செவ்வாய்ச் சிரிப்பின் மகிமை.

சூயிலின் குரலின் குழைவு கிள்ளை
மொழியில் மிளிரும் இழைவு
மயிலின் ஆட்டத்து நெளிவு - கிண்கிரி
நகையில் காணும் நெளிவு.

சினத்தைப் போக்கும் சிரிப்பு அதுவே
சிரிப்பைச் சிதறும் சிறப்பு;

மனத்தைக் கவரும் அன்பு அதுவே
குழல்வாய் நகையின் பண்பு

முல்லை மலரின் மென்மை மென்பூஞ்
சிரிப்பில் தோன்றும் தன்மை;

தொல்லை போக்கும் தகைமை சான்ற
இதனைத் துய்க்க விரும்பார் எவரே?

இரா. ஜெயஜி
புகழுக வகுப்பு,
ஆ. பிரிவு.

நான் விரும்பும் இரு புலவர்கள்

“காடு கமழ வந்த கற்பூரச் சொற்கோவாய்
நீடு துயில் நீக்கப் பாடிவந்த நிலவாய்” இருபதாம்
நூற்றாண்டிலே பாடும் பணியே அணியெனக் கொண்டு
வாழ்ந்தவன் ‘பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதி.

‘முத்துக் குளிப்பதொரு தென்கடலிலே என்று தமிழ்
இலக்கியக் கடலில் குளித்து, கவிதை என்னும் நல்
முத்துக்களை அளிப்பவர் கவிஞர் கண்ணதாசன்.

“புலவன் நாவிற் பொருத்திய பூங்கொடி
வையை என்னும் பொய்யாக் குலக்கொடி” ஈன் றெடுத்த
தவப் புதல்வர்கள் இவ் விரு புலவர்களும்.

‘யாமறிந்த மொழிசரீலே தமிழ் மொழி போல்
இனிதாவதெங்குங் காணும்’ என்று தமிழின் சிறப்பினைப் பேசியவன்பாரதி.
‘சங்கம் வளர்த்த தமிழ், தாய்ப்புலவர் காத்ததமிழ்
கங்கை கொண்ட எங்கள் தமிழ் வெல்லும் வெல்லும்
ஒரு காலம் வரும் நல்ல பதில் சொல்லும் சொல்லும், என்று
தமிழன் இனிமையினைப் புகழ் பாடியவர் கவியரசு கண்ணதாசன்.
‘காக்கைச் சிறகிலே நந்தலாலா நிந்தன் கரிய நிறம் தோன்றுதயே
நந்தலாலா’ என்று கண்ணனின் பெருமையைப் பாடியவன் பாரதி.
‘கண்ணன் வந்தான் அங்கே கண்ணன் வந்தான்
ஏழைக் கண்ணிரைக் கண்டதும் கண்ணன் வந்தான்’
என்று பாடுகின்றவர் பின்பு,
‘கேட்டதைக் கொடுப்பவனே கிருஷ்ண கிருஷ்ண
கீதையின் நாயகனே கிருஷ்ண கிருஷ்ண’ எனக் கண்ணனை
ஏற்றிப் பாடுகின்றார் கவிஞர் கண்ணதாசன்.
‘காற்று வெளியிடைக் கண்ணம்மா - நிந்தன்
காதலை எண்ணித் தவிக்கின்றேன்’ என்று காதலைப்
பற்றிப் பாடியவன் பாரதி.
‘காதல் கிளிகள் புறந்த காலம் கண்ணில் தெரியும் நெஞ்சம் உருகும்
கண்ணீர் கலங்கி கண்ணில் இறங்கி நெஞ்சில் விழுந்தால் சொந்தம் புரியும்’
எனக் காதல் சிறப்பினைப் பேசுகின்றவர் கவிஞர்.

தமிழ் இலக்கியம் என்னும் அரியணையினை அலங்கரிக்கின்ற இவ்விரு புலவர்களும்,
கவிதை என்னும் செங்கோலேந்தி, புகழேணியின் உச்சியில் வாழ்வதைக் காணுகின்றோம்.
புழைணியின் தவப் புதல்வர்களாம் இவ்விருவருமே நான் விரும்பும் புலவர்கள்.
வாழும் கவிஞர்களுள் தனியானதோர் இடத்தினைப் பெற்று சிறப்பாக வாழ்
புறவர் கண்ணதாசன். ‘கை புனைந்தியற்றுக்கவின் பெறு வணப்பு’ கொண்ட இயற்கை
பாடு இயைந்த வாழ்கினை வாழ்கின்றவரன்றோ நாம்! இதோ இயற்கையின் சிறப்
பின் கவிஞர் பாடுகிறார்.

“நதியில் விளையாடிக் கொடியில் தலை சீவி நடந்த இளம் தென்றலே
வளர் பொதிகை மலை தோன்றி மதுரை நகர் கண்டு
பொலிந்த தமிழ் மன்றமே’ எனப் பாராட்டுகின்றார்.
காலம் என்பது கறங்கு போல் சுழன்று மேலது கீழா கீழது மேலாய்’ மாற்றிடும் தன்மை
புது என்பதை உணர்கின்ற கவிஞர்.

‘என்ன தவறு செய்தேன் அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை
வந்து பிறந்து விட்டேன் ஆனால் வாழத் தெரியவில்லை’
என்று ஏங்குகின்றார். பின்னர் தானே உற்சாக மடைந்தவராக,
‘காலம் ஒருநாள் மாறும் நம் சுவலைகள் யாவும் நீரும்
வந்ததை எண்ணி அழுகின்றேன் வருவதை எண்ணிச் சிரிக்கின்றேன்.
என்று நம்மையும் ஊக்குகின்றார்.

மனித வாழ்வின் பிறப்பு எவ்வளவு உறுதியோ அவ்வளவு உறுதி, மனிதன் இறப்பதும் என்பதனை உணர்ந்து கின்றார் கவிஞர்,

'போனால் போகட்டும் போடா இந்த பூமியில்
நிலையாய் வாழ்ந்தவர் யாரடா' என்று கூறுகின்றவர்,
'வாழ்க்கை என்பது வியாபாரம் - வரும்
ஜெனனம் என்பது வரவாகும் - அதில்
மரணம் என்பது செலவாகும்' எனக்கூறிப் பின்னர்
'வந்தவரெல்லாம் தங்கிவிட்டால்
இந்த மண்ணில் நமக்கே இடமேது' என முடிக்கின்றார்.

மனிதன் வாழ்வுகாலத்தில் அவனுக்கு உதவுகின்றவர் இருக்கலாம். ஆனால் உயிர் கூடு விட்டு ஆவிபோனபின் தூக்கி வருகின்ற 'நாலுபேர்தானே' மிகச்சிறந்த உதவியாளர்கள்? இதையே கவிஞர் அழகாகக் கூறுகின்றார்.

'நாலுபேருக்கு நன்றி அந்த நாலுபேருக்கு நன்றி
தாயில்லாத அனாதைக் கெல்லாம் தோள்கொடுத்துத் தூக்கிச் செல்லும்
அந்த நாலுபேருக்கு நன்றி' எனத் தொடங்குகின்றவர்,
வாழும் போது வருவோர்க் கெல்லாம்
வார்த்தையாலே நன்றி சொல்வோம்
வார்த்தையின்றிப் போகும் போது
மௌனத்தாலே நன்றி சொல்வோம்' என முடிக்கின்றார்.

தமிழிலக்கியத்தின் இரு கண்களாகத் இங்ஙனம் திகழும், பாரதியும் கண்ணதாசனும் நான் விரும்பும் கவிஞர்கள். அவர் தமைப் போற்றி வணங்குவோம்!

சு. வெ. இராஜேஸ்வரி
இளங்கலை இறுதிநிலை
'ஆங்கில இலக்கியப் பிரிவு'

அரங்கேற்றம்

தெய்வத்தின் சன்னதியில்
சென்றோடும் பக்தர்களும்
பொய்மனமே கொண்டிருக்கும்
பொருளாள வந்தவரும்
ஐயமற ஒருநாளே
ஆண்டவனின் காலடியில்
தொய்யாமல் துறவாமல்
அரங்கேற்ற மாகிடுவர்!

அறிவோடு வாழ்ந்திருக்கும்
ஆற்றல்மிகு அறிஞருக்கும்
பரிவோடு பேணுகின்ற
பாசமிகு வள்ளலுக்கும்

செறிவோடு வாழ்ந்துவிடும்
சாத்திர மறிந்தவர்க்கும்
புரிகின்ற புதிர்போலப்
புண்ணியத்தில் அரங்கேற்றம்!

வாழ்விற்கு வழியின்றி
சாவிற் கு வழிகாணும்
தாழ்விற் குச் சென்றவரை
தாழ்த்தப் பட்டவரை
பாழ்கின்றதில் தள்ளிட்ட
பாதகரும் ஒருநாளே
ஆழ்துயரும் அடைந்திட்டால்
அன்னவர்க்கு அரங்கேற்றம்!

பணமுடைய செல்வருக்குப்
பகட்டினில் அரங்கேற்றம்!
குணமுடைய நல்லார்க்கு
உயர்விலில் அரங்கேற்றம்!
நாணமுடைய நல்லார்க்குக்
கற்பினில் அரங்கேற்றம்!
ஊனமுடைய மனத்தோர்க்குத்
துன்பத்தில் அரங்கேற்றம்!

பெண்மையின் நிறைகாணத்
தாய்மையில் அரங்கேற்றம்!
உண்மையின் உயர்காண
நன்மைகள் அரங்கேற்றம்!
வன்மைகள் கூடிவிட
இழிவிற்கு அரங்கேற்றம்!
தன்மைகள் தூய்மையாக
வாழ்விற்கு அரங்கேற்றம்!

உலகத்தின் உயிருக்கு
உரைக்கின்ற இவ்வுண்மை
பலருக்கும் பாருக்குள்
மாறாத சொல்வண்மை!
இருந்து வாழ்வோர்க்கும்
இல்லாமல் இருப்போர்க்கும்
சொந்தமென்ற ஒருவார்த்தை
ஆறடியில் அரங்கேற்றம்!

ப. ஜெயலக்ஷ்மி
இளங்கலை இறுதியாண்டு.

வையகமே

பசியென்று வந்தவரைப் பசியென்று சொல்லாதோர்
வசித்தென்ன நசித்தென்ன வையகமே!
யாசிக்க வந்தவரை நேசிக்க மறந்தவரைத்
தூசிக்குச் சமமாக்கு வையகமே!

மண்விட்டு விண்சென்று வீண்படும் செல்வத்தைப்
பசிபோக்க பயனுக்குத் தாயகமே!
உணவின்றி உழலுகையில் ஊதாரி செல்வரைச்
சற்பிக்க தயங்காதே தாயினமே!

காவியத்தின் சிறப்பினையும் காதையிலே கண்டதையும்
கண்மனையில் காட்டிவிடு பாரதமே!
நாவினிலே நவின்றதையும் கனவினிலே கண்டதையும்
தாயகத்தில் நாட்டிவிடு தமிழினமே!

வேட்டையில் உண்டகாலம் வேறாகிப் போனதுபோல்
பூச்சிகளைக் கொன்றுகண்ட பட்டாடை போகணுமே!
மரத்தினிலே பஞ்செடுத்து பஞ்சாடை போடணுமே!
தரத்தினிலே சிறந்ததென வையகமே போற்றணுமே!

கூப்பாடு போ-டுதய்யா ஏழையினம் கூழுக்கு!
சாப்பாடு போடாத இந்நாடு எற்றுக்கு?
இந்நிலைமை நீட்டித்தால் நாட்டிற்கே கேடென்றால்
இவ்வுலகைப் படைத்திட்டான் ஆண்டவனும் பாழுக்கே!

ச. மாலதி

இளங்கலை இறுதியாண்டு
(பொருளாதாரம்)

படைப்பின் வளத்தைக் காணீர்!

இயற்கையன்மையின் இளமை பொங்கிப் பெருகும் பொதிகை; பரிதியின் கதிர்ப்
பட்டு பாய்ந்தோடும் பளபளக்கும் அருவி; வற்றா நதிகளின் வளமை; குன்று வளம்
நிறைந்த குன்றுகள்; ஆன்றோரின் அறிவினையொத்த தெள்ளத் தெளிந்த ஆறுகளைச்
சுற்றிப் பரந்து கிடக்கும் பழமரத் தோட்டம்.

பாறைகளில் இறங்கி, பசுமைப் படைப்பில் பாய்ந்து, காடுகளைக் கடந்து, சமவெளி
யில் இறங்கி வரும் நதிகள் தணியாத வேகத்துடன் தாவி 'தாய் கண்ட சேய் போல்'
உள்ளத்தால் உய்ந்து நிற்கும் உன்னத மனிதர்களின் மனத்தை ஒத்து உயர்ந்து குன்றின்
உச்சியிலிருந்து மன்மதப் பாணத்தால் மயங்கி நிற்கும் சிந்தையிழந்த மனிதர்களைப் போல்

பிறந்து காணும் கண்களுக்குக் கண்கவர் காட்சியாய் வண்ணச் சித்திரமாய் விளங்கும்
பழகை என்னென்பது! வறுமையில் வாடி இன்பத்தை இழந்தாலும் புடம் போட்ட
கண்முகம் உள்வாங்கின உள்வாங்கின உயர்வால் பிறர் இன்பக்கையை மலர வைக்கும்
மனித உள்வாங்கின உயர்வால் பிறர் இன்பக்கையை மலர வைக்கும் மனித குலத்தைச் செழிக்கச்
செய்வதையே தன் உயிர் மூச்சாகக் கொண்டு ஓடிவரும் இந்தியின் இயல்பை எப்படித்
தான் எழுதுவதோ?

கருமுகில்களைப் போர்வையாகச் சுற்றிக் கொண்டு மலைகள் தான் வருகின்றனவோ
என எண்ணம் செய்யும் கனரிகுகள் கூட்டம் ஒரு புறம்; மருண்டு நிற்கும் மைவிழி
கொண்ட மங்கையரின் நினைவைத் தூண்டும் மானினமும் கன்னியரின் கண்ணழகில்
கட்டுண்ட காணாயின் கற்பனையைப் போன்று கட்டுக்கடங்காத கவிமார்க்களும் ஒரு
புறம்; கருமுகிலின் வரவால் வண்ணத்தோகை விரித்து ஆடும் மயிலினம், பண்போல்
பாவித்து பறந்து பாடும் வண்டினமும் ஒரு புறம்; கான மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்
கோழி தானும் தன் சிறகை விரித்துத் திரியும் அற்புதத்தைக் காணவல்லீரோ!

ஆற்றிவினை ஆளத்தெரியாத அறியாமையால் அடிமையாய் உழலும் அற்புதர்களின்
அழையும் புத்தியைப்போல் ஆட்டம் போடும் குரங்குகள் கும்பலும், கடலைகள் ஓய்ந்
தாலும் நாங்கள் ஓயமாட்டோம் என்பது போல் கருமமே கண்ணாய் அழையும் தேவீக்
களும் நிறைந்துள்ள காட்டில், அறிவு நிறைந்த ஆண்மகனின் பிறப்பால் பெருமை
கொள்ளும் பெற்றோரின் இதயம் போன்று தன் வடிவத்தால் பிறரை வணங்கச் செய்யும்
வன்மை நிறைந்த சிங்கராஜாவின் வரவால் ஏற்பட்ட பரபரப்பைத்தான் என்னென்று
செப்புலது!

“தேடி இருந்த தலைவன் நாடிவரக் கண்டு நாணிக் கண்புதைத்து, அஞ்சி
அன்னமென நடைபயின்று, சொல் மிழற்றி சிவந்து நிற்கும் சிறப்பைப் போல்” சிவந்த
கதிரோன் கரம்பட்டு செந்நீராக மாறிய நதியின் ஓரங்களில் உயர்ந்து நிற்கும் மரங்களில்
வாழும் அன்றில் பறவைகள் குரல் கொடுப்பதைக் கேட்டுக் கூகையும், குயிலும், குருவியும்,
தங்கள் தங்கள் கூட்டத்தைக் கூவியழைக்கும் இசையைக் கேட்கத்தான் செவி ஆயிரம்
உளதோ!

இத்துணை சிறப்புக் கொண்ட பொதிகை மலைக் காட்டில் தென்றல் இன்பம்
நுகர்ந்து இயற்கை எழில் கண்டு பரந்த தோள்களும், விரிந்த மார்பும், கங்குல் நிறமு
முடைய கைகளில் வில்லும், அம்பும் ஏந்தி நிற்கின்றான் வீரன் ஒருவன். அப்பொழுது,
பால் நிறத்தையொத்த முயலொன்று மின்னலைக் காட்டிலும் விரைந்து வருவதைக்
கண்டதும், கடிதிலும் நாணேற்றி அம்பு தொடுத்து அதனை வீழ்த்தி விரிகின்றான்.

காட்டைக் கடந்து நாட்டுக்கு நடப்போம்.....

போர் என்றால் தோள் பூரித்து, காதலையும் வீரத்தையும் இருகண்களெனக் கருதி
வாழும் மறக்குடி வழி வந்த மாணிக்கங்கள் போர்ச் செய்தி கேட்டுத் தாயிடம் சென்று
வணங்கி ஆசி பெற்றுப் பின், தன் வாழ்வை வளமாக்க வந்த அன்புக் காதலியிடமும்
சென்று வீரச் சூருரைத்து வருகின்றனர்.

வீரப்புண்களைப் புகழின் கண்களாய்க் கருதும் அவ்வீரர்களை அதோ பாருங்கள்!
தன்னைத் தாக்கவரும் களிற்றின் மேல் தன் வேல் அதன் மத்தகத்தில் பாயுமாறு செருகி
விட்டு, பின் மற்ருரு வேலுக்காக அலைகின்ற நேரத்தில், மாற்றான் தன் மார்பில் எறிந்த
வேலை மகிழ்வோடு பிடுங்கிக் கொண்டு பகைவனை மாய்க்க ஓடும் அவன் வீரம் விண்ணினும்
உயர்ந்ததன்றோ!

இதோ மற்றொரு காட்சி! இவ்வீரன் எய்திய வேல் யானையைக் கொல்லாவிடினும் அதனைப் புறங்கொண்டு ஓடச் செய்கிறது. அந்த யானை சாகாது பிழைத்து ஓடினும் அத்தகைய கொல்முனை வேலை ஏந்திக் கொண்டிருப்பது தான் காட்டில் ஓடும் முயலைக் கொல்லும் அம்பினை ஏந்துதலைவிடச் சிறந்த செயலாகும்.

கூற்றுடன்று மேல் வரினும் கூடி. எதிர் நீக்கும் ஆற்றல் மிக்கப் 'படை வளத்தைக் காணீரோ!',

— X —

இயற்கை இன்பம்

சித்திரை நிலவினில் சிங்காரத் தோட்டத்தில் சிரித்த வெண்மலர் பூங்கொத்து சிலிர்த்திருக்க நித்திலங்கள் நீள்வானில் மங்காது நீந்திவர நீர்நிலையில் மீன்களதைப் பூச்சியெனத் துரத்திவர பத்தரைத் தங்கம்போல் பொன்வண்டு பறந்துவர வெண்மலர்கள் வாவென்று இதழசைத்து வரவேற்க தித்திக்கும் தேனுண்டு பெண்வண்டு பண்பாட பண்கேடகத் தென்காற்றுச் சோலையினைத் தேடிவர எத்திக்கும் பண்கேட்டு மயிலினங்கள் நடனமாட அதுகண்டு தென்னைபனை விரிந்தாடி மகிழ்ந்திருக்க சத்தமிட்டுப் பறவையினம் பறந்தோடிப் பார்வையிட காட்சியினைக் கண்டுவிட்டு மரத்தினை நாடிவிட முத்தமிட்டுச் சோலையினை தென்காற்று ஓடிவிட பச்சிலையும் பலமலரும் என்மீது சிதறிவிழ நித்திரை இதைக்கண்டு எனைவந்து தழுவிக்கொள மிச்சத்தை என்சொல்வேன் புத்தகத்தில் இனிநானே

ச. மாலதி

இளங்கலை இறுதியாண்டு

பொருளாதாரம்

தன்னேரில்லாத் தமிழ்

“கனியிடை ஏறிய சூனையும், முற்றல் கழையிடை ஏறிய சாறும், பனிமலர் ஏறிய தேனும் காய்ச்சுப் பாகிடை ஏறிய சுவையும், நனி பசு பொழியும் பாலும், தென்னை நல்கிய குளிர் இளநீரும், இனியதெனினும்”

“ஓங்கலிடை வளர்ந்து உயர்ந்தோர் தொழ விளங்கி ஏங்கொலி நீர் ஞாலத் திருளகற்றும் ஆங்கவற்றுள்

மின்னேர் தனியாழி வெங்கதிரொன்றேனையது தன்னேரில்லாத் தமிழ்”
று முளத் தென்றமிழாக இலங்கி ஆரியம்போல் உலகவழக்கழிந் தொழியாத மமைத் திறம் கொண்டு, கல் தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளொடு தோன்றிய முத்த குடியினரின் மொழியாகச் சுவையுடன் விளங்கும் தமிழ் மழியின் சிறப்பு அதன் இலக்கண இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது.

ஊழி பெயரினும் தான் பெயராத்த தன்மையிற் மேம்பட்டு சான்றண்மைக்கு ளனக் கருதப்படும் பெரியோர், தன்னேரில்லாத் தனித் தமிழின் சிறப்பினை சிறகு உணர்த்திக் காட்டுமுகமாகத் தங்கத் தமிழன்னையின் சிறப்பிற்கு த்திறகு வளர்ச்சிக்கு உதவுவதனையே தங்கள் தலையாய கடமையெனக் கருதி, ளன்னக்குப் பூட்டிய வரை ஆபரணங்களே தமிழ் இலக்கியங்களாகும்.

தமிழ் இலக்கிய பூஞ்சோலையில் வாடாமலர்களாகத் திகழும் இலக்கியங்கள், ள்ப்பும் மனமும் உருகி செயல் மறந்து வழுத்தச் செய்யும் தமிழன்னையின் சிரிள த்திறம் கொண்டு என்றும் அழியாப் புகழுடன் இலங்குகின்றன. இவ்விலக்கியங் ளாலத்தால் பாதிக்கப்படாமல் காலத்தை வென்று கடந்து நிற்கின்றன. காலப் ளக்கில் நேரும் மாற்றங்கட்கிசைய நெகிழ்ச்சி உடையதாகித் திப்ப நுட்பக் த்துக்களை விளக்க வல்லதாய் இருந்து வருகின்றன.

தமிழிலக்கியங்கள் வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் ளலகினை ஆண்ட முடியுடை முவேந்தர்கள் வாழ்ந்த வாழ்வு, கொண்ட கொள் ள்போற்றிய அறம் ஆகியவற்றினை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மேலும் அக்கால ளியல் பொருளாதார சமூக நிலைகளையும், பண்பாட்டையும், தெள்ளத் தெளி ளப் பிரதிபலிக்கும் காலக் கண்ணாடியாகத் திகழ்கின்றன. நூற்றுண்டு தோறும் ளர்ந்து வரும் தமிழில், சங்க நூல்களுக்குப் பின், சங்க மருவிய காலத்தில் ளினெண்கீழ்க் கணக்கும் இரட்டைக் காப்பியங்களும் எழுந்தன- அடுத்துள்ள ளய எழுச்சிக் காலத்தில் ஆழ்வார் நாயன்மார்களால் பக்திப் பாடல்கள் தழைத் ள. சோழர் காலத்தில் சிந்தாமணி, பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம் முதலிய ளபுருங் காப்பியங்கள் உருவாயின. பிற்காலத்தில் பற்பல பிரபந்தங்கள் எழுந்தன. ளநூல்கள் அனைத்தும் நேற்றைய தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், மாட்சிமைக்கும் ளன்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

ஏங்குகிறேன்

மங்கையராய்ப் பிறத்தற்குமா தவம் செய்திடல் வேண்டுமாம்
மங்கையராய்ப் பிறந்துமனத் துயருற்று பிறர்சொற்களில்
வெங்கதிரின் வெம்மையை உணர்ந்து அன்புக்கு
ஏங்குமுளம் பெறுதற்கோ மாதவம்செய வேண்டும்?

அன்பால் அகிலத்தையும் வெல்ல இயலுமாம்
அன்பதனைக் கனவிலும் கண்டறியா பேதைதான்
மன்பதை யுலகைஅன் பால் வெல்ல இயலுமோ?
என்பதை நெஞ்சமுந்தான் பிறற்கென ஆக்குமோ?

பண்பறிவு நல்லொழுக்கம் அன்பெனப் பேசு
கண் துடைக்கும் மனித உருவும் விலங்கறியும் கொண்டு
மண்மேல் வாழ்மாக்கள் அப்பண்பு களுக்குப்
பண்ணிசைத்து விடைகொடுப்பதை அறியாயோ இறைவா?

சிந்தை கலங்கி நெஞ்சினில் துயர அலைகள் மோத
நம் ஊழ்வினை யெனஉளம் நொந்திருக்கும் வேளை
வெந்தப் புண்ணில் வேல்பாய்ச்சும் சொற்கள் கேட்டு
நொந்திருக்கும் அன்புக்கு ஏங்குமுளம் அறியாயோ இறைவா?

இ ரா. மைதிவி

இளங்கலை இறுதிநிலை

(ஆங்கில இலக்கியம்)

புரட்சிக் கவியின் புலமை நயம்

புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன் பாரதியின் வழிவந்த புதுமைக்கவி பாரதியிலும்
பல அம்சங்களில் வேறுபட்டவன் புரட்சிக்கவி. அறிஞர்கள் பலர் முன்னிலையில் தன்
குருவான பாரதியாரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, 'எங்கெங்கு காணினும் சக்தியடா'
என்பாடிப் பலரின் பாரட்டும் பெற்றார். இது இவர் முதல் பாடலாக இருந்
தாலும் அனைவராலும் பாரட்டப் பெற்றது. இதுவே அவரின் கவிதை வளர்ச்சிக்குக்
காரணமாகியது என நாம் நினைக்கலாம். அவர் எழுதிய நூல்களைத்தும் பலராலும்
புகழ்ப் பெற்று அவற்றில் அவரின் தனி முத்திரை பதிந்துள்ளது. அவை தமிழின்
வளர்ச்சிக்கும், பெண்களின் விடுதலைக்கும் நாட்டுப் பற்றுக்கும் இவை போன்ற
பலவற்றுக்கும் தூண்டுகோலாக விளங்குகின்றன. அழகின் சிரிப்பு, பாண்டியன்
பரிசு, கழைக்கூத்தியின் காதல், எதிர்பாராத முத்தம் போன்றவை சிறப்பு வாய்ந்த
நூல்களாகும்.

'இலக்கணமும் இலக்கியமும்

அறியாதான் ஏடெழுதல்-கேடு நல்கும்'

என்பது உண்மையான கருத்தாகும்.

ஒவ்வொரு சிறந்த கவிதையும் தன்னை ஆக்கியவனின் உயிரிலும் உடலிலும்
ஒரு பகுதியைக் கரைத்துக் கொண்டே வெளிப்படுகிறது. பாரதி தாசனின் கவிதை
கள் இவ்வகையிலேயே வெளிவந்தன. அவர் இலக்கியத்தின் உயர்வில் அக்கறை
கொண்டவர்.

இப்புரட்சிக்கவி, இளகிய நெஞ்சம், உலக மக்கள் மீது உயிர்க் காதலும்
கொண்டவர் என்பது பின்வரும் பாடல்களால் புலப்படும்.

'துன்பம் பிறர்க்கு நல் இன்பம் தமக்கெனும் தூட்ட மனோபாவம்

அன்பினை மாய்க்கும் அறங்குலைக்கும் புவி ஆக்கநதனைக் கெடுக்கும்'

என்பதால் அவரின் இளகிய நெஞ்சம்,

'அகலுலக மக்களெலாம் ஒன்றே என்னும்

தாரயுள்ளம் தனிலன்றே இன்பம்? ஆங்கே

சண்டையில்லை தன்னலந்தான் தவிர்ந்ததாலே! என்பதால் உயர்க்

காதலும் புலப்படுகின்றன.

புரட்சி என்பது மாறுதல்; காலத்துக்குக் காலம் புதுமைகள் பூத்துக் குலுங்கு
கின்றன. சிறிது காலத்திற்கு முன் பெண்மை புறக்கணிக்கப் பட்டது; உழைப்
பாளரின் தகுதி இழிவாகக் கருதப் பட்டது. காதல் வெறுக்கப்பட்டது. இவற்றை
மாற்ற வேண்டுமெனக் கருதப் பாடுபட்டோருள் தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வன்
பாரதிதாசன் தலையானவராவார்.

'யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவதெங்கும் கானோம்'
என்றும், வானமளந்ததனைத்தும் அளந்திடும் வண்மொழி என்றும், வானமறிந்த
தனைத்து மறிந்து வளர்மொழி என்று கூறியவர் பாரதியார்; அவரின் சீடரான
பாரதிதாசன் அவருக்கும் ஒரு படி மேலாகவே தமிழ்க் காதலில் மூழ்கி விட்டார்.

'தமிழுக்கு அமுதென்றுபேர் - அந்தத்

தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்' என்றும்

"இன்பம் எனப்படுதல் - தமிழ்

இன்பம் எனத் தமிழ் நாட்டினர் என்னுக" என்றும்

மங்கை ஒருத்தி தருஞ்சுகமும் எங்கள்

மாத்தமிழ்க் கீடில்லை என்றுரைப்போம், என்றும் பாடும் அவர் பாடல்கள்
தமிழின் மீது அவர் கொண்டுள்ள காதலை நமக்குப் புலப்படுத்துவதுடன் நில்லாறு,
நமக்கும் தமிழின் பால் ஈடுபாடு ஏற்படச் செய்கின்றன.

'என்தாய் மொழிக்குப் பழி வந்தால் சகிப்பதுண்டோ? எனக் கதறும் இவர்,
காதலி பேசும் தமிழைக் கேட்கச் சகியாமல் ஒரு காதலன் இறந்தான் எனக் கூறு
கிறார். இவரின் தமிழ்க்காதலை இவர் பாடல்கள் அனைத்திலும் காணலாம்; எங்கும்
இவர் தமிழை மறப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இவர் தொழிலாளர் நலனில் அக்கறை கொண்டுள்ளார். காகக் குழுறுவார்; அவர்களின் பணியை, உயர்வை நிலையைத் தம்பாடல்களின் மூலமாகக் காட்டுகிறார்.

‘காண்பதெல்லாம் தொழிலாளி செய்தான்; அவன் காணத் தகுந்தது வறுமையாம்’ என வருந்துகிறார்.

மேலும்,

“ ஏழ்மையில் மக்களைத் தள்ளுவதோ - அதை

இன்பமெனச் சிலர் கொள்ளுவதோ ”? என உருக்கமாக வினவுகிறார். பாரதியாரின் புதுமைப் பெண்ணின் சார்பில் இவரே பேசுகிறார்.

‘கல்வியில்லை உரிமையில்லை பெண்களுக்கு கடைத்தேற வழியின்றி விழிக்கின்றார்கள்’

என்பதன் மூலம் பெண்மையின் நிலையைக் கூறுகிறார். குழந்தை மணத்தை எதிர்க்கிறார். விதவை விவாகத்தை ஆதரிக்கிறார்.

பாரதிதாசனின் புதுமைப்பெண் பாரதியின் புதுமைப் பெண்ணை விட மாறுபடுகிறார். ‘பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும் பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்; — எட்டும் அறிவினில் ஆணுக்கின்கே பெண் இளைப்பில்லை காண்!’ என்றும் ‘விடுதலைக்கு மகளிரெல்லோரும் வேட்கை கொண்டனம்; வெல்லுவும்’ என்றும் கூறுகின்றார் பாரதியின் புதுமைப்பெண். பாரதிதாசனின் புதுமைப்பெண் மற்றோரிடம், பெற்றோரிடம் உன் மதிப்பைக் கேள்; கொடு; கெஞ்சிப்பார்; அழுது பார்; உன் கண்ணீரால் அவர் நெஞ்சம் கரையாவிடில் காதல் விடுதலை மேற்கொள்’ என்கிறார்.

பாரதியாரின் கண்ணன் பாட்டு காதல் பாட்டுக்குச் சிறப்பு வாய்ந்தது. பாரதிதாசனின் கவிதைகளும், அவற்றுக்குக் குறைந்தவை அல்ல

“ காதல் அடைதல் உயிரியற்கை — அது கட்டில் அகப்படும் தன்மையதோ. ”

எனப்பாடுகிறார் நம் கவிஞர். இவர் பாடல்கள், காதலின் மேன்மை, வளமை, கனிவு, குழைவு ஆகிய அனைத்தையும் உணர்த்துகின்றன.

சமூகத்தில் உள்ள சாதி, சமய ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் போக்கக் கருதும் இவர்,

‘ இருட்டறையில் உள்ளதா உலகம்! சாதி இருக்கின்றதென்பானும் உள்ளானே! மருட்டுகின்ற மதத்தலைவர் வாழ்கின்றாரே வாயடியும் கையடியும் மறைவ தெந்நாள் ’

என்கிறார். இதன் மூலம் அழகாகத் தன் உள்ளக் கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறார்.

கவிஞர், தமிழியக்கம் என்னும் தம் தூலில் தமிழின் பெருமையையும், தொன்மையையும், தமிழின் புகழை உணர்த்த வேண்டிய வழியையும் கூறுகிறார்.

அவர்கள் நிலைத் தம்பாடல்களின்

‘வையத்தின் பழ நிலவே வாழ்வுக் கோர் புத்துணர்வே’ என்றும், ‘எடுத்து மகிழ் இளங்குழந்தாய் இசைத்து மகிழ் நல்யாழே’ என்றும் கூறுகிறார். தமிழைக் காவாவிடில் நமக்கு ஏற்படும் அழிவை, ‘இமயமலை போலுயர்ந்த ஒருநாடும் தன் மொழியில் தாழ்ந்தால் வீழும்’ என மிக நன்குக் காட்டுகிறார்.

இளைஞர்கள் பிழைப்புக்காகத் தமிழை மறந்து பிறிதொரு மொழியைக் கற்பது தவறு என்கிறார். பெண்கள் வேலைக்குச் செல்வது பயன்தரும் என்பதை,

‘மூலையில் குந்தி இருப்பவளோர் மந்தி வேலை செய்யும் பெண்கள் வீட்டின் இரு கண்கள்’

என்று மிக நயம் படக் கூறி நம்மையும் சிந்திக்க வைக்கிறார்.

‘பெருமை பேசித் திரிந்திடுவார் அது சரியில்லை பின்னால் சிறுமை அடையக்கூடும் அது பெருந் தொல்லை.’

எனக் கூறி நாம் தற்பெருமை கொள்ளுதல் தவறு என அறிவுறுத்துகிறார். குழந்தை களிடம் மிகுந்த அன்பு உடையவர் என்பது,

‘மெல்லென அதிர்ந்த மின்னல் - அந்தச் செல்வக் குழந்தையின் சிரிப்பு’ என்பதாலும், ‘செம் பவழத்துச் சிமிழ் சாய்ந்த

அமுதாய்ச் சிரித்தது’ என்பதாலும் அறியலாம் இவ்வாறு குழந்தையின் சிரிப்பில் அமைதிகாணும் இவர்

‘தொத்து நோய் ஏழ்மை பணக்காரர் தொல்லை தொடர்ந் தடிக்கும் குறையிலே பின்னையோ பின்னே’

எனக் குடும்பக் கட்டுப் பாட்டை விளக்குகிறார்.

இயற்கை அழகை அவர் தரும் விதமே தனி. குரங்கின் ஆட்டத்தை விளக்கு மிவர்.

‘ஒரு மூங்கில் இரு குரங்கு கண்டேன் பொன்னாஞ்சல் ஆடல்’

எனக் கவிநயம்படக் கூறுகிறார்.

கவிநயம், ஓசை, நகைச்சுவை, தமிழ்க்காதல், தொழிலாளர் நலனில் கொண்டுள்ள அக்கறை, பெண் விடுதலை போன்றவற்றிற்காகப் பாடுபட்டு தம் எண்ணங்களைக் கவிதைகளில் வடித்த பாரதிதாசனின் பாடல்களைப் படிக்கப்படிக்க நமக்கேற்படும் மகிழ்ச்சி அளவற்றது.

‘சாதி ஒழித்திடல் ஒன்று—நல்வ

தமிழ் வளர்த்தல் மற்றொன்று' என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு அவற்றுக்காகப் பாடுபட வேண்டும்.

“பாதியைக் காடு மறந்தால்-மற்றப் பாதி துலங்குவதில்லை.”

என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு, செயலாற்றி, நம் கவிஞர் பெருமான் கூறிய வழி வாழ்வு நடாத்தி வெற்றி பெறுவோமாக! பாரதிதாசனின் கவிதைகள் படிப்போர்க்கு இன்பமூட்டுவன. அவருடைய கவிதைகளைப் போற்றிப் புகழ்ந்து படிப்போர்க்கு இன்பமூட்டுவன. அவருடைய கவிதைகளைப் போற்றிப் புகழ்ந்து எழுதிக் கொண்டே சென்றால், இக்கட்டுரையின் அளவிற்கு எல்லையற்று அளவினை விஞ்சு மாதலால் இத்துடன் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

இரா. சாரமதி

இளங்கலை இரண்டாமாண்டு
வரலாறு.

வாழ்விலொரு இன்பம்

நிலவெனும் நங்கை உலவரும் நள்ளிரவில்
குலவு தமிழ்க் கவிதை நூறுகொண்டு,
வலம்புரிச் சங்கென ஒளிறு கவிதை ஒன்று
நலமுற நன்கு உணர்க இனிதே!

இனிதே இவ்வின்பம் வேறுளதோ இணையே?
பணியென நனிநல்கும் ஒத்த தன்மையும்,
கனிதரு தருநிழலும் கவையும் போலுமே
தனியொரு சுகம்இனி தேனினும் இலையே!

இலைஇலையே இவ்வையகத்து ஒருதுன்பம்
கலையே காட்டும் கள்ளமறு வழியால்,
அலைகடலில் அகப்பட்ட தோணி எனலாய்.
நிலையே மறந்த நெறியறு வாழ்வில்!

வாழ்வில் கலைதனக்கு ஒர்நினைவு அளித்து
தாழ்விலா ஆர்வமொடு அதனை வளர்த்து
சூழ்திறவெடு பெருகிய இலக்கியச் சோலையில்
ஆழ்ந்து எடுப்போம் ஆயிரம் நன்மலரே.

K. R. புஷ்பவல்லி

இளங்கலை மூன்றாம் ஆண்டு

ஆங்கில இலக்கியம்.

அஞ்சலி!

காட்டு மலர்க்ளவற்றிடை நிறுத்திக்
காட்டும் மணம்நிறை மலர்களிலே—உயர்
தனிமல ராயன்று மணம் பரப்பி—இன்று
தனிமையில் நாட்டினை யேங்க விட்டார்.

நாத்திக நெறியை வழத்திய புல்லரின்
நாவினை வெட்கி யொடுங்கச் செய்த
நாயகன் தன்னுடைப் புகழ்நிலை நிறுத்தியிற்
நாட்டவர் தம்முடை மனங் கவர்ந்தனரே

மலையள வோங்கிய துன்பங்கள் துடைத்து
மலையள வதனினும் உயர்வடைந் தனரே
மலையாய்க் குவிந்தநற் பொருளுரை கேட்டு
மலைத்திட்ட மாந்தர்தம் எண்ணிக்கை பலவே.

மாபா ரதத்தினை யினிதே யாத்து
மாபா ரதத்தினில் உயர்வடைந்தனரே
வாளா யிருக்கும் இயல்பினை ஒறுத்தலில்
வாளாய்க் கூரிய வேலா யினரே.

தன்னல மறியா மெழு கு வர்த்தியைத்
தன்னுரு வாய்க்கொண்ட பிறர்க்கு ரியாளராய்த்
தன்னில மனைத்தொடு பல்லுயி ரோம்பித்
தன்னில மதற்குப் புகழ்ச்சுத் தனரே.

தொண்ணூற் றைந்து ஆண்டுகள் வாழ்ந்து
தொன்மையின் சிறப்பைப் பரப்பியித் தேசத்
தொண்டதைத் தன்னுடை உயிரிலக் காயுற்ற
தொண்டர் ஒருவரே ராஜாஜி யவர்பெயரே.

கிதைப் பொருளுரை யுரைத்திடும் வேளையில்
கிதைக் கடிந்துநல் லறம்விளக் கினரே
ஈகை முதலாய்ப் பலநற் குணங்களை
ஈண்டு கையாண்ட ஒருபெருந் தலைவரே.

காலச் சக்கரம் உருண்டிடும் நரலிலும்
காலத் தேவனின் சிறைப்படு வேளையும்
காலத் தானழியா பன்னூற் படைப்பால்
காலத் தேவனை வெற்றி கொண்டனரே.

மன்பதை காத்தலிற் கண்ணிற் கிமையாம்
வன்மையைக் கடியும் நற்பண்பின் கமையாய்த்
தொன்மையைப் போற்றி நன்மை உரைத்திடும்
தன்மையுடைத் தலைவர் இனியாகும் இவரே!

குறைகள் பலகளைத் -திடுமொடு விளக்காய்
முறைகள் பலஉரைத் திடுந்திடு விளக்காய்
பொன்றப் பெயரொடும் குன்றுப் புகழொடும்
ஒன்றுப் புணர்ந்திறை பதமடைந் தனரே.

பத்மினி

இளங்கலை — இரண்டாமாண்டு
[பொருளாதாரம்]

தூ து

தூது என்பது ஏதுவின்றி அமையாதவொன்று. இத்தூதின் இலக்கணம் யாது எனில், அது பிறரால் ஒதி பெறப்படுவதன்று; ஆனால் தன் இயல்பையும், திறனையும் கொண்டு நவன் பயக்கும் முறையிலோ அன்றித் தீமையுண்டாக்கும் இயல்பையும், திறனையும் ஒதுவது தூது எனப்படும். இஃது இருவகையில் அடங்குவது. தூது சென்று வருமாறு பிறர் பணித்ததினால் அமைவது ஒன்று; தானே தக்க தருணத்தில் கருத்தைத் திரித்துக் கூறுவது மற்றொன்று.

தூதின் திறத்தினையொட்டித்தான் அதன் சிறப்பமையும். தூது செல்பவனின் குணங்களை நாயனார் விளக்குகையில், தூது செல்பவனின்

“அன்புடைமை ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் வேந்தவாம்
பண்புடைமை தூதுரைப்பான் பண்பு”

என்று தம் முப்பாநூலில் கூறியுள்ளார். எனவே, அன்பும், அறிவும், ஆய்ந்த சொல்வன்மையும், நல்குடிப்பிறப்பும் தூது செல்வதின் சிறப்பு அம்சங்களாகும். மேலும் தூதின் இன்றியமையாத இலக்கணம், தாம் கூறவந்த பொருளை இனிய, எளிதான முறையில் தொகுத்துக் கூறுவதேயாம். இப்பண்பு தூதனுக்கு மிகவும் வேண்டற்பாலது. அன்றியும் தாம் கூறக் கருதிய கருத்தினையெடுத்துத் தான், காலம், பொருள், இடம், பகைவனின் திறமையையும் ஆகியவற்றைப் பொறுத்துத்தான் எடுத்துக் கூறல் வேண்டும். எனவே, சொல்வன்மையேயாவற்றிலும் சாலச்சிறந்தது. இக்கருத்தினைப் பாரதவேண்பா,

“அன்புடைமை ஆய்ந்த அறிவுடைமை இல்பிறப்பு
நன்குடைமை நல்ல நயனுடைமை - நன்கமைந்த
சுற்றமுடைமை வடிவுடைமை சொல்வன்மை
சுற்றடங்கல் தூதின் கடன்”

என வழிமொழிகின்றது. அன்றியும், தூதன் தான் கூறிய கருத்தினால் பகைவன் சினமுடையவனாக மாறியும், அஞ்சாது நிறைந்து தூதில் இன்றியமையாதவொன்று இதற்குச் சான்றாக அமைவது அனைத்திலும் வீரபாகு தூதுவும் ஒன்று.

முருகப் பெருமானின் அருள்பெற்று, சூரனிடம் தூதுவகைச் செல்வதைக் கந்தபுராணம் 'வீரவாகு தூதுரையில்' அழகுற சித்தரிக்கின்றது. 'யாரை நீ' என வினாவி குரலிட்டு

“துன்னு தானைகட் கரசராய் அறுமுகத்தொல்லோன்
பின்னர் வந்துளார் ஒன்பதோடிலக்கமாம் பெயரால்
அன்னவர்க்குளே ஒருவன் யான்நந்தி பாங்கமர்ந்தேன்
ஒன்னவார் புகழ் வீரவாகுளனும் பெயருள்ளேன்”

என மறுமொழியளிக்கின்றான் தூதன். தன்னை மதியாது வாளாவிருந்த மன்னர் சூரனுக்கெதிரே அரியாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றான். முருகனின் அருளினால் வான்வழிப் போய் தவிசினைக் கண்ட சூரன், வீரபாகுவின் 'மாயை செய்பவன்' எனக் கடிந்து ஏசுகின்றான் ஆயினும்;

“தருமாற்றம் இன்றியே தகைசான்ற சொல்லால்
வருமாற்றம் வாய்சேரான் ஆகி - விருமாற்றம்
எஞ்சாது கூறி இகல்வேந்தன் சீறுங்கால்
அஞ்சாது அமைவது தூது”

என்ற தூதினிலக்கணத்தினுக்கேற்ற முறையில், அமைதியுடன் தான் வந்த கருத்தினை அங்குக் கின்றான்.

“சைய மேற்படு வளத்தொடு நீயுநின் தமரும்
உய்ய வேண்டுமேல் அமரர்தம் சிறையினை ஒழித்து
வைய மேலறத்தியல்புளி வாழி”

என்கூறி நிற்கின்றான். ஈண்டு தூதனின் கடமையினைக் குற்றமின்றி முடித்தவனாக வெளி நிற்கின்றான் வீரவாகு.

இராம காவியத்திலும் இராமதூதனாகச் செல்லும் அருமன், இவ்வண்ணமே தூது கூறிக் தன் தூதின் மூலம் மன்னனை எச்சரிக்கின்றான். இராவணன், அநாமனை அங்கி 'கவியே! உனக்கு மங்களம். உண்மையையுரை. நீ யார்? இந்திரன் தூதனாக வந்தவனா? அன்றி, குபேரன், யமன், வருணன் முதலிய தேவர்கள் உன்னை வேடிபார்க்க வுப்பினார்களா? ஒருவரும் புக இயலாத இலங்கையில் எவ்வாறு புருந்தாய்? உண்மை உரைத்தால் உயிர் தப்புவாய்' என்று வெருட்டுகின்றான்.

அதற்கு இராமதூதன், 'லங்காதிபதி, நான் இந்திரன், யமன், வருணன் முதலான தேவர்களின் தூதன்ல்லேன். குபேரனோடு எனக்குச் சிநேகமில்லை. விஷ்ணுவினாலும் நான் அனுப்பப்பட்டவனன்று. நான் வானரனே. என் பிறப்பும் அதுவே. அளவற்ற அருமைய ஸ்ரீ ராகவரால் அனுப்பப்பட்ட தூதன் நான்' என்று விளக்கமாக விடை தருகின்றான். தனக்கு ஏற்பட்ட கொலைத் தண்டனையையும் கண்டு கலங்காது கடமையேற்றியது,

“இறுதி பயப்பினும் எஞ்சாது இறைவற்கு உறுதி பயப்பதாம் தூது”
என்ற மனத்தி் பேத்தின் விளைவேயாகும்.

இவ்வாறு இராமாயணத்தில் வரும் தூதர்களில் அங்கதனும் ஒருவன். அங்கதன் தானே தூதுவகைக்கிய சீதையின் கேள்வரை எண்ணி மகிழ்ந்தவாறு தூது செல்ல ஆயத்தமாகின்றான். இராவணனிடம் தான், யார் என்பதை,

“இந்திரன் செம்மல் பண்டோர் இராவணன் என்பான் தன்னைச்
சந்தரத் தோள்களோடும் வாயிடைத் தூங்கச் சுற்றிச்
சிந்திரக் கிரிகள் தாவித் திரிந்தனன் தேவர் உண்ண
மந்தரக் கிரியால் வேலை கலங்கினான் மைந்தன்”

என்று வீரமொழி உரைக்கின்றான், வாலியின் மைந்தன் எனக் கேட்ட இராவணனை தூது கூறி, அரசனே! தேவியை விடுக; அன்றிப் போருக்கு வருக' என்று அறைகூவல் விடுகின்றான். இது கண்ட அரசர்கரசன் வெருண்டு தூதனைச் சிறைப்பிடிக்கப் பணிக்கின்றான் ஆனால் அங்கதனே அவர்களை வென்று, இராமனிடம் சென்று 'முற்ற ஒதியென் மூர்க்கன் பிடித்தலை அற்ற போதன்றி ஆசை அருள்' என விளக்குகின்றார்.

பாரதத்திலும் இராமோடு கண்ணபிரான், பஞ்சபாண்டவர்களுக்காகத் தூது செல்கின்றான். இறைவனே தூதனாகச் சென்றான் எனில், அத்தூதின் பெருமையினை எங்ஙனம் எடுத்தியம்புவது? கூறவேண்டியவற்றை நயம்பட எடுத்தூரத்துத்தன் செயலை நிறப்பறச் செய்கின்றான் கண்ணன்.

இதுமட்டுமன்று. பாவலன் பொருட்டுப் பரவை மனைமீது தூது சென்ற பெருமையும் பரமனையேச்சாரும். இப்பாவலன்தான் சுந்தரர். இதுபோன்றே பெருமை தனிநகராகக் கூனி, கைகேயினிடம் செல்கின்றார். அங்கு அவளிடம் 'உன்னுடைய மகனான பரதன் முடிசூட வேண்டும்; இராமன் வனஞ்செல்ல வேண்டும்' என இருவரங்களைத் தசரதமன்னனிடம் கேட்குமாறு கூறுகின்றார் அதன் விளைவு.

"ஆழி குழ் உலகமெல்லாம் பரதனை ஆள நீ போய்த் தாழிரும் சடைகள் தாங்கித் தாங்கும் தவமேற் கொண்டு பூழிவெங்கானம் நண்ணிப் புண்ணிய துறைகளாடி ஏழிரண்டாண்டின் வாடுவென்று இயம்பினன் அரசன் என்று" இக்கூனியின் செயலினைச் சிலர் கலகம் செய்தாள் எனவும் கூறுவர்.

அக்கால இலக்கியத்தில் தலைவி, தலைவனின் பிரிவுத்துயரால் துன்புற்ற போழ்து தூது விடுப்பதைக் காணலாம். தமிழ்விடுதலையில் சோமசுந்தரக் கடவுளிடம் காது கொண்டதலைவி பிரிவுக்குப்பின், தமிழினைத் தூது சென்றுவருமாறு பணிக்கின்றார்.

"கல்லாதார் சிங்கமெனக் கல்வி கேள்விக்குரியர் எல்லாருநீயா யிருந்தமையால் - சொல்லாரும் என்னடிகளே யுனைக் கண்டேத்தினிடர் தீரும் என்றுன் பொன்னடிகளே புகலாப் போற்றினேன்"

என்று தமிழின் பெருமையினைப் பாராட்டி, அதன் காரணமாய்த் தூது விடுக்கின்ற பெருமையினைக் காணலாம்.

காளமேகப் புலவர், தம் பாடலில், தலைவி தூது விடுப்பதை அழகுபடச் சித்தரிக்கின்றார். தாதியும், கிளியும் என் தூதுக்கிசைவாயிராமையால், தூதியே நீ தலைவிடம் சென்று அவர்மனம் இறங்கும்படி செய்ய வேண்டும் என்ற பொருள்பட,

"தாதிதூதோ தீதுதத்தைத் தூதோ தாது தூதி தூதொத்திதத் தூதேதே -தூதொத்த துத்திதத்தாதேது தித்துத்தேத் தொத்தீது தித்தித்ததோதித்திதி"

என்று பாடலை அமைத்துள்ளார். ஈண்டு, பாடலின் நயமும், சொல்லாட்சியும், ஓசைநயமும் அறியற்பாலன. யாவற்றிலும் மிக்குநிற்பது கவியின் ஓசை நயமே எனில் மிகையாகாது. இதுபோன்றுதான் பழையது விடுதூதாவும் அமைந்துள்ளது.

அக்காலத்திய அரசர்கள், வேற்று நாட்டு அரசர்பால் தூதுவிடுப்பதற்கு வணக்கங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தனர், ஏனெனில்,

"புல்லியோர் பண்டங்கொள்வார் வினவின் அப்பொருள் தம்பக்கல் இல்லெனின் இனமாயுள்ள பொருளுரைத்து எதிர் மறுத்தும் அல்லதப் பொருளுண்டெனின் விலைசுட்டி யறுத்து நேர்ந்தும் சொல்லினும் இலாபங் கொள்வார் தொன் மரபிருக்கை சொல்லா"

என்று அவர்களின் சுருங்கக்கூறி விளங்க வைக்கும் இயல்புதான் தூது செல்லத் தூண்டினை எனத் திருவிளையாடற் புராணம் கூறுகின்றது.

இம்மாதிரி இலக்கியத்தில் தூதுக்கள்பல அமைந்துள்ளன. அவற்றை நம் அறிவுக் கண் கொண்டு நோக்குங்கால் அதன் இன்பம் புலப்படும். அன்றியும் தூதின் இயல்பு எத்தகைத்து என்பதினையும், தூதர்களின் பண்பு நலன்களையும் ஒருவாறு அறிய வாழ்ந்து ஏற்படுகின்றது. தூதின் அரக என்றும் அமையாது என்பதும் புலப்படுகின்றதன்றே.

இன்றைய நிலையில் மாணவர் கடமை

உலகமெல்லாம் புதிய மாறுதல்கள் நிகழ்கின்றன. அந்த மாற்றங்கள் மக்கள் மனத்திற்கு வளர்ச்சியைத் தர வேண்டும் என்பது சான்றோர்களின் உள்ளக்கிடக்கை. இவ்வண்ணம் நிறைவேற மாணவர்களின் கடமை என்ன?

தற்கால மாணர்கள் — எதிர்கால விஞ்ஞானிகள், பொறியியல் வல்லுநர்கள், தலைவர்கள். எனவே எதிர்கால உலகத்தை எழில் மயமாப் ஆக்க வேண்டிய கடமை மாணவர்கள் இன்றைய நிலையில் செயல்படும் முறையை வைத்துத் தான் எதிர்காலம் என்ற இனிய கனவுகள் நிறைவேறும்.

விதைப்புக்குரிய காலத்தில் தூங்கியவன் அறுவடைக் காலத்தில் அரிவாளுடன் சென்றல் அறுவடைக்குப் பயிர் இருக்காது. அதுபோல அறிவுச் சக்திகளை விதைத்து ஆக்கப் பயிர்களை வளர்க்காத மாணவர்கள் எழில்மிகு எதிர்காலம் என்ற அறுவடைப் பலனை அடையமுடியாது! வளர்ந்து வரும் உலக வளம், வாழ்வு இன்றைய மாணவர்களின் சோர்வால் இழிநிலைக்குப் போனது என்ற பழியைத் துடைக்க வேண்டுமானால், மாணவர் சமுதாயம் தான் மாண்புமிக்க சமுதாயம் என்பதை உணர வேண்டும். அழிவு வேலைகளில் இறங்காது ஆக்கப் பணிகளில் ஈடுபட வேண்டும்.

இயற்கையில் மரம், செடி, கொடிகளும், விலங்குகளும் அந்தந்தப் பருவத்திற்கு ஏற்ற பலனைத் தருகிறது. ஆற்றிவு படைத்த மனிதன் மட்டும் பருவத்திற்கேற்ற பலனைத் தராவிட்டால் அது நாகரிகமாகாது. சிந்திக்க வேண்டிய பருவம், அறிவைச் சேர்க்க வேண்டிய பருவம் — மாணவப்பருவம் — அதை நினைப்பதற்கும் அந்நினைவுச் செலவிட்டால் நிகழ்காலம் தனது ஒளியினை இழக்கும்; எதிர்காலம் தனது வழியினை இழக்கும்.

"ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே!

சான்றோருக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே!"

என்ற பொன்னுரையைப் படித்த மாணவர்கள் தம்கடன் என்ன என்று சிந்திக்க வேண்டும். 'கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக' என்று வள்ளுவர் வழியில் நடையின்ரால் கலைமகள் கடைக்கண் பார்ப்பாள்! அறிவு மகள் அருகில் வருவாள். பொருள் மகள் பொலிவு தருவாள். இந்த உயர்வுகளை உள்ளத்தில் நினைத்தால் பொய்மை போகும்; ஆரவாரங்கள் அகலும்; அழிவு நீங்கும்; அறிவாக்கம் ஓங்கும். எனவே இன்றைய நிலையில் மாணவமனைகள் அரசியல் வாடையில் அகப்படக்கூடாது. ஆனால் அரசியலை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். சமுதாய வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட வேண்டும். ஆனால் சரித்திரம் படைக்கின்றோம் என்று இறக்கை முனைக்குமுன் பறக்க முயன்று பரிதாபத்திற்கு ஆளாகக் கூடாது. பெற்றோரின் பொருளைப் பாழாக்கக் கூடாது; ஆனால் பொருள்களைப் போற்றி வாழக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

காற்றுள்ள போதே தூற்றிக் கொள்ள வேண்டும்! காதுள்ள போதே கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்! சான்றோர்கள் கூற்றுக்குச் செவிமடுத்து மாணவப் பருவத்தை மாண்புடைய தாக்கிக் கொள்வதே இன்றை மாணவர்களின் கடமை என்பதை மாணவர்கள் அனைவரும் உணர வேண்டும்.

கு. மல்லிகை

புழுமுக வகுப்பு, 'உ' பிரிவு.

ஆசிரியர்

நாட்டின் செல்வராம் மாணவர்தமை உண்டாக்கும்
 சிற்பியாம் உலகில் ஆசிரியர்; அவர்தம்
 சொல்லிலே உயர்வுண்டு சொல்லுக்கு மதிப்புண்டு
 சொல்லின் செல்வராம் ஆசிரியர் தாமே.
 எவ்வெவை தீமை எவ்வெவை நன்மை
 என்றறிந்து அன்னம் போல நல்வழி
 நடக்க வைத்திடு வார்அவர் தாமே
 கல்விகரை யிலஅதனால் கற்கைநன் றென்றோ
 மரமண் டையிலும் ஏற்றிடுவா ரின்றோ;
 புகழ்ந்தால் அவர்வுடல் புல்லரிக் காது
 இகழ்ந்தால் அவர்வுடல் இறந்து விடாது:
 உண்டாயின் பிறர்க்கு உண்ணத் தருவார்
 இல்லாயின் பிறரை இரக்க மாட்டார்;
 பித்தர்போல் மாணவரும் இன்னல்பல செய்தாலும்
 உத்தமரா யிருந்தே சூற்றத்தை உணர்த்திடுவார்
 தலைவர் மாறிடினும் தர்பார் மாறிடினும்
 கண்ணுக் கழகுகண் ணோட்டம் எனவே
 அவர்தம் பணியைச் சிறப்புறச் செய்வார்.
 கறையுடைய நெஞ்சினர் திறனுடைய கவிஞரைக்
 காலால் உதைக்கும் தற்கா லத்திலும்
 ஊக்கமதைக் கைவிடாது சுருப்படு பொருளை
 உயர்வுற வைப்போர் அவர்தாம் ஆசிரியர்
 இன்னல் பலதான் இருப்பினும் நீயுமே
 உண்மை என்றுமே உயர்வு தரும் என்றுமே
 கையூட்டு என்னும் பேயவள் தன்னை
 அணுகாதிருக்கக் காப்பா ரவர்தாம்
 மாணவர்தாம் இராமன் போலிருந் திடிலோ
 தாமும் வசிட்டர் போலிருந் திடுவார்
 அவர்தம் நலன்சிறக்க புகழ்பரப்ப அவர்தமை
 மும் முதற்கும் வித்தே பழமறையின் குருந்தே
 முதத்தேவர் மூவரும் போற்று மிளநகை
 மதுரை மீனாட்சி உமையே காப்பாய்.

பா. அனுராதா
 புகழுக வகுப்பு 'ஆ' பிரிவு

தேய்வம் வணங்கிடும் தாய்

சீரடிகள் செக்கச் சிவக்க நடைபயின்று
 தேறல் பிலிற்றித் தெவிட்டாத — ஆரமுதம்
 பெய்தளிக்கும் வாய்மழலை பேதைக் குழந்தைக்குத்
 தேய்வம் வணங்கிடும் தாய்.

வணங்கிடும் தாய் அன்புக்கு வாய்த்த அருளுக்கு
 இணங்கிடும் தாய் ஈத்துவக்கும் போது — கணங்காத்தாய்
 மண்ணில் பொருளாக மக்களைப் பெற்றதாய்
 எண்ணில் இனியதாய் ஈண்டு

ஈண்டு நதியெல்லாம் ஏற்கும் தாய்! வானிலே
 மூண்ட முகில்பெண்ணின் முத்ததாய்! — ஆண்டுகள்
 எண்ணரிய யாக்கை எடுத்ததாய்! ஆழ்கடல்தாய்!
 தண்டமிழை ஒத்தகடல் தாய்!

தாய்க்குருவி பார்ப்பின் தணியாப் பசிநீக்க
 வாய்த்த அலசால் வகையுணவை — ஆய்ந்தெடுத்து
 ஊட்டி வளர்க்கின்ற உண்மை விளக்குவது
 ஏட்டிலிலாத் தாய்மை எழில்.

எழில்மறந்து எட்டோ டிரண்டாய திங்கள்
 சுளிக்கா முகத்தால் சுமந்து — அழிக்கின்ற
 நோய்நொடிகள் போக்கிட நோற்றுத் தனைமறந்து
 தாய் பெற்றாள் பிள்ளைத் தவம்.

மண்ணுத்தாய்!

உண்ண உணவளித்தாய்! ஊர்மக்கள் தான்சுமந்தாய்
 வண்ணப்பூங் காவனங்கள் வாய்த்ததாய்! — மண்ணுத்தாய்
 கொய்தாய் பொறுமை! குவலயத்தில் ஏருமவுத்
 தேய்வம் வணங்கிடும் தாய்.

கண்ணகித் தாய்!

நிறைமொழிக் கற்பரசி நீள்மதுரை தீயால்
 குறைபடக் கூற்றுரைத்த கால — கறையிலா
 மெய்நெருப்புத் தேவன் மேனியதால் கண்ணகியே
 தேய்வம் வணங்கிடும் தாய்.

மதுரா பதித்தேய்வம் மற்றவளின் பின்னே
 மெதுவா யிருந்துரைத்த மேன்மை — அதுவொன்றே
 செய்தவக் கண்ணகியின் செம்மை உரைத்திடுதே
 தேய்வம் வணங்கிடும் தாய்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தாய்! கற்பிற கணிகலத்தாய்
 பாவிரித்துப் பாடரிய பண்புத்தாய்! — மேவிய
 தேய்வங்கள் போற்றிய தேவியாம் கண்ணகித்தாய்
 தேய்வம் வணங்கிடும் தாய்!

கு. மல்லிகை
 புகழுக வகுப்பு 'உ' பிரிவு.

கடற்கரையிலே

இன்று உலகத்தில் அறிவியலின் சாதனையால் எண்ணற்ற வசதிகள் எத்தனை யோ மனிதனின் மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியினை அளிக்கவும், உடலுக்கு ஊக்கம் அளிக்கவும், மொத்தத்தில் அவன் இன்பமாகப் பொழுதினைப் போக்குவதற்காகக் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அறிவியலின் சாதனையால் ஏற்பட்டுள்ள பயனைக் கொண்டு பொழுதினைப் போக்க நினைத்தால் அதற்குப் பணம் செலவழிக்க வேண்டும். ஒரு காசுகூட செலவழிக்காமல் இன்பமாகப் பொழுதினைப் போக்கக் கூடிய இடம் ஒன்று உண்டென்றால் அது கடற்கரைதான். அதுவும் சென்னை போன்ற இடம் நகரங்களில் என்றென்றும் வசிக்கும் மக்கள் இவ்வுலகில் இயற்கையின் எழிலான படைப்பும் ஒன்று உண்டு என்று தெரிந்துக் கொள்ள வேண்டுமானால் அவர்கள் சென்றடைய வேண்டிய ஒரே இடம் கடற்கரைதான்.

நமது 'தருமதிரு' சென்னையில் உள்ள 'மெரினா' கடற்கரை உலகிலேயே இரண்டாவது சிறந்த, அழகிய கடற்கரையாக விளங்குவது நமக்குப் பெருமை அளிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. கடற்கரையில் இன்பமாகப் பொழுதினைப் போக்கி விட்டு வீடு திரும்பும் போது, அங்கு எதிர்ப்படும் 'உழைப்பாளிகள் சிலை' வாழ்க்கை இன்பமானதாக இருக்க உழைப்பும் அவசியம் என்ற கருத்தை நமக்கு வலியுறுத்துகின்றதன்றோ?

சாதாரணமாகக் கடற்கரை என்ற அளவில் நம் நினைவில் எழுவது பரந்த வெண்மணலும், பரந்து விரிந்த நீலக் கடலும் தான். அந்நிலக் கடலில் எழும் அலைகள் தாம் எத்தனை! எத்தனை! சிறியதும் பெரியதுமாகக் கடலில் அலைகள் எழுவது, மனிதர்களிலும் சிறுமைத்தனமும், பெருந்தன்மையும் உடையவர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்பதனைக் காட்டுவதற்காகத் தானே! வானில் உள்ள விண்மீன்களை எண்ண முடியாது என்று சொல்வதுண்டு ஆனால் அலைகளை வைத்து நோக்கும் போது ஒரு வினாடியில் கடலில் எவ்வளவு அலைகள் எழும்புகின்றன என்று எண்ணிப் பார்க்கும்போது, வானில் உள்ள விண்மீன்களையே நாம் எண்ணிவிடலாம் என்று தோன்றும்!

கம்பராமாயணத்தின் கவிச்சுவை அறிந்தோர் 'கம்பநாடன் கவிதையிற் போல் கற்றோர்க்கிதயம் களியாதே' என்று கம்பரது இராமாயணத்தைப் புகழ்ந்து போற்றியுள்ளார்கள். ஆனால் நம்மைப் பொறுத்தவரையில் நம் இதயத்திற்குக் களிப்பினைக் அளிக்கக் கூடியது, கடல் அலைகள் நம் கால்களை நனைத்து விட்டுச் செல்லும் இன்பம்தான். கடற்கரையின் கடல் அலைகள் நம் கால்களைத் தொட்டுச் செல்லும் இன்பத்தினை அனுபவித்துக் கொண்டு இருக்கும் போது, யாராவது 'இந்திரபதவி' தருவதாகச் சொன்னாலும் நாம் அசைய மாட்டோம்.

கடல் நீரில் நிற்பது ஒருவகை ஆனந்தம் என்றால், கால்கள் மணலில் புதைபது மாறு நடப்பது மற்றொரு வகையான ஆனந்தம். நீலக்கடலின் ஓரத்தில் நடந்து செல்லும் ஆனந்தம் பேரானந்தம். அதனை விவரிப்பதற்கு வார்த்தைகள் கிடையாது. அந்த ஆனந்தத்தினை அனுபவித்தால்தான் தெரியும். பரந்த வெண்மணலில் காணப்படும் சங்கு, கிளிஞ்சல் போன்றவைகளை இளம் சிறுவர்களுக்கு விளையாட்டுப் பொருள்களாக, இயற்கை அன்னை இலவசமாக அளிக்கிறார். பலவகையான குணங்களை உடைய மனிதர்கள் இருப்பது போன்று, சங்கு, கிளிஞ்சல் போன்றவைகளிலும் பல வகைகள் காணப்படுகின்றன.

நாம் அந்தக் கடற்கரையில் காணும் நிகழ்ச்சிகள் தான் எத்தனை, எத்தனை. பொழுது போவதற்காகக் கூடும் மக்களின்தான் எத்தனை வகைகள் - தனது புகழ்ப்படுத்தினைக் கடற்கரைக்கு அழைத்து வந்து அங்கு விற்கும் பொருள்களை வாங்கித் தந்து திண்டாடும் குடும்பத் தலைவர்; நல்ல குளிர்ந்த ஆரோக்கியமான நாற்றைப் பெறுவதற்காகக் 'காரில்' வந்திறங்கும் 'பெரிய மனிதர்கள்'; கையினை இலேசானதாக எண்ணி இன்பமாகப் பொழுதினைக் கழிக்க வரும் பருவத்தினர்; வாழ்க்கையில் தோல்வியுற்று மனசாந்தி பெறுவதற்காகத் தமையில் அமர்ந்து அமைதி தேடும் வாழ்வில் தோல்வியுற்றவர்கள்; மனிதநாயத்தினை முன்னேற்ற வேண்டி நல்ல கருத்துக்களைச் சிந்தனை செய்ய வரும் மனையாளர்கள்; பத்திரிக்கைகளில் நல்ல கதை, கட்டுரை, கவிதை போன்றவை எழுத வேண்டி அதற்குரிய கருத்துக்களைத் தேடி அலையும் எழுத்தாளர்கள்; கடல், வேர்க்கடலை போன்றவைகளை விற்று தனது வாழ்க்கையினை நடத்தும் மரபாளர்கள்; ஏமாந்திருக்கும் 'அப்பாவிடமிருந்து' பணப்பையினை எடுத்துக் கொண்டு ஓடும் 'திருடர்கள்' என அழைக்கப்படும் கெட்டிக்காரர்கள் இன்னும் மனையோ பேர்கள்.

இவ்வுலகில் எந்த இடத்திற்குச் சென்றாலும் செல்வாக்கு உடையவர்கள் மூலம் அவர்களுக்குத் தனியிடம்; அது இல்லாத ஏழை மக்களுக்குத் தனி இடம். இவ்வுலகில் இயற்கையின் படைப்பான கடற்கரையில் அனைவருக்கும் ஒரே இடம். அவர்கள் ஆனாலும் சரி; ஏழைகள் ஆனாலும் சரி. அனைவருக்கும் ஒரே கடல்தான். மணற்பரப்புதான். ஏழையும் செல்வனும் பாசுபாடு இன்றி சேரும் ஓர் இடம் 'நாமம்' என்றால் மற்றோர் இடம் கடற்கரை தான்.

நானுக்கு நான் இவ்வுலகம் மாறிக்கொண்டே வருகிறது. 'பழையன கழிதலும் பண புகுதலும் இவ்வுலகத்தியற்கை! ஆனால் கடலையும் அதன் கரையினையும் அறுத்த வரையில் அன்றும் இன்றும் ஒரே கடல்தான்; ஒரே கரைதான்.

உலகம் உள்ளளவும் கடல் இருக்கும். கடல் உள்ளளவும் மணல் இருக்கும். மணலும் உள்ளவரை மக்கள் கடற்கரையில் சென்று அமர்ந்து இயற்கை எழிலை இரசித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். இரவில் முழு வெண்ணிலவின் கீழ் கடல் நீர் வெள்ளித் தகடெனப் பிரகாசிக்கும் என்றால் அதிகாலையில் சூரிய கிரகணத்தில் தங்கத் தகடென ஒளிரும். இவ்வுலகம் உள்ளளவும் இயற்கையின் படைப்பான கடற்கரையில் என்றென்றும் அழகு மலர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்.

மல்லீஸ்வரி,

இளங்கலை இரண்டாமாண்டு

[பொருளாதாரம்]

என்னென்றுரைப்பேன் ?

“என்ற னுயிரி லெழுந்து நின்றே
என்று முளத்தி லெழிலுடன் நிற்கும்
அன்புடை மைந்தா! அழுவ தேனோ?
என்ன குறையோ இயம்பாய் நீயும்.
வாழும் வகையை வகையுற வகுக்காப்
பாழு முலகிற் பிறந்த நானே
என்னைப் போன்றே யென்றுந் துன்புற
உன்னை யின்ற உண்மையை யெண்ணியோ
என்னை நோக்கி யென்றன் குமரா
கண்ணீர் விட்டுக் கதறினா யின்று?
கழறுஞ் சொல்லின் கவினுறு வொலியால்
மழலை இன்பம் மாண்புற வளிக்கும்
காவியம் போற்றும் கமலக் கண்ணா!
ஓவியம் போன்றே உன்னை வளர்த்து
நாடும் மேடும் நயந்து போற்ற
வீடும் பேறும் விளங்கப் பெறவே
அருகி னிலிருந் தாற்ற லளிக்க
ஒருவழி யின்றியே உருகினேன் நானே!
கல்வி பற்றிய கவலையே யின்றிச்
செல்வம் பெற்றுச் சிறப்புடன் விளங்கும்
அறிவில் மாந்தரி னமைவுறு குடிலில்
செறிவொடு விளங்குஞ் செழிப்புறு வுணவை
அழகுறு வுன்ற னமுத வாயில்
பழத்தொடு சேர்த்துப் புகட்டா விடினும்
உறுபசி யின்றியே உலகில் வாழ
ஒருவாய்ச் சோற்றை யுனக்கே அளிக்க
வகையே யின்றி வாடு மென்னைத்
திகைப்புற நோக்கித் திருவுறு மைந்தா!
'என்னையே னீன்று' யென்றழு தனையோ?
என்ன செய்வேன் ஏழையேன் நானே?
பெற்றோ ரிருவரும் 'பெறுக பேறென'
உற்று ரோடு மொருங்கே வாழ்த்த
கைத்தலம் பற்றிய கொழுநன் னன்பால்
பொய்த்த லின்றியே பெற்றே னுன்னை!
யாழி னெலியும், குழலி னெலியும்

பாழி தென்று பழிக்கு முன்றன்
அழகு தமிழி னசைவை யொக்கும்
மழலை யொலியில் மயங்கி நிற்க
உன்னை யின்ற உந்தை யுந்தான்
என்னென் றுரைப்பே னந்தோ!
நால்வர் சுமக்க நடந்துசென் றுரே!”

— x —

இன்னொதல்ல இவ்வுலகம்

“ஒன்று பரம்பொருள் நாமதன் மக்கள்
உலகு இன்பக் கேணி”

றுரைத்தார் பாட்டுக்கோர் புலவர் பாரதி. விருப்பும் வெறுப்பும் ஒழித்து,
வும் தாழ்வும் நீத்து, இசுழும் புகழும் கடந்த வாழ்வின் நடாத்துபவர் எவரும்
தி இசைத்த பொருள் இசைவானதே என்றறிவர். இவ்வீன்பக் கேணியிலே
மை படிந்த மனம், ஆய்ந்து அடங்கிய அறிவு, ஓய்தலில்லாத நல்லறம், பாய்ந்து
வரும் நண்பருக்கும் நேயக்கரம் நீட்டும் தன்மை என்னும் நற்பண்புகளோடு
கீக் குளித்தால் அதன் கண் கெழுமிய இன்பம் ஊற்றெடுத்துப் பெருகிக் கொண்
பதை உணரலாம். இறைவன் தன் அன்புக் குழவிகள் இன்புறும் வண்ணம்
த்திட்ட கருவிகளைக் கண்ட பாரதியார்.

“இவ்வுலகம் இனியது; இதிலுள்ள வான் இனிமையுடைத்து;
காற்றும் இனிது, தீ இனிது, நீர் இனிது, நிலம் இனிது,
இளமை இனிது. முதுமை நன்று உயிர் நன்று. சாதல் இனிது”

று பலவாறாக இன்ப உணர்வின் எல்லையில் நின்றியம்புகின்றார். இவ்
மையினை உணர்ந்து நுகர்ந்தோர் பலரும்,

‘எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய்! இறைவா! இறைவா!’ என்று வியக்கக்
கிரேயும்.

தளிர்நடைச் சிறுவர் முதல் தளர்நடை முதியோர் ஈராக உள்ள அனைவரிலும்,
ந் தடவும் மலையும், வனம் பலவும், வளமைமிகு சோலைகளும், வயல்களும் கண்டு
புருதவர் இல்லை என்றே கூறலாம். பனிபடர்ந்த மலைதன்னை அதிகாலையிலும்
இமாடையிலும் பொன்மலையாகவும், நண்பகலில் வெள்ளிப் பனிமலையாயும்
என்றச் செய்த இரவியே இரவினில் கடலில் முழுகிப் பின் வெண்ணிலவாய்
தனனோ என்ற. வியப்பினைத் தரும் காட்சியும் கவின் மிகு காவலிடைப் பலவித
ணங்காட்டி வண்டுகளைத் தம்பால் அழைத்து மதுவளிக்கும் புதுமலர்களும்,
எண்ணு களித்த அவ்வண்டுகளின் இனிய இசையும், மரங்களிலே அமர்ந்து அன்பு
பாழி பேசும் பறவைகளின் குரலொலியும், நள்ளிரும் பொய்கைகளில் ந்ருயரத்
யுயர்ந்து உள்ளத்தனையது உயர்வு என்பதனை உணர்ந்தா நிற்கின்ற அல்லி

மலர்களும், அவற்றினிடையே புரளும் மேதிகளும், பூவாடை போர்த்து மென்மையான
பயின்று செல்லும் ஆறுகளும் இன்னும் இயற்கையின் இன்பவளம் கொழிக்கும்
எத்தனையோ காட்சிகளும் என்றும் கண்டிராத இன்ப உலகிற்கு நம்மை ஈர்த்துத்
செல்லும் வன்மை பெற்றுள்ளன.

இங்ஙனம் இப்புவினை ஒப்பில்லா ஓவியமாய்ப் படைத்தளித்து, நந்த
விளக்கெனத் திகழும் இறைவனது செந்தாமரை அடியும் வந்தனை செய்வோர்து
சிந்தையினைக் கனித்திடச் செய்யும் பெற்றியதே. இப்பெற்றி நோக்கி
திருநாவுக்கரசர்,

“குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிழ் சிறிப்பு
பனித்த சடையும் பவளம் போல் மேனியில் பால் வெண்ணு
அனித்த முடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப் பெற்றால்
மனித்தப்பிறவியும் வேண்டுவதே இம்மாநிலத்தே”

என்று பாடினார். அத்துடன் நிலலாது வேண்டுகல் வேண்டாமை யில்லாத அ
விறைவனது திருவடி நீழல்,

‘மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
முசு வண்டறைப் பொய்கையும்.....’

என்னும் இவையனைத்தும் ஒருங்கே தரும் இன்பத்தினைத் தந்தது என்கிறார். இவ
றையெல்லாம் படித்த பின்னரும், கள்ளமில்லா உள்ளத்தோடு விள்ளரிய புகழடை
வள்ளலவன் தான் வணங்கி உவமையிலா உவகை நெஞ்சினைக் கொண்டு
கொள்வதைக் கண்ட பின்னரும் இவ்வுலகினைத் துன்பக் கடலெனத் தூற்றுவோ
உளரோ?

வஞ்சனையிலா நெஞ்சினைப் பெற்ற தன்மையினால் குழந்தையும் தெய்வமு
ஒன்றெனச் சொல்வர். குறுகுறு என நடந்தும், சிறுகை நீட்டிக் கலத்திடை உள்
அடிசின அளாவி அமிழ்தம் ஆக்கியும், அள்ளி எறிந்தும் ஆடி மகிழும் செவ்வ
களஞ்சியங்கள் அறிவினை இன்பத்தால் மயக்க வல்லன. இவ்வன்பத்தினைப் பற்றி
வள்ளுவரும்,

“அமிழ்தினும் ஆற்ற வினிதேதம் மக்கள்
சிறுகை அளாவிய கூழ்” என்றும்
“குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கோளா தவர்”

என்றும் கூறிப் போந்தார். எதிர்கால உலகின் சிற்பிகளாய்த் திகழும் அச்சு
களைப் போன்றே நிகழ்கால வாழ்வினைப் பீடுடையதாக்கும் பெருமை வாய்ந்த
தலைவியின் அண்மையும் தலைவனுக்கு இன்பம் தரவல்லன. தெங்கு தரும் நீர் போல்
இன்சொல் உடையவளாய், மங்கையருள் மணிவிளக்காய், பொங்கியெழும் உள்
யிலே கங்கையெனத் திகழும் நங்கையினை மனைவியாகப் பெற்ற பின்னரும்
“இன்னுதம் இவ்வுலகம்” என்று ஒருவன் நினைப்பானையாயின் அவன்
யாக்கி கொம்பாக்கி காட்டாகத்தே நிற்கின்ற மரத்தினை ஒத்தவனே.

இயற்கையும் மனைவியும் மழலையும் தருகின்ற மகிழ்ச்சியினும் பன்படங்கு
மிகுதியாக இன்பம் தரவல்லது இலக்கியம் கொந்தளிக்கும் அலைகடலும், குமுறு
கின்ற எரிமலையும், மின்னுகின்ற வானமும் இலக்கியத்திற் கரைந்துருகும் என்பர்
அறிவறிந்த சான்றோர். அறிவைக் கூரியதாக்கி, உணர்வினை நுண்ணியதாக்கி,
ஒழுக்கத்தை விழுப்பமுடையதாக்கி மகிழ்ச்சிறக்கச் செய்வது இலக்கியம். பொற்பு
டைய மொழி என்னும் வீணையிலே கற்பனை என்கின்ற தந்தியினை மீட்டி, மாந்தர்
வாழ்வோடு சற்றேறும் மலையாத சுருதியும் கூட்டி ஆத்மாவின் ராகங்களை இசைத்
துக் காட்டி ஆனந்த நாடத்தினை அலைபாயச் செய்பவன் புலவன். இங்ஙனம் உயிரின்
ஒளி வண்ணமாய், உண்மையின் சுடர் எண்ணமாய் விளங்கும் இலக்கியம் இருநிலத்
தார் இதயத்தை யெல்லாம் இன்ப ஆழியில் மிதக்கச் செய்கின்றது.

இவ்விலக்கியத்தின் கண் பல்லாற்றினும் பேசப்படுவது ஈகை. முல்லைக்குத்
தேர்ந்த பாரியும், ஓளவைக்குக் கனியீந்த அதியனும் ஈத்துவக்கும் இன்பத்தோடு
காலமும் கன்னித் தமிழும் உள்ளவரை அழியாத புகழும் உற்றனர். அற்றார் அழிபசி
தீர்த்துப் பொற்றாமரை என அவர் முகம் மலர்தல் கண்டால் எற்றைக்கும் குறையாத
இன்பம் பெற்றிடல் உறுதி. இம்மையிலும் மறுமையிலும் பொன்றாத புகழினையும்
குன்றாத இன்பினையும் ஈவது ஈகை.

இனி, இவ்வுலக மக்களால் கொடியது என்று கருதப்படும் இறப்பும் இனி
தாதல் காணலாம். நற்றவ வானினும் நனிகிறந்த தாய் நாட்டிற்காக, எழுமையிலும்
ஏமாப்பளிக்கும் அறத்தினைக் காத்ததற்காக உயிர்துறக்க நேரிடின் அப்போது
சாவும் சிந்தை குளிர்ச் செய்வதே. இங்ஙனம் சாதலும் இனியதென்பதைப்
பொய்யில் புலவர்,

‘புரந்தார் கண்நீர்மல்கச் சாகிற்பின் சாக்காடு
இரந்து கோள்தக்கது உடைத்து.’

என்ற குறளால் உணர்த்தியுள்ளார். பாரின் மிசை வீழ்ந்த மாரியின் துளிகள்
குரியனது வெம்மையால் காற்றுகி மேற் சென்று பின் மீண்டும் நீராகித் திரும்புதல்
போல் மானுடர் வாழ்வும் உலகிடைத்தோன்றி மறையும் தன்மையித்து என்பதனை
உணர்ந்த பின்னரும் சாக்காடு எங்ஙனம் துன்பம் தரும்? இதனைக் கருதியே
வள்ளுவர் சாதலையும், ‘இனிது அது உம்’ என்றிட்டார்.

இங்ஙனம் கோடி கோடி இன்பதம் தரும் பொருட்கள் இவ்வுலகின் கண்
யாண்டும் நிறைந்திருக்கையிலே, “ஏன் பிறந்தனன் இத்துயர் நாட்டிலே” என்று
புலம்புவது மடமையே யாகும். அன்றியும் இங்ஙனம் துயர் உறுவோர் அடையும்
நலன் ஒன்றில்லை என்பதனைத்,

“துன்பத்தில் நொந்து வருவோர் — தம்மைத்
துவென்றிகழ்ந்து சொல்லி வன்பு கனிவான்
அன்பு கைக்கொள் என்பான் — துன்பம்
அத்தனையும் அப்பொழுது தீர்ந்திடும் என்பான்
என்புடை பட்ட போதும் — நெஞ்சில்
ஏக்கமுறப் பொறுப்பவர் தம்மை — உகப்பான்
இன்பத்தை எண்ணு பவர்க்கே — என்றும்
இன்பமிகத் தருவதில் இன்ப முடையான்”

என்ற பாடல் உணர்த்தா நிற்கின்றது. இதனை உணர்ந்து இவ்வின்பத் திரு நாட்டை விண்ணவரும் கண்டு ஏங்கவல்ல எழிலுடையதாய்ச் செய்தல் ஏற்றிடுவோம்.

“துன்பமே இயற்கை யென்னும் சொல்லை மறந்திடுவோம்
இன்பமே வேண்டி நிற்போம்.”

வெ. ஜெயபாலம்
அறிவியல், இரண்டாம் ஆண்டு

தமிழ்ப் பேரவை

மலையில் பிறந்து தென்னன் மடியில் கிடந்து சங்கத்துணையில் வளர்ந்த தமிழ் எனும் அளப்பரும் சலதியின் ஒரு துளியேனும் காண விழையும் பெரு நோக்குடன் அமைந்த தமிழ் இலக்கியமன்றம் ஒவியத் தொழில் வலோன் தம் ‘தூரியம் தொடத் தொடத்துவங்குதல் போல’ கல்லூரி எனும் திரை ஒளிருமாறு மாணவியரும் ஆசிரியரும் செயற்படத் துவங்கியதோ ஆகலுத் திங்கள் பதினைந்தாம் தினமாம் சுதந்திர நன்னாளில்!

பெற்றதாயும், பிறந்த பொன்னாடும், நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தது எனும் உணர்ச்சி மேலோங்கப் பெருமித்ததுடன், காலே பதினென்று மணி அளவில் ‘இசையறி’ மாணவியர் ஈட்டம் வசையறு பாடல்களுடனும், கேட்பார் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கோளரும் வேட்ப மொழியும், திறனுடனும், முழுசுதந்திரத்தின் முத்திரையாகி நிற்கும் ‘சுதந்திர பாரதம்’ எனும் தலைப்பில் ‘ஓதியுணரினும் மாதருள்ளம் அலையெறி கடலினும் சலனம்’ எனும் வாக்கைப் பொய்ப்பிக்கும் வகையில் கல்விசேர் நல்லறிவுடன் பொன்மலர்தம் நாற்றம் காட்டினர்.

“அலைகடல் மலையா, மலை அலைகடலா” மாற்ற முற்பட்டதுபோல் தண்ணீர் விட்டோ வளர்த்தோம் இப்பயிரைக் கண்ணீரால் காத்தோம் என்று பாடுபட்ட நம் முன்னோர் நொந்தபுண எண்ணி, அனந்தம் தலைமுறை வரும் தனிமாக்கள் சிந்தை அன்புருகிச் சிந்தக்கூடிய கண்ணீரைச் சொல் அலங்கல்களாக்கினர். கவிதை சொற்போட்டிகளில் கலந்து கொண்ட வாரிசம் போல் மலர்ந்த மதிவதன மாணவியர்.

மிக்க நல்லறிவு எனும் விரிந்த நூல் தெளிந்த ஆசிரியைகள் திருமதி தங்கம் அவர்கள், திருமதி சங்கரி அவர்கள், செல்வி ஜெயலக்குமி அவர்கள் காய்தல் உவத்தல் அகற்றி நடுவர்களாய் அமைந்து, போட்டியைச் சிறப்பித்தனர். இளங்கலை மூன்றாம் ஆண்டு மாணவி செல்வி K. R. புஷ்பவல்லி நன்றிகூற போட்டி இனிதே முடிந்தது.

போட்டியில் பின்வருவோர் பரிசு பெற்றனர். பேச்சிப்போட்டியில் செல்வி கே. ஆர். புஷ்பவல்லி, இளங்கலை மூன்றாம் ஆண்டு மாணவியும், கவிதைப்போட்டியில் சி. பி. உமாதேவி, இளங்கலை மூன்றாம் ஆண்டு மாணவியும் முதல் பரிசினிப் பெற்றனர்.

திடவிசம்பு, ஏரி, வளி, நீர், நிலம் இவை மிசைப் படர் பொருளை வணங்கி, 25-8-72 வெள்ளிக்கிழமை அன்று மாலை, மூன்று மணி அளவில், விழா துவக்கமும், நீலக்கடலோத்த கோலத்துடனும் மூன்று மணி அளவில், விழா துவக்கமும், பாலமிட்ட நாட்டு அன்னை வாழ்த்தும் தொடர்பு பெற்றவுடன், தமிழ் மன்றச் செயலர் செல்வி கா. சௌதாமினி வரவேற்புரை வழங்க ‘திங்கள் கண்டு பொங்கு கடலென’ ஆர்வமுடன் நோக்கும் மாணவியர் மூன் திரு. நா. பார்த்தசாரதி அவர் கள் அவைத் தலைவராய் அமைந்தார்.

அன்னார் தென்றலின் குளிர்ச்சி, தெளிந்த நீரோடையின் அமைதி மழையின் இனிமையுடன், தாழ்நகைச்சுவையும் கலந்து, புதினம் பற்றியும் சிறுகதை எழுதும் முறை பற்றியும் வண்ணப்பூப் பந்து, துள்ளிச் செல்வது போல், தந்தக் குழந்தை தண்டை குலுங்கத் தளர்நடை பயில்வது போன்ற நடையில் உரையாற்றினர். இளங்கலை மூன்றாம் ஆண்டு, மாணவி செல்வி கே. ஆர். புஷ்பவல்லி அவர்கள் நன்றி நவில நாட்டு வாழ்த்துடன் விழா இனிதே முடிவுற்றது.

நாமக்கல் கவிஞர் — இரங்குகூட்டம்

‘பலே பாண்டியா பிள்ளை, நீர் ஒருபுலவன் ஐயமில்லை’ என்று பைந்தமிழ்த் தேர்ப்பாகன் செந்தமிழ்த் தேனியாம் பாரதியால் பாராட்டப் பெற்ற நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள் 25-8-72 அன்று ‘காலம்’ என்பது கறங்கு போல் சுழன்று

மேலது சீழோ சீழது மேலா மாற்றிடும் என்ற சுப்பான உண்மையை; நாம் உணர்ந்தி வருந்துமாறு, தம் பூதஉடல்நீர்த்தும் புகழ் உடம்பு அடைந்தார். அதனைக் குறித்துக் குமாரி சாந்தா அவர்கள் இறை வணக்கக் கூட்டத்தில், வண்டமிழின் எண்ணே எழுத்தோ இசையோ இயற்புலவர்சுண்ணோ என்று போற்றிடத்தக்க கவிஞரின் தமிழ்ப் பற்றையும், வானம் அளந்தது அனைத்தும் வண் மொழியாம், தமிழுக்கு அவர் ஆற்றிய தொண்டையும் விரிவாக எடுத்துக் கூறினர். இரு நிமிட அமைதிக்குப்பின், கல்லூரி முதல்வர் திருமதி சரோஜினி நடராசன் தலைமை வகித்த இவ்விரங்கற் கூட்டம் முடிவுற்றது.

அருமறைச் சிகரமோ, ஆல நன்னீழலோ, குருகுலவிசயன் கொடித்தேர்ப்பீட மோ என்பது போல் பெருமையுறத்தக்க வகையில் 23-10-72 திங்கள் அன்று, சருணை அலையெறிந்து ஒழுக்கும் கண்ணும், சாந்தமும், தயையும் தங்கிய தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளால் கல்லூரி மாண்பு பெற்றது. பிறகு செல்வி சாந்தா அவர்களின் வரவேற் புரைக்குப் பின் ‘விரைமலர்த்தாமரை ஒரு தனிமிகுந்த திருவின் செய்யோன்’ ஒக்கும் பெண்டிர் கற்பின் திறம் வெற்புளது பற்றிக் கூறிய அடிகளார் ‘மங்கையராசுப் பெருமிதம் அடையச் செய்தார். கொண்டல் நடுவே குளிர்ந்த மதிவலத்த கோலம் போல் மாணவியர் மருங்கிருக்க விழுது விரலாலே எழுது ஆலமரம் போல் விரிந்து காவிய நிழல் ஆக்கத் தலைவர் உரைகுப்பின் செல்வி புஷ்பவல்லி அவர்கள் நன்றி நவில விழா இனிது முடிவடைந்தது.

ஜனவரித் திங்கள் பன்னிரண்டாம் நாள் மாலை மூன்று மணி அளவில் கந்தசாமி நாயுடு கல்லூரி முதல்வர் திரு தசரதன் அவர்கள் வருகை தர, நம் கல்லூரி முதல்வர் குமாரி சரோஜா சுவாமிநாதன் அவர்கள் வரவேற்புடன் விழா இனிது தொடங்கியது.

“ஆடையின் சிறப்பெல்லாம் அணிவோர் சிறப்பே
பாடையின் சிறப்பெல்லாம் பயல்வோர் சிறப்பே”

என்பதுபோல் நல்ல குடும்பம் ஓர் பல்கலைக் கழகமாய்ச் சிறப்புற வழிகூறி, பெருக்
கெடுத்தோடும் மலை அருவியின் வேகம், மின்னலின் விரைந்து தூக்கும் பெருக்
உண்டதும் உயிர்ப்பண்பு பனி நீரின் தூய்மை, கொம்புத் தேனின் இனிமை கூர்மை
கும் மலர் மணம் ஆகியன குறையாது சுவையொடு ‘அன்புருவப் பெண்டிர் விருந்
தயர்ந்து மகிழ் நாடாம்’ இந்தியாவையும், அந்தமில் பெருவளம் வயங்கு தேயம்
அமெரிக்காவையும் ஒப்பிட்டுப் பேசினார், தலைவர் உரைக்குப்பின் செல்வி
கே. ஆர். புஷ்பவலி நன்றி கூற விழா இனிது முடிவடைந்தது.

தென்றல் மணக்கும் மேடையெலாம், தெய்வம் மணக்கும் செய்யுளெலாம்,
நீறு மணக்கும் நெற்றியெலாம் போல் பாடல் முழங்கும் மன்றமாய் 7-2-73
செவ்வாய்க்கிழமை அன்று மாலை நேரத்து, திறம் பாட வந்த மறவன் புதிய
அறம் பாடவந்த அறிஞனும் குவிக்கும் கவிதைக் குயில், நீடுதியில் நீக்கப்
பாடிவந்த நிவா. பாரதியின் பாமாலைகளை ஊனையும் உயிரையும் உருக்கித் தன்னில்
ஒன்றச் செய்யுப் இனிமையுடன் ‘வெய்யிற்கேற்ற நிழலுண்டு, வீசும் தென்றல்
காற்றுண்டு, கையில் கம்பன் கவி உண்டு,’ என்பதொடு வாயில் வாரதி பா உண்டு,
என்ற பேற்றுடன் இமைப்பறு தேவரும் கடக்களும் கற்பனை வானில் பறக்கக்
செய்யும் திறமை காட்டி நின்றனர் பெருமளவு மாணவியர்.

திறம் முற்றும் ஒத்தவராம் திருமதி பாக்கியம் அவர்கள். திருமதி மீரா அவர்
கள். திருமதி மைதிலி அவர்கள், நடுவர்களாய் அமைய செல்வி கே. பவானியும்,
செல்வி ஜெயபுரியும் பரிசில் பெற்றனர். ‘நெஞ்சகமே கோயில் நினைவே சுகந்தம்’
எனும் உளக்களிப்புடன், மாணவியர் தம் இலக்கிய மன்றம் சொற்போட்டி, கவிதை
போட்டியுடனேயே முடிவு பெற்றது. உள்ளத்து உண்மை ஒளிபெற்று வாக்கில்
வாய்மையுற்று எழுதும், உரைக்கும், பாடும் அனைத்தும் இலக்கியம் எனுமாப்போல்
நம் மன்றம் தோற்றுவித்த இலக்கிய வண்ண மலர்கள் எண்ணில குற்றம் இருப்பின்
‘புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டென’க்குறை நீக்க முயன்று மணம் பரப்பும் அவ்விரை
மலர்கள் நிறை தேனுடன் வரையிலர் மாண்பொடு ஒங்குக! தூவியால் தம்முடல்
நீவிடில் சிரிக்கும் சிறுமியசென்ன அச்செழு நிலமாம். இலக்கியமன்றம் உழுபடை
யாம் ஊக்கம் எனும் கொழுமுனைத் தொடுமுனம் கூசி உடல் குழைத்தெங்கும்
உலப்பறு அறிவுச் செவ்வப்பயிர் சிலிர்த்து நல்மாணவியராம் பல்வளம் நடுவள்
எனும் நம்பிக்கை ஒங்குக! உயர்க!

சொதாமினி
செயலர்

—X—

Our Student Governors!

Miss. K. R. Pushpavalli
The President.

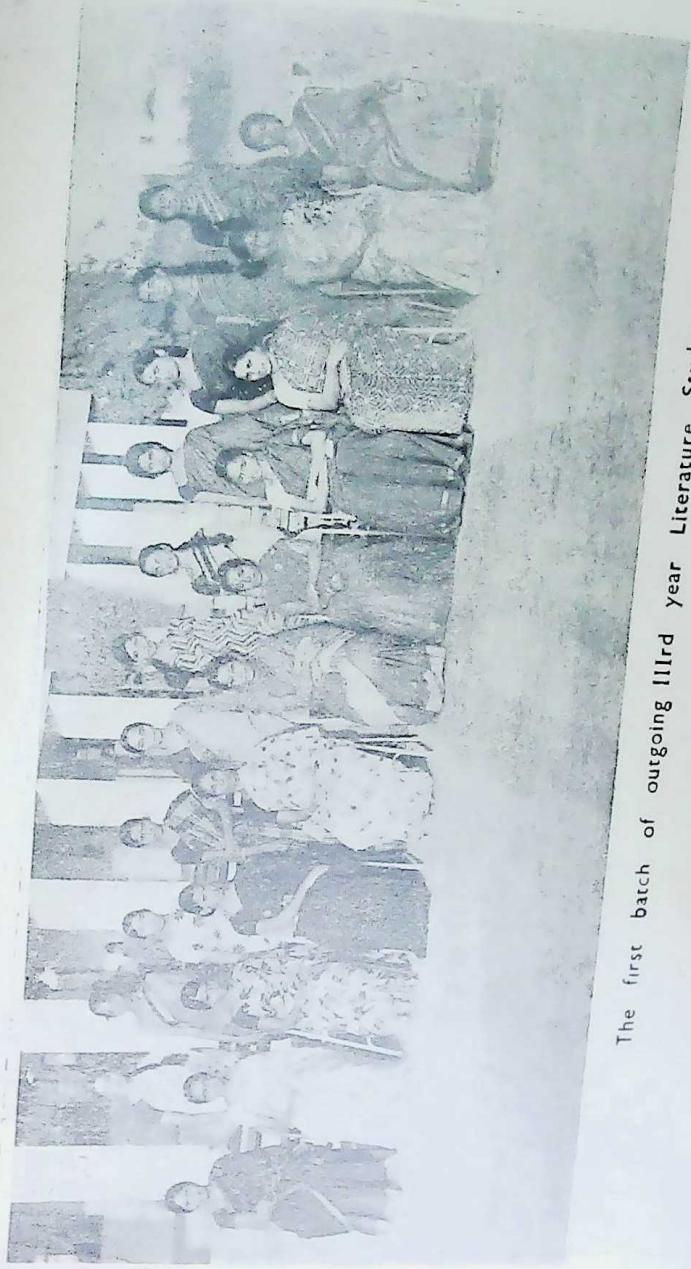
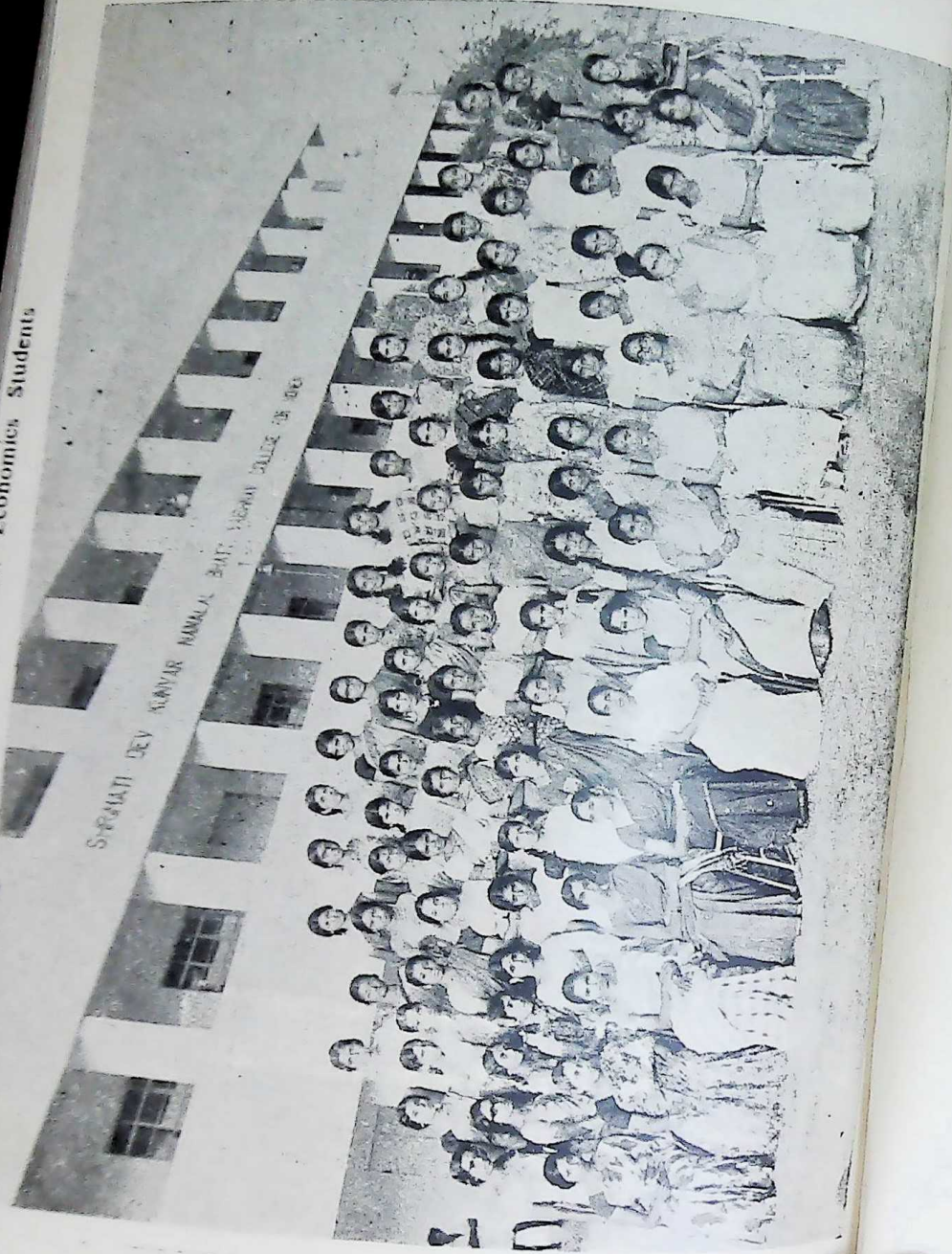

Miss. Geetha Srinivasan
The Secretary.

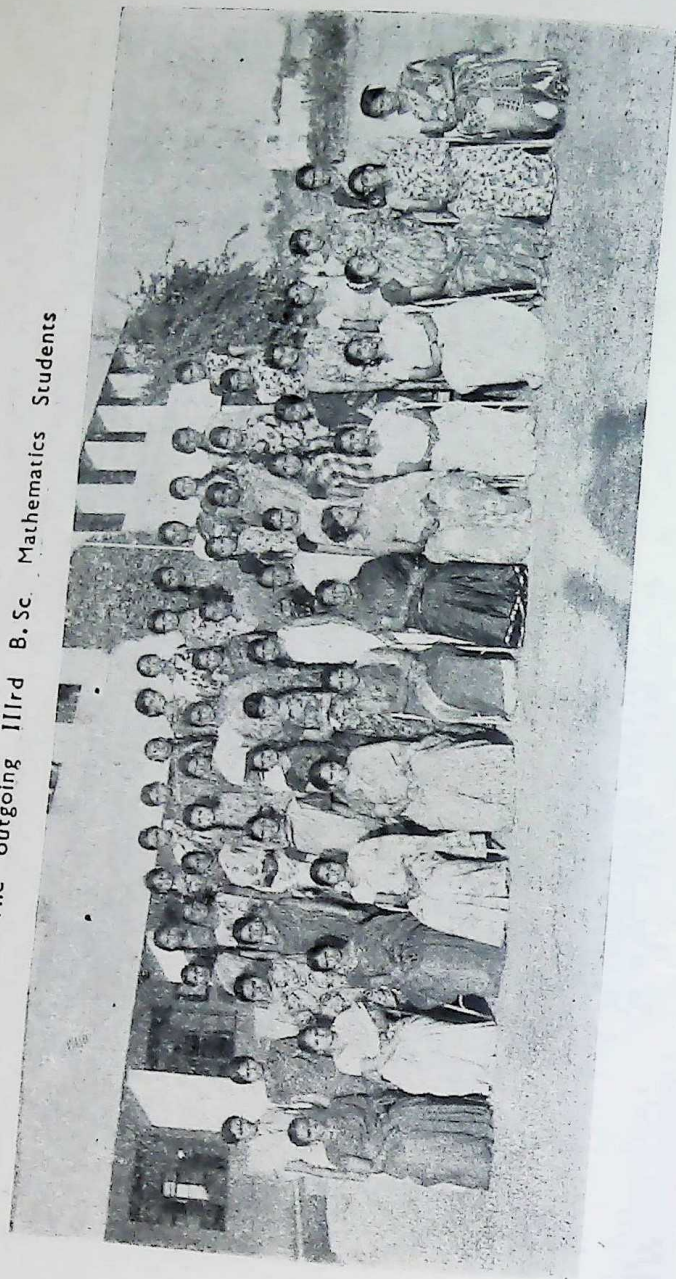
Miss. Malti
The 1st Secretary

The outgoing IIIrd B.A. Economics Students

The first batch of outgoing IIIrd year Literature Students

The outgoing IIIrd B.Sc. Mathematics Students

CONTENTS

HINDI

	Page. No.
Shree Siksha	... 1
We	... 3
Saket Ki Urmila	... 4
Meri Manoneet Kairthri	... 7

स्त्री - शिक्षा

हमारे देश में स्त्री जाति के प्रति किये गये अत्याचारों का स्मरण कर दिल दहल जाता है। पुरुष जाति की स्वार्थपरता का नम नृत्य हमारी आँखों के सामने होने लगता है। प्रश्न यह है कि पुरुष को स्त्री के प्रति क्या करना चाहिए? क्या उससे उसकी स्वतन्त्रता का अपहरण करना चाहिए? क्या उसे अशिक्षा और अज्ञान की चक्की में पीसते रहना चाहिए? कदापि नहीं। अगर चाहते हैं कि हिन्दू जाति शक्ति शालिनी बने और हमारे राष्ट्र के निर्माण का आधार ठोस हो, तो हमें स्त्री जाति को अज्ञान-अन्धकार से बाहर निकालना होगा और उचित शिक्षा की व्यवस्था करनी होगी।

स्त्री को अपने जीवन में कभी स्वतन्त्रता नहीं मिलती है। विवाह के पूर्व माता-पिता के रक्षण में, विवाहोपरान्त पति के रक्षण में और विधवा हो जाने पर वह अपने बच्चों के रक्षण में रहती आती है। प्रारम्भ से ही लोग बालिका को बालक की अपेक्षा हेय दृष्टि से देखने लगते हैं। ऐसा करना पातृ जाति का अपमान करना है। बिना उच्च शिक्षा के स्त्रियाँ आवश्यक उन्नति नहीं कर सकती। शिक्षा के अनुसार ही उन्हें अपनी शक्ति और अधिकारों का ज्ञान होगा और वे गृहस्थी को सुन्दर एवं सुखद बना सकेंगी।

वर्तमान युग स्वतन्त्रता का युग है। सौभाग्य की बात है कि हमारे देश में इधर स्त्री जाति में जागृति आने लगी है। अब तक हम केवल पार्वती, सीता, दमयन्ती, सावित्री, मैत्रयी, गार्गी आदि की दुहाई देने आये हैं। अब तो हमारी माताएँ और बहिनें अपने कार्यों से प्रमाणित कर चुकी हैं कि वे योग्यता में पुरुषों से किसी प्रकार हीन नहीं हैं। एक बार गाँधीजी ने स्त्रियों के कामों का वर्णन करते हुए कहा था :—

“ स्त्रियों ने देखा कि देश उनसे गृहस्थी के कामों के अतिरिक्त कुछ और माँग रहा है। उन्होंने गैर कानूनी नमक बनाये। विदेशी कपड़ों और नशीली वस्तुओं की दूकानों पर धरने दिये और ग्राहकों तथा दूकानदारों दोनों को रोकने की चेष्टा की। उन्होंने लाठियों की चोटें खायीं और जेल की सजाएँ काटीं।” सारांश यह है कि अब हमारी स्त्रियाँ रुक नहीं सकती। वे तो आगे बढ़कर ही रहेंगी। इस युग की माँग है कि हम-स्त्रियों को शिक्षित बनावें और हमें समाज में उचित अधिकार दिए जाए।

कुछ लोगों का विचार है कि स्त्रियों को शिक्षा नहीं देनी चाहिए। शिक्षा पाकर वे जाती हैं। ऐसा सोचना सरासर गलत है। शिक्षा ही उन्नति का प्रधान अवलम्ब है। अगर शिक्षा पुरुष के लिए लाभप्रद है; तो वह हमारे लिए भी अवश्य लाभदायक होगी-इसमें सन्देह नहीं। अब हम स्वतन्त्र राष्ट्र के नागरिक हैं।

स्त्री शिक्षा से अनेक लाभ हैं। बिना शिक्षा के स्त्रियाँ कूपमण्डूक बन जाती हैं और पशुवत् जीवन व्यतीत करती हैं। शिक्षित होकर वे स्वच्छता का महत्त्व समझती हैं। शिक्षित स्त्रियाँ अपने बच्चों के लिए सर्वश्रेष्ठ गुरु बनकर उन्हें शिवाजी और नैपोलियन के रूप में तैयार कर देती हैं। वे साहित्य, संगति चित्रकला, मधुर भाषण आदि द्वारा अपने पति को प्रसन्न रखकर घर को स्वर्ण तुल्य आनन्ददायक बना देती हैं। वे अन्धविश्वासों का शिकार नहीं होने पाती। उनमें आत्म विश्वास, दृढ़ इच्छा शक्ति और स्वावलम्बन की भावनाएँ जाग्रत हो जाती हैं। वे गृहस्थी का शृङ्गार तो जाती हैं।

हर्ष का विषय है कि इधर हमारे देश में स्त्री शिक्षा की तरफ ध्यान दिया जाने लगा है। हम प्रकाश की ओर बढ़ने लग गये हैं परन्तु हमारा प्रयत्न प्रकाशपुञ्ज में एक चिनगारी के समान है। शहरों में तो बालिकाओं की शिक्षा का प्रबन्ध हो चुका है लेकिन देहातों की अवस्थता अब आज भी दयनीय ही है।

ललिता डी. सांवत

पी. यू. सी. 'एक'

वे मुझे बहुत प्रिय लगते थे। मुझे और कोई अच्छे नहीं लगते थे। उन्हें पसन्द करने का कारण मुझे ही मालूम नहीं था। लेकिन मैं इतना बताना सकती हूँ कि वे बहुत सुन्दर थे। उनका और वर्ण था और उनमें एक अनोखी कान्ति थी जो दूसरों को उसकी ओर मोहित कर देती थी। वे इतने चिन्तित नहीं थी, परन्तु मेरा गर्व बढ़ता गया।

वे हमेशा मेरे साथ ही रहते थे। और मैं चाहती भी थी कि वे मेरे पास रहे। जब मैं कलेज जाती थी तब वे मेरे साथ आया करते थे। यदि मैं किसी दावत में जाती तब भी मैं उन्हें छोड़ नहीं सकती। एक बार मैं अपनी एक सहैली को शादी में गयी थी। मैं उन्हें अपने दोस्तों के साथ बिठाकर युगल दंपति को देखने विवाह मण्डप के अंदर चली। कोई एक डेढ़ घण्टे के बाद लौटकर आ देखा, तो वे वहाँ नहीं थे। मैं बहुत व्याकुल होकर रोती हुई उन्हें ढूँढने लगी। इसी बीच अचानक मैं एक कमरे में घुसी। वे बहुत उदासीन होकर एक कोने में बैठे थे, मुझे पता नहीं, क्यों! उनकी हालत तो बहुत खराब हो गयी थी। मुझे इसपर बड़ा ही खेद हुआ। परन्तु शीघ्रता से उनके साथ घर की रह ली।

दूसरे एक अवसर पर उनकी हालत बहुत चिन्तास्पद हो गयी थी। हमारे घर के कुत्ते को वे बहुत प्रिय लगते थे। कुत्ता उनकी आहट सुनते ही उन्हें पहचान लेता था। घर के अंदर आते ही वह उनपर कूदता था। उन्हें तो अवश्य ही कुत्ते से डर था; इसलिए कुत्ते की रूख तक उन्हें पसन्द नहीं थी। लेकिन मुझे वह कुत्ता बहुत प्रिय लगता था। एक बार कुत्ता बहुत गुस्से में था। पर के अंदर ही कुत्ता मुझे देखकर भौंकने लगा। लेकिन मैंने उसे चुप रहने को कहा। पर कुत्ता किसका सुनता? वह मेरे ऊपर झपक पड़ा। मैं दौड़ने लगी और मेरे पीछे वे और उनके पीछे कुत्ता। पर न जाने कुत्ता किस धुन में था; उसने उनको काट दिया। मैं रोने लगी। क्योंकि मैं उनके दुख को सह नहीं सकती थी। थोड़ी देर बाद सूई लगाने पर उनकी तबियत ठीक हो गयी। इस घटना के पश्चात मैं उनकी देखभाल बड़ी सावधानी से करती थी। न जाने मेरी सेवा शुरुआत उन्हें कैसे लगता था। मैं उनसे पूछ नहीं सकी। क्योंकि मैं अधिक शर्मिन्दा थी।

एक बार मैं उनके साथ सिनेमा देखने लगी। शाम के वक्त घर लौटते समय भारी वर्षा आरंभ हुई। मैं तो भीग सकती हूँ; लेकिन वे! मैं घबरा उठी। तुरन्त उन्हें हाथ में पकड़कर दौड़ने लगी। घर आकर नौकरानी को जोर से आवाज देने लगी—'अरे मुनिया! इन जूतों को कपड़े से साफ पोछकर धूप में सुखा देना।'

वी. अनुराधा
वी. एस. सी. (फाइनल)

साकेत की ऊर्मिला

अनादिकाल से आर्यवर्त की अनेकों भाषाओं में रचित रामकथाओं में अंकित अशोक-वाटिका में आँसू बहाती विरह-वेदना से व्यथित विदेह नंदिनी की तस्वीर पाठकों के दिल को हिलाती और रुलाती रही। पर किसी भी कवि ने चौदहों साल प्रिय के विरह से तड़पनेवाली ऊर्मिला की ओर ध्यान तक नहीं दिया।

पहले पहल कवींद्र रवींद्र के भावुक मन में यह बात खटकी। उन्होंने सोचा, भले ही कवियों ने काव्य की नायिका होने के नाते सीता का विरह वर्णन बढ़ा-चढ़ाकर किया हो, पर ऊर्मिला के विरह का उल्लेख तक क्यों नहीं किया? अंत में रवींद्र इस निर्णय पर पहुँचे कि कवियों ने भूल से नहीं, जान-बूझकर ऊर्मिला को रंगमंच पर आने नहीं दिया। क्योंकि उसके आने पर सीता का चरित फीका पड़ जाएगा और अशोक-वाटिका प्रसंग नगण्य-सा रह जाएगा। आखिर उन्होंने “उपेक्षिता ऊर्मिला” नामक लेख में लिखा था “उषः कालीन तारिके! न जाने कहाँ तेरा उदयाचल और कहाँ तेरा अस्ताचल। तेरे महत्त्व को पहचाननेवाला कहाँ है?।”

भले ही लाखों ने इस लेख को पढ़ा, पर गुप्तजी का भावुक हृदय इसे पढ़कर पसीज उठा और सहज सहानुभूति का स्रोत साकेत महाकाव्य के रूप में बहने लगा। उपेक्षा या उदासीनता का पात्र बन कोने में खड़ी ऊर्मिला को साकेत के रंगमंच पर दिखाकर पाठकों के मन में अटल स्थान दिलाया है साकेतकार ने।

साकेत की ऊर्मिला भारतीय नारी जाति का ज्वलंत उदाहरण बन कर हमारे सामने आती है। हरेक भारतीय नारी खुद दुःख सहकर भी अपने नायक को सुखी रखना चाहती है। यही ऊर्मिला का भी लक्ष्य, आदर्श, जीवन दर्शन तथा सतीधर्म बनता है।

जहाँ सीता का आदर्श है “पति ही पत्नी की गति है” वहाँ ऊर्मिला को इसपर अटल विश्वास है कि “पत्नी के लिए पति का सुख ही मुख्य है।” ऊर्मिला का यह आदर्श वनगमन के प्रसंग में निखर उठता है। जब सीता यों कहकर कि “जहाँ राम हैं वही मेरे लिए अयोध्या है।” राम के साथ चलने के लिए अटल रहती है, तब ऊर्मिला अपने मन को समझाती है, “रे मन, तू प्रिय पथ का विघ्न न बन। वह अवश्य यह जानती है कि चौदह साल के बाद ही वह लक्ष्मण से

ता है और वह विरह-वेदना करणनातीत है। फिर भी “अवधि शिला का गुरुतर भार अपने पर रखकट दृगजल धार से तिल काट रहने के लिए वह तैयार है। उसके लिए तो पति के मोतुक्कल चलना ही पत्नी का परमधर्म है।

उस रुदंति विरहिणी के रुदन रस-लेप से,
और पाकर ताप उसके प्रिय विरह - विक्षेप से,
वर्ण - वर्ण सदैव जिनके हो विमूषण कर्ण के,
क्यों न बनते कविजनों के ताम्रपत्र सुवर्ण के।

हाँ! इस रुदंति ऊर्मिला की विरह वेदना पाकर साकेत ने अवश्य सबकुछ ही पा लिया है।

लक्ष्मण के वन जाते समय ऊर्मिला घडाम् से गिर पड़ती है। वह प्रथम वियोग की वेदना को सह न सकती है। पर बादको “पहले आँखों में थे, मानस में कूद मग्न प्रिय अब थे” कहकर अपने आप उस विरह वेदना को सांत्वना देती है।

तुम्हारे हँसने में हैं फूल,
हमारे रोने में मोती।

समझकर वह वियोगावस्था को विताने के लिए तैयार हो जाती है। लक्ष्मण ही सदा के लिए ऊर्मिला के साथ है। यह साकेत नायिका कहती है,

अहर्निशि एक मात आराध्य
साधिका मैं भी किंतु अवाध्य
जागती होऊँ या सोती।

ऊर्मिला को ऐसी कल्पना भी दुःख देती है कि उसका प्रिय विरह-वेदना के कारण कर्तव्य से मुँह मोड़कट लौट आवें। अम में ऐसा सोचकर वह लक्ष्मण को समझाती है। “घर फिर तुम्हीं मोह से कहीं—तब हुए तपोभ्रष्ट क्या नहीं? प्रभु दयालु हैं लौटके मिले-तुम त्रती रहो मैं सती रहूँ।”

चौदह साल के वनवास में तेरह साल राम और सीता साथ ही रहे। फिर भी सीता अपहरण होने पर वियोग दुःख से पीड़ित राम लक्ष्मण से कहते हैं “न मे दुःखम् प्रिया दूरै, न मे दुःखम् हतेति च। एतदेवानु सोचामि वयः अस्याः हि अति वर्धते ॥” (भुझे इसका दुःख नहीं है कि मेरी प्रियतमा साथ नहीं है। या उसका अपहरण हो गया है, पर वही सोचकर दुःख होता है कि

उसकी उम्र बढ़ती जाती है। वाल्मीकी रामायण) सिर्फ दस महीने का विरह जहाँ श्रीराम के लिए पड़ जाता है वहाँ लक्ष्मण - ऊर्मिला का चौदह सालीन विरह अवश्य ही महान है। विरह की उस लंबी अवधि को वह चौदहों साल के बाद होनेवाले अपने प्रिय-दर्शन के लिए हृष्टि को धोती हुई, याने रोती हुई बिताती है।

ऊर्मिला हर समय यही प्रार्थना करती है,
“सफ़ हो सहज तुम्हारा त्याग,
नहीं निष्फल मेरा अनुराग,
सिद्धि है स्वयं साधना - भाग
सुधा क्या सुधा जो न होती।

युद्ध में लक्ष्मण की बेहोशी की खबर पाकर स्वयं शत्रुघ्न को सदेह होता है कि “इतनी देर तक लक्ष्मण जीवित रहेगा या नहीं”, तो ऊर्मिला दृढ़ विश्वास के साथ कहती है “जीते हैं वे वहाँ, यहाँ जब मैं जीती हूँ”। ऊर्मिला का अटल विश्वास था कि प्रियतम के मरने पर उसके प्राण भी अपने आप उड़ जाते।

श्रीराम का कथन इस प्रसंग में ऊर्मिला की महानता को बताते हैं जब
“गायी प्रसु ने ऊर्मिला की गुण गीता
तू ने सह धर्मचारिणी के भी ऊर
धर्म स्थापन किया भाग्यशालिनी इस भू पर

इससे भी बड़ी प्रशंसा ऊर्मिला के चरित्र के लिए और क्या हो सकती है? लक्ष्मण से “स्वामी मेरे जन्म जन्म के स्वामी मेरे” कहकर यह ऊर्मिला अपने स्वामी के सुख के लिए सब कुछ न्योछावर करने के लिए हमेशा तैयार रहती है। यों उपेक्षिता ऊर्मिला को अपने काव्य में उच्चतम स्थान देकर साकेतकार ने भारतीय नारी के सती धर्म पर उज्वल प्रकाश डाला है।

धन्य है साकेत की ऊर्मिला।
धन्य धन्य साकेतकार गुप्त।।

B. Vijayalakshmi,
III. B.Sc., (Matha)

मेरी मनोनीत कवयित्री

—महादेवी वर्मा—

आपने ‘मुरझाया फूल’ कविता पढ़ी है? यही उस कविता का नाम है जिसके द्वारा मुझे श्रीमती महादेवी वर्मा का परिचय मिला। यह कविता मुझे बहुत भायी। पूछने पर उचित कारण तो मैं बताने में समर्थ नहीं हो सकती। लेकिन यह सत्य है कि वह जरूर मेरे मन को छुमायी। शायद उसकी सुन्दरता के लिए हो या कला के लिए, सरल भाषा में गूढ़ तत्व के प्रदर्शन के कारण हो, सो मैं स्वयं न जानती हूँ। तब से श्रीमती महादेवी वर्मा मेरी मनोनीत कवयित्री बन गयीं।

कविता एक ऐसा विषय है, जो मानवों के हृदय को छूकर रहती है। ‘कविता का असली तत्व ही ऐसा है, जो तर्क की भांति बुद्धि के सामने स्पष्ट नहीं हो सकता’। “कविता एक अस्पष्ट स्वप्न है” कवि या कवयित्री का। महादेवी जी की कविताओं में भी स्वप्न हैं प्रिय या परममत्त से मिलने का स्वप्न।

आधुनिक काव्य धारा में सर्वोत्तम और सर्वोच्च स्थान छायावादी धारा का है। इसी धारा के कवियों ने हिन्दी काव्य धारा को उन्नत स्थान प्रदान किया है। उस समय तक चली आनेवाली तिर्यचात्मक कविता के विरुद्ध छायावादी कवि कविता रचने लगे। वे अपने काव्यों में समष्टिगत समस्याओं का विस्मरण कर व्यष्टि के सुख-दुखों के चित्रण में तन्मय होने लगे। इनमें प्रकृति का मुख्य स्थान था और प्रकृति के साये में वे परम सत्ता के आरोप करते थे। इस प्रकार आध्यात्मिकता ही इनकी रचनाओं में पायी जाती है। यही इन काव्यों का रहस्यवाद भी है। कला पक्ष में भी ये कविताएँ निखर उठीं। कोमल शब्दों का प्रयोग, सुन्दर शब्द चित्रण, प्रतीकों का प्रयोग, छन्दों की चच्छन्दता है, तथा रूढिवाद और सामन्ती साम्राज्यवाद का विद्रोह भी है।

इस सुन्दर काव्य धारा की एक महान व्वाक्ति कवयित्री भी हैं, मेरे मन परसन्द की कवयित्री। इस धारा के कवियों में वही एक ऐसी हैं, जो अब तक न बदलीं। इस धारा के अन्य कवि हैं प्रसाद, पन्त, निराला आदि। पिछले दो तो समय की धारा में बहकर प्रगतिवादी बन गये। पर महादेवी जी अब भी रहस्यवादी हैं और उनकी कविता में वही कोमल परभावली और भावुकता है।

मधुर एवं सजल गीतों की गायिका महादेवी जी आधुनिक युग की मीरा कही जाती हैं। इनकी कविताओं में भी वही विरह वेदना और तडपन पाये जाते हैं। इनकी कविता में संगीत,

चित्र और काव्य कथाओं का अद्भुत समन्वय हुआ है। इनके साहित्य में पीडा, आँसू, आनन्द, प्रणय और उल्लास के भाव मिलते हैं। इनकी रचनायें हैं—रश्मि, नीरजा, सांध्यगीत, दीपशिखा और यामा। नीहार में वैयक्तिक सुख दुख और आध्यात्मिकता की अभिव्यक्ति है। रश्मि में जीवन-दर्शन, तथा सुख दुख पर मौलिक चिन्तन स्पष्ट रूप में पाये जाते हैं। “नीरजा से बढ़कर सांध्यगीत और सांध्यगीत से बढ़कर दीपशिखा में उनकी स्वर लहरी कोमल से कोमलतर और कोमलतर से कोमलतम हो गयी है।”

जाने क्यों कहता है कोई, मैं तम के उलझन में खोई,
धूममयी वीथी - वीथी में लक लुपा कर विद्युत सी रोई,

मैं कण - कण में डाल रही आँसू के मिस प्यार किसी का।
यह थी 'दीपशिखा' की एक झलक, अब देखिये 'सान्ध्यगीत' को—

नयन में रह, किन्तु जलती पुतलियाँ अंगार होगी,
प्राण में कैसे बसाऊँ कठिन अग्नि समाधि होगी,
फिर कहाँ पाऊँ तुझे, मैं मृत्यु मन्दिर हूँ।

महादेवी जी अपने भावों को प्रतीकों के द्वारा ही प्रस्तुत करती हैं, जिसके कारण उनकी कविता अत्यन्त सांकेतिक होती है तथा गूढ अध्ययन की माँग करती है। जैसे—

लाता भर श्वासों का समीर,
जग से स्मृतियों का गन्ध धीर,
सुरभित हैं जीवन - मृत्यु - तीर,
रोमों में पुलकित कैरव - वन !

जैसे पहले कह चुकी हूँ, यह कवयित्री प्रतीकों के द्वारा ही अपने विचार एवं भावना का प्रदर्शन करती हैं। प्रतीक के रूप कुछ परिचित हैं—फूल, दीप - आत्मा के लिए; सागर - संसार के लिए; तरी - जीवन के लिए; तम - अज्ञान; प्रकाश - ज्ञान के लिए; वीणा के तार - भावों के लिए आदि, और अन्य भी हैं। इनकी कविताओं में करुण रस का बहुस्रोत होने पर भी उस में रुदन या हहकार नहीं है। वह करुणा भौतिक नहीं है। “वह करुणा शान्त और निर्मल जल के प्रवाह की भाँति है, वह नीरव और सहमी हुई वैशाख मास की उदास संध्या की भाँति चिन्तन और मचन से युक्त है।” इसी प्रकार उनके प्रणय और विरह भी आध्यात्मिक हैं।

उन कुण्डों का कोई स्थान नहीं है। उनकी आत्मा हमेशा परमात्मा से एकीकरण के लिए आतुर तथा वही भाव, वही वेदना और कसक उनकी कविताओं में प्रकट किये गये हैं।

अब थोड़ा ध्यान इनके कला पक्ष की ओर भी देंगे। इनकी भाषा सरल मगर सरस है। भाषा आधुनिक खडीबोली है। इनकी भाषा अत्यन्त परिष्कृत, अत्यन्त पथुर एवं अति कोमल है। यहाँ भी कर्कश या कठोर शब्दों का प्रयोग नहीं हुआ है। अगर हुआ है तो निष्पूर भाव को व्यक्त करने के लिए ही। इनके शब्द चुनाव भी देखिये—

‘मधुरिमा के मधु के अवतार
सुधा से, सुषमा से छविमान’

उन्होंने मात्रिक छन्द तथा मुक्तक छन्दों का ही उपयोग किया है। उनकी कृतियों में विनात्मक शैली देखी जाती है। सभी प्रकार के अलंकारों का उत्कृष्ट रूप में प्रयोग हुआ है। रसों में करुण और शृंगार मुख्य हैं। कवयित्री के कलापक्ष और भावपक्ष इतने सुसंगठित तथा सुमिश्रित हैं कि उनको अलग अलग रूप में देखना या विवेचन करना कोई सरल कार्य नहीं है। उनकी भावोन्नति ही कथा की उत्कृष्टता है और कला प्रदर्शन में ही भावों की उच्छृंखलता भी सन्निविष्ट है।

इस अवसर पर मैं ‘सुरझाया फूल’ के बारे में कहे बिना नहीं रह सकती। यह कविता ही उनकी अन्य कविताओं की ही तरह वाद्य रूप में सरल व साधारण प्रकृति - प्रदर्शन दीखता है, मगर उसमें जीवन दर्शन की छाया है। एक सूखे सुमन को देखकर उनके मन में सहानुभूति की भावना उठती है और वे कहती हैं।

‘सो रहा तू अब धरा पर गुप्क विखराया हुआ
गन्ध कोमलता नहीं, मुख मंजु सुरझाया हुआ’

वे उसकी आरंभिक अवस्था का वर्णन करते हुए कहती हैं कि जब वह सुमन नव विकसित था, तब माली उसका दास था। जब वह सौरभ और सुगन्ध से भरा था तब अलि अपने प्रणयभाव को गुंजन के द्वारा व्यक्त करता था और ‘हास्य करता था, खिलाती अंक में तुझको पवन’। लेकिन उसके सूखकर पतझर पर गिरने पर उस को आँख उठाने वाला कोई नहीं था। इन पंक्तियों को देखिये,

“कर रहा अठखेलियाँ इतरा सदा उद्यान में
अन्त का यह दृश्य आया था कभी ध्यान में ?”

इसमें फूल के प्रतीक के द्वारा, वे मानव के गुण यौवन में गर्व और बुढ़ापे में पछताव - का संकेत लेख करती है। इस संसार की न्यार्थपरता, खोखलापन और क्षण भंगुर जीवन की निस्तारता पर उनकी वेदना का माप मिलता है—

'मत व्यथित हो फूल ! किसको सुख दिया संसार ने
स्वार्थमय सबको बनाया है यहाँ करतार ने'

'फूल' नामक छोटी सी कविता में वे 'कोमल प्राण' का इस संसार में जो दुख-सुख,
तथा उलझन झेलने पडते हैं उनका उल्लेख करती हैं।

स्निग्ध रजनी से लेकर हास
रूप से भरकर सारे अंग
नये परलव का घूँघट डाल

वह फूल आया है एकाकी पार', छलकता लेकर मधु का कोष। लेकिन न जाने उसका
भविष्य कैसा होगा। यहाँ आत्मा को, जो कोमल पवित्र और भोला है कोई भी पहचान नहीं सकता
है। कवयित्री की आत्मा परमात्मा के प्रति 'अभिनव प्यार' रखती है तथा वह उनके लिए 'होगा
कारागार'। अन्त में वे कहती हैं।

'हँसो, पहनो कांटों के हार
मधुर भोलेपन के संसार' !

इस प्रकार उनकी कविताओं में उनके आत्मा के अनुराग का संगीत है। इस निष्ठुर
संसार से वे दूर जाना चाहती हैं।

कहण रस की यह कवयित्री स्वयं अपनी इन कृतियों को पूर्ण नहीं मानती हैं और कहती हैं
'पर न अंतिम छन्द व्यथा का मैं अभी तक गा सकी'

अब अन्त में हम, महादेवी जी के बारे में साहित्यकारों का जो अभिमत है, वह भी देखेंगे।
एक साहित्यकार का कहना है कि उनकी "गीतों में कहीं दूर की पुकार है, पवन का एक झोंका,
लहरों की एक करवट, तारों का कुछ सन्देश....।" एक और राय है—“नीहार में सूनापन
विवरता है, इच्छाएँ सिद्धती, आशा मुस्कुराती, करुणा दुलकरी, आहें सोतीं, शून्य गाता, प्रभाव
हँसता, किरणें मचलतीं, चाँदनी रीती है। इनकी भाषा में प्रसाद का परिष्कार, निराला की संगीता-
त्मकता और पन्त की कोमलता सब का समन्वय है। डा. नगेन्द्र का कथन है—'छायावादी काव्य में
प्रसाद ने यदि प्रकृति तत्व को मिलाया, निराला ने मुक्तक छन्द दिया, पन्त ने शब्दों को खरात पर
चढ़ावर सुडौल और सरस बनाया है, तो महादेवी ने उसमें प्राण डाले।'

मैं यह कहकर समाप्त करती हूँ कि छायावादी धारा में प्राण डालने वाली 'कवयित्री ने मेरी
साहित्यिक रुचि में भी प्राण डाले और उनकी कविता से मेरी विनती (उन्हीं के शब्दों में) है—

'ज्यों श्रान्त पथिक पर रजनी छाया - सी आ मुसकाती, भारी पलकों में घीरे निद्रा का
मधु दुलकाती, त्यों करना वेसुध जीवन'।

अनुराधा वेंकटरामन
III B. Sc (Maths)

Statement about ownership and other particulars about
SHRIMATI DEV KUNVAR NANALAL BHATT
VAISHNAV COLLEGE MAGAZINE

FORM IV

(See Rule 8)

1. Place of publication	...	Shrimati Dev Kunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College, Madras-44.
2. Periodicity of its publication	...	Annual
3. Printer's name	...	Sri M. S. Srinivasan
Nationality	...	Indian
Address	...	M/s. Dhanalakshmi Printers
125 Station Road
Radhanagar, Chromepet
Madras-44.
4. Publisher's name	...	Miss Saroja Swaminathan
Nationality	...	Principal
Address	...	Indian
5. Editor's name	...	Principal, Shrimati Dev Kunvar Nanaial Bhatt
Vaishnav College, Madras-44.
Nationality	...	Mrs. Lakshmi Rao
Address	...	Lecturer, Department of English
6. Names and addresses of individuals who own the newspaper and partners or share-holders holding more than one percent of the total capital.	...	Indian
	...	Shrimati Dev Kunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College, Madras-44.

I, Miss Saroja Swaminathan, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) SAROJA SWAMINATHAN
(Signature of publisher).